"Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Heinäkuu 7 1949

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

Kommunisti 5. VUOSIKERTA · 1949
HEINÄKUU N:o 7 (138)
POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

SKDLn II liittokokous

Vuosien 1945 ja 1949 välinen aika on ollut niin kansainvälisesti kuin omankin maamme kohdalta erittäin tapahtumarikasta. Vaikka vuosi 1945 merkitsikin lopullista suursodasta irtoamista, niin sitä seuraaviakaan vuosia ei voida sanoa "rauhanvuosiksi" sanan varsinaisessa merkityksessä. Suoranainen aseellinenkin taistelu on jatkunut näihin päiviin saakka maailman eri puolilla: Kiinassa, muualla Aasiassa, lähi-idässä, — jopa Euroopassakin, ennenkaikkea Välimeren pohjukan ympäristössä, Kreikan niemimaalla. Mutta rintamanjako on tässä "jatkosodassa" ollut toinen kuin varsinaisessa suursodassa. Imperialistisen hyökkäyspolitiikan johto on siirtynyt Saksasta Pohjois-Amerikan Yhdysvaltoihin ja sen vanavedessä kulkevaan Englantiin, jotka välittömästi tai välillisesti ylläpitävät ja yllyttävät tätä taistelua tukemalla ja varustamalla eri maiden taantumusvoimia kaukoidästä Eurooppaan saakka. Eikä siinä kyllin. Yhdysvaltojen taantumuspiirit ovat ryhtyneet myös avoimeen uuden maailmansodan valmisteluun, mihin suoranaisten strategisten ja teknillisten varustelujen ohella liittyy voimakas sodanlietsontapropaganda ja kaikkien sen ulottuvilla olevien pienempien ja heikompien kansojen ja valtakuntien taloudellinen ja poliittinen alistaminen Marshall-suunnitelmineen ja sotilaallisine liittoutumineen.

Vastapainona tälle taantumusrintamalle on entisestään vahvistunut Neuvostoliitto, jota vastaan kaikki nämä sotaiset suunnitelmat loppukädessä ovat kohdistetut, sen fasismista vapauttamat ja vähitellen myös kapitalismista vapautuvat kansademokratiat, siirtomaa- ja muiden alistettujen kansojen vapaustaistelu sekä tähän rintamaan yhtynyt kapitalistimaiden edistyksellisten kerrosten imperialisminvastainen rauhanliike.

Tämä maailman mittakaavassa tapahtunut tilanteenmuutos ja uudelleen jakautuminen ei voinut olla kuvastumatta myös meidän maassamme. Hitlerin rinnalla käydyn tappioon päättyneen sodan jälkiseurauksena syntynyt yhteisrintamavaihe kansandemokraattien, sosdem-puolueen ja maalaisliiton välillä muuttui

varsin nopeassa tahdissa uudeksi taistelukaudeksi myös tämän löysän ja myöhemmin hajonneen yhteisrintaman sisällä. Suomenkin taantumus sai uuden yllyttäjän ja tukipylvään anglosaksisesta imperialismista ja alkoi hyökkäyksen edistyksellistä ulko- ja sisäpoliittista suuntausta ja sen kannattajia vastaan. Kapitalistimaiden lähestyvä talouspula on kärjistänyt tätä vastakohtaa ja ollut osaltaan syynä siihen hallitussuunnan muutosta valmistelleeseen salaliittoon, jonka suurpääomapiirit sotapuolueiden oikeistoainesten avulla muodostivat ja jonka pyrkimysten toteuttamisessa osittain ja väliaikaisesti ovat onnistuneetkin.

Tätä taustaa vasten nähtynä SKDLn I ja II liittokokoukset antavat erinomaisen selvän kuvan Suomen kansan aktiivisten kansanvaltaisten voimien vastaavasta kehityksestä. I liittokokous, joka pidettiin keväällä 1945, heijasti mitä havainnollisimmin sitä alkuvoimaista nousua, joka kansan syvien rivien keskuudessa sodanjälkeisessä tilanteessa tapahtui. II liittokokous taas osoitti näiden voimien kypsymisen, niiden päämäärien selkenemisen ja taistelutahdon lujittumisen.

Viime eduskuntavaalien jälkeen toitottivat taantumuspiirit SKDLn „häviötä" julistaen koko liiton jopa „tilapäisilmiöksi". Tämän liittokokouksen jälkeen taantumuksellisten on varmaan vaikea itsensäkään uskoa toiveajattelunsa vastaavan todellisuutta. Ne olivat jo SKPn viime syksyisten 30-vuotisjuhlien ja puoluekokouksen aikana joutuneet tekemään saman havainnon, mutta nyt tämä havainto on tullut lopullisesti sinetöityä. SKDLn II liittokokous todisti, ei vain sitä, että SKDL on pysyvä ja keskeinen tekijä meidän maamme poliittisessa elämässä, vaan myös sen, että se on edelleen mitä voimakkaimmin kasvava ja kehittyvä järjestö.

Yleisen tilanneselvittelyn ja järjestöllisten, alituisesti lisääntyvien tehtävien ohella maaseutukysymyksen käsittely osoitti, millä suunnalla SKDLllä on erikoisen nopeasti laajeneva työkenttä hallussaan. SKDL on — SKPn ohella — ainoa poliittinen järjestö maassamme, joka asettaa selvästi päämääräkseen työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston yhdistämisen, näiden kansamme perusjoukkojen todellisen taisteluliiton muodostamisen. Samalla kun pääoman hyökkäys työläisten palkka- ja elintasoa vastaan käy yhä kiivaammaksi, se puristaa yhä tuntuvammin myös maaseutua. Työttömyys ja palkkojen alentaminen samoinkuin viljan- ym. kultustarvikkeiden hintojen korotuksetkin koskevat yhtä kipeästi kaupungin kuin maaseudunkin työtätekevää väestöä. Mutta tähän liittyy lisäksi se suunnaton pettymys ja hätä, joka vähitellen valtaa kaikki ne, jotka ovat odottaneet jotain siunausta porvarillisesta ja sosialidemokraattisesta maaseutupolitiikasta "maanhankintalakeineen" ja muine lupauksineen. Sosialidemokraattinen hallituskausi merkitsee tällä niinkuin monella muullakin alalla kaikkien harhaluulojen päättymistä ja siirtymistä takaisin kapitalistisen pula- ja sortokauden menettelytapoihin. SKDL jäsenjärjestöineen ja edustajineen eri järjestöissä, valtion ja kuntien elimissä, jäävät ainoiksi syvien rivien etujen puolustajiksi. SKDLn jaostosihteerin Aarne Hulkkosen esitys talonpoikaiskysymyksestä muistutti mieliin niin menneisyyden opetukset kuin tämän hetken kipeimmät päivänkysymyksetkin niistä juontuvine johtopäätöksineen. Erikoisen merkittävät olivat hänen asutuskysymystä koskevat sanansa: "Toistakymmentä tuhatta ensivuoron maansaajan siirtolaisperhettä on luopunut yrityksestä toivottomina jouduttuaan kylmään korpeen kärsimään nälkää. 90.000 toissijaisen maansaajan toiveet ovat rauenneet. Nykyisin kuultava puhe asutustoiminnan keskeyttämisestä on osoituksena siitä, että sosdem-puolueen avustamina yhtiöt ja suurviljelijät ovat katsoneet asemansa niin lujittuneeksi, että voivat ryhtyä avoimesti uhmaamaan maanhankintalain täytäntöönpanoa ja maattoman väestön oikeutettuja vaatimuksia."

Mutta SKDL ei luovu taistelusta maaseudun sen paremmin kuin kaupunkienkaan työtätekevän väestön elinetujen puolesta. Se ei myöskään luovu taistelusta oikean, maan ja kansan etujen mukaisen suuntauksen palauttamiseksi ja eteenpäinviemiseksi. Liittokokouksen päätökset, jotka julkaistaan toisessa paikassa lehteämme, ovat siitä parhaana todistuksena. Ne osoittavat, että SKDL ei vain pidä kiinni jo v. 1945 hahmottelemastaan poliittisesta ja taloudellisesta ohjelmasta, — jonka silloin sanoissa hyväksyivät sekä sosdem-puolue että maalaisliitto — vaan on vain lujittunut ja vahvistunut tässä katsomuksessaan.

Todistuksena tästä lujittumisesta sekä samalla uusien kysymysten esillenoususta SKDLn taistelukentällä on se periaateohjelma, jonka liittokokous perinpohjaisen käsittelyn ja tarkistuksen jälkeen hyväksyi. Liitollahan on jo tähän mennessä eri vaaliohjelmiensa ohella ollut kansallistamis- ja maareformi- sekä kulttuuriohjelmansa. Ne, samoinkuin tärkein, mikä aikanaan otettiin perustaksi kolmen suurimman eduskuntaryhmän yhteistyöohjelmalle, sisältyvät nyt hyväksyttyyn periaateohjelmaan. Tämä kaikki on vain tullut tarkemmin määritellyksi ja historiallisesti perustelluksi, samalla kun se ottaa huomioon sen tilanteen, joka nyt on hahmoittunut sekä kansainvälisesti että meidän maassamme. Ohjelma, joka myös julkaistaan tässä lehdessä, sietää tulla myös SKPn järjestöjen ja jäsenten tarkan tutustumisen kohteeksi. Sehän muodostaa pohjan SKDLn edustamalle yhteistyölle ja samalla lähtökohdan sille toiminnalle, jota kommunistit, SKDLn aktiivisimpana ja johtavana aineksena sen piirissä suorittavat.

Liittokokouksessa käyty keskustelu antoi sekin paljon virikkeitä SKDLn tulevalle toiminnalle. Saavutusten ohella keskusteltiin avoimesti myös työssä ilmenneistä epäkohdista ja vaikeuksista. Kirpeäkin arvostelu, kun se tapahtuu terveellä pohjalla, muodostuu todella demokraattiselle järjestölle, jollainen SKDL on, vain sen linjan ja toiminnan vahvistamiseksi. Sen tarkoituksena on tukea ja lujittaa, ei hajoittaa eikä heikentää järjestöä ja sen taistelua.

Tämä kävi mitä selvimmin ilmi myös liittotoimikunnan ja liittoneuvoston vaaleissa. Liiton johtoelinten kokoonpano muuttui itseasiassa vain sikäli, että niissä oleva työläis- ja talonpoikais- sekä kulttuuriedustus vahvistuivat ja kenttätyöntekijäin osuutta lisättiin. Tämä, jos mikään on ilmaus liiton tehtävien tavattomasta kasvusta ja työkentän laajenemisesta.

Liittokokouksen suorittaman käytännöllisen työn kruunasi lopuksi Suomen työväenliikkeen 50-vuotisjuhlien saama verraton joukkokannatus. Kymmenettuhannet, satojatuhansia edustavat kansanvallan puolustajat julistivat marssien

ja laulaen uskollisuuttaan vanhan työväenliikkeen taisteluperinteille ja valmiuttaan jatkaa niitä lopulliseen voittoon saakka.

Kommunisteilla ja kommunistisella puolueella on täysi syy iloita näistä tuloksista ja antaa kaiken tukensa liiton asettamien tehtävien toimeenpanolle. Kommunistit tuntevat velvollisuudekseen antaa eniten, uhrata eniten taistelussa työväen ja muiden sorrettujen kansankerrosten puolesta. Heidän on alituisesti pyrittävä työntämään kehitystä eteenpäin. Kaikki työtätekevien yhteisjärjestöt, niiden taistelukyky ja -voima ovat kommunisteille tärkeät, mutta läheisin meille Suomessa on SKDL, jonka perustajia kommunistit ovat. Sehän on asettanut päämääräkseen todellisen kansandemokratian toteuttamisen, rauhan ja Suomen itsenäisyyden puolustamisen. Sen riveissä ja sen avulla voidaan parhaiten täyttää myös sitä tehtävää, jonka SKPn perustaja O. W. Kuusinen juhlapäivän tervehdyksessään meille osoitti:

"Taistelkoon Suomen työväki käsi kädessä suuren Neuvostoliiton kansojen, kansandemokratian maiden ja kaikissa maissa olevien rauhanystävien kanssa imperialistisen sodan vaaraa vastaan maailmanrauhan turvaamiseksi."

Suomen Kansan Demokraattisen Liiton ohjelma

Suomen Kansan Demokraattinen Liitto (SKDL) — Demokratiska Förbundet för Finlands Folk (DFFF) — perustettiin lokakuussa 1944, kahden kansallemme kohtalokkaan sodan jälkeen, joihin hallitsevan suurporvariston vallanhimo, epäkansallinen ulkopolitiikka ja työväenliikkeen hajanaisuus olivat maamme johtaneet, kokoamaan Suomen työväenliikkeen ja samalla Suomen kansan kaikki edistykselliset ja rauhaarakastavat voimat rakentamaan uutta kansallista ja yhteiskunnallista perustaa kansamme olemassaololle.

Suomen Kansan Demokraattisen Liiton perustajina olivat Suomen Kommunistinen Puolue ja Suomen Sosialidemokraattisen Puolueen sodanvastainen sosialistinen sivusta, mutta siihen ovat sen jälkeen liittyneet lukuisat muut edistykselliset kansalaisjärjestöt. Sen jäseneksi voi liittyä jokainen puolue, järjestö ja yksityinen, joka hyväksyy periaateohjelman, jonka SKDL on hyväksynyt II liittokokouksessaan 1. 7. 1949 ja joka kuuluu seuraavasti:

Se kansallinen ja ulkopoliittinen suuntaus, joka oli vallitsevana maamme itsenäisyyden ensimmäisellä neljännesvuosisadalla, perustui ajatukselle, että Suomi on lännen etuvartio itää vastaan ja että sen tämän aseman ylläpitämiseksi on nojauduttava aina siihen lännen imperialistiseen suurvaltaan, joka jyrkimmin asennoituu Neuvostoliittoa vastaan. Sille uhrattiin yksinpä Suomen itsenäisyyden ja riippumattomuudenkin asia, mikä kävi erikoisen selvästi ilmi vuoden 1918 kuningashankkeista ja lopuksi Suomen liittämisestä Hitlerin sotasuunnitelmiin. Tätä politiikkaa, johon liittyivät kansanvallan rajoitukset ja Neuvostoliitolle ystävällismielisiin työväenjärjestöihin kohdistuneet laittomuudet ja vainot, SKDL pitää perinjuurin vääränä ja turmiollisena.

Suomen Kansan Demokraattinen Liitto tunnustaa kansamme edistyksellisten piirien jo sata vuotta sitten omaksuman kansallisen elinetumääritelmän, jonka mukaan Suomen on rakennettava olemassaolonsa ystävyydelle Venäjän kanssa, mutta jota maamme porvaristo myöhemmin vääristeli toisaalta liittoutumalla taantumuksellisen tsarismin kanssa, toisaalta nojautumalla muihin taantumuksellisiin ulkovaltoihin. Ennen kaikkea SKDL lähtee siitä tämän elin-

etumääritelmän uuteen aikaan sovellutuksesta, jonka maamme vanha, yhtenäinen työväenliike suoritti todetessaan, että Suomen itsenäisyys on mahdollinen vain uuden, vallankumouksellisen Venäjän liitossa ja turvin. Sotapolitiikan syksyllä 1944 romahdettua nämä periaatteet saivat virallisenkin tunnustuksen, mutta sen jälkeen ovat aikaisemmat sotapuolueet pyrkineet jälleen nojautumaan Neuvostoliiton-vastaisiin ulkopuolisiin voimiin. Suomen Kansan Demokraattinen Liitto on horjumattomasti sillä kannalla, että ulkopolitiikkamme on perustuttava ystävyyteen ja yhteistyöhön Neuvostoliiton kanssa sekä kaiken imperialistisen sekaantumisen ehdottomaan torjumiseen ja itsenäisyytemme turvaamiseen. Järkkymätöntä työtä rauhan hyväksi pitää SKDL niin valtiovallan kuin yksityisten kansalaistenkin velvollisuutena.

Koska kansa, joka sortaa toista kansaa, ei itse voi olla vapaa, on kansallisia vähemmistöjä suojeltava kaikkea kansallisuussortoa vastaan. Itsenäisyysaikana esiintynyt pyrkimys riistää ruotsalaiselta kansanosalta sen oikeuksia on epädemokraattisena tuomittava. SKDL puolustaa tinkimättä ruotsinkielisen vähemmistön niinkuin muidenkin vähemmistöjen kansalais- ja perustuslaillisia oikeuksia.

II

Suomen Kansan Demokraattinen Liitto pitää kansanvallan merkittävinä saavutuksina yleistä, yhtäläistä äänioikeutta ja yksikamarista eduskuntaa, jotka työväenliike äänioikeustaistelullaan v. 1906 valloitti ja joita työväenliikkeen muut saavutukset myöhemmin ovat täydentäneet.

Mutta Suomen Kansan Demokraattinen Liitto toteaa samalla, että suurporvaristo on säilyttämillään etuoikeuksilla — tuotanto- ja rahalaitosten monopolilla, hallitsemillaan propagandavälineillä, lehdistöllä ja kustannustoiminnalla sekä vaikutusvallallaan kouluun, kirkkoon, oikeuslaitokseen, virkakoneistoon ja armeijaan — kyennyt suuressa määrin tekemään tyhjiksi yleiseen äänioikeuteen ja parlamentaariseen demokratiaan semmoisinaan kiinnitetyt toiveet.

Suomen Kansan Demokraattinen Liitto on näinollen sitä mieltä, että vain kaikkien etuoikeuksien ja samalla luokkaherruuden riistäminen suurporvaristolta voi johtaa todellisen kansanvallan toteutumiseen. Tämän päämäärän saavuttamiseksi on kansan edistyksellisten voimien taisteltava niin eduskunnassa ja muissa edustuselimissä kuin myös niiden ulkopuolella. Yhdistymis-, kokoontumis-, lausunto- ja painovapauden ohella kuuluvat mielenosoitus- ja lakko-oikeus kansan välittöminä tahdonilmauksina demokratian perusperiaatteisiin ja muodostavat tehokkaan vastapainon suurporvariston ulkoparlamentaarisille voimavaroille. Myöskin itse voimassa olevaa eduskuntalaitosta Suomen Kansan Demokraattinen Liitto pitää historiallisena saavutuksena, jota jatkuvasti on kehitettävä oikeudenmukaistamalla vaalilakia, laajentamalla äänioikeutta, mm. alentamalla ikärajaa 18 ikävuoteen, sekä vahvistamalla kansan osanottoa ja valvontaa lainsäädäntö- ja toimeenpanovaltaan.

Vain laajimman demokratian pohjalla on Suomen itsenäisyys ja työtätekevän kansan lopullinen vapautuminen mahdollinen.

III

Suomen itsenäisyysaika on merkinnyt huomattavaa *taloudellista* kehitystä, mutta samalla suurpääoman keskittymistä kapitalismille ominaisin vaarallisin seurauksin. Teollisessa elämässä, erikoisesti puunjalostus- ja muun vientiteollisuuden alalla, on tuotantolaitosten omistus keskittynyt yhä harvempiin käsiin, niin että talouselämämme avainasemat ovat muutaman kymmenen perheen määräysvallassa. Eivätkä suurteollisuus ja suurpankit ole tyytyneet levittämään valtaansa vain talouselämässä saattaen armoilleen niin pienyrittäjät ja talonpojat kuin työläisetkin, ne ovat levittäneet vaikutusvaltaansa myös yhteiskuntaelämän eri aloille sekä maan politiikkaan, toisaalta eduskunnan ja hallituksen, toisaalta rahoittamiensa ulkoparlamentaaristen keinojen avulla.

Suomen Kansan Demokraattisen Liiton käsityksen mukaan maan ja kansan etu vaatii, että suurpääoman monopolimahti murretaan kansallistamalla suuryhtymät, maan mineraalirikkaudet, vuoriteollisuus, vesivoimalähteet ja voimateollisuus sekä ottamalla myös ulkomaankauppa edistyksellisesti uudistetun valtion haltuun. Maan talouselämä on samalla järjestettävä demokraattisen suunnitelmatalouden pohjalle, olemassaolevan valtion liikelaitoksia kehitettävä ja uudestijärjestettävä poistamalla niissä ilmenevä virkavaltaisuus ja ulkomaankauppa ratkaisevasti suunnattava kriisittömän talouden maihin. Pienyrityksiä, osuustoiminnallisia ja kunnallisia yrityksiä enempää kuin maatalouttakaan SKDLn esittämä kansallistamisohjelma ei koske, vaan se pyrkii päinvastoin niitä suurpääoman riistopyrkimyksiä vastaan turvaamaan. Sen tarkoituksena on muutaman kymmenen kansantalouttamme hallitsevan ja kansan enemmistön hyvinvoinnille ja tulevaisuudelle elintärkeän suurkapitalistisen yrityksen valtion haltuun ottaminen ja siten pohjan luominen suunnitelmalliselle, koko kansaa palvelevalle taloudelliselle järjestelmälle, kuten SKDLn hyväksymässä erillisessä kansallistamisohjelmassa tarkemmin selitetään.

IV

Suomen torpparien suuri nousu työväen rinnalla v. 1918 päättyi tappioon eikä työväenpuolueen ajama torpparien vapautukseen perustuva *maatalousuudistus*, jonka kansanvaltuuskunta jo oli lailla vahvistanut, sellaisenaan toteutunut. Porvaristo piti kuitenkin välttämättömänä turvata asemansa omalla maareformillaan sekä sitä seuranneella asutustoiminnalla, joilla maahamme luotiin verrattain paljon muodollisesti itsenäisiä tiloja. Porvariston suorittamana tämänkaltainen uudistus on kuitenkin johtanut siihen, että suurin osa näistä tiloista on liian pieniä, epäedullisesti sijoitettuja ja vajavaisin rakennuksin ja työvälinein varustettuja, minkävuoksi ne ovat taloudellisesti kannattamattomia. Sekä kääpiötilat, joita maassamme on enemmän kuin puolet tilojen määrästä, että monet pien- ja keskivarakkaatkin taloudet ovat aika-ajoittain uusiutuneiden talouspulien aikana joutuneet erittäin vaikeaan asemaan, suuryhtiöiden ja

-pankkien taloudelliseen orjuuteen tai suorastaan pakkohuutokauppojen ja vararikkojen alaisiksi. Tämän lisäksi maassamme on edelleen tuhansia vuokraviljelijöitä sekä metsä- ja maataloustyöläisiä, joille oman tilan saaminen on suoranainen elinkysymys.

Sotien aikana maamme porvaristo lietsoessaan Itä-Karjalan valloitukseen, antoi maattomalle väestölle suuria lupauksia, mutta sotien tuloksena olikin, ei vain peltopinta-alan pieneneminen n. 10 %lla, vaan lisäksi monisatatuhantisen siirtoväen asuttaminen, mistä muodostuikin sotien jälkeen suurin maatalouspoliittinen pulmakysymys. Ilman SKDLn vaikutusta syntynyt ja toteutettu maanhankintalaki ei suinkaan parantanut tilannetta, vaan loi maahamme entistä suuremman kääpiötilojen ja ahdingossa elävän maaseutuväestön joukon.

SKDLn maatalousohjelma edellyttää talonpoikaisväestön suuren työtätekevän enemmistön tuotanto- ja toimeentulomahdollisuuksien turvaamista sellaisin uudistuksin, jotka eivät koidu muun työtätekevän väestön tai kansantalouden rasitukseksi. Tärkein niistä on maan pakkoluovutus ensisijaisesti yhtiöiden, herraskartanoiden, tilakeinottelijoiden, suurten harrastelijaviljelijäin ja seurakuntien maista, toissijaisesti valtion ja kuntain maista, liian vähän maata omistaville kääpiötiloille ja muille maantarvitsijoille. Toimeentulon turvaaminen maatalousammatin harjoittajille ja maataloustuotannon edistäminen vaatii kuitenkin myös valtion tukitoiminnan perusteellista uudistamista ja sen siirtämistä tuotantotukipalkkiopohjalle. Avustukset ja palkkiot on annettava maataloustuotannon kokonaisuutta eikä vain markkinoita silmälläpitäen. Tällöin niistä pääsevät osallisiksi varsinaiset työtätekevät talonpojat lähinnä koneistuksen, rakennustarvikkeiden, maanparannusvälineiden, rotukarjan yms. muodossa. Pienviljelijäin osuustoiminnallista yhteistoimintaa, koneasemain perustamista ja maatalouden järkiperäistämistä on kaikin tavoin valtion toimesta edistettävä. Maatalouskoulutusta on kehitettävä siten, että työtätekeville talonpojille käy mahdolliseksi saada tarpeellinen ammattitaito. Maataloutta on kehitettävä lähinnä maamme luontaisia edellytyksiä vastaavalle karjatalouspohjalle ja kauppasuhteet ulkomaille on hoidettava niin, että avautuu mahdollisimman kannattavaa maatalous-, lähinnä karjataloustuotteiden, vientiä.

Keinotekoisesta tulli- ja vientipalkkiopolitiikasta olisi maataloustuotteiden viennissä vapauduttava.

Kalastajaväestön taloudellinen asema on käynyt kestämättömäksi ja sen parantaminen on mahdollista vain valtion avustustoimenpiteillä.

Valtion on avustettava kalastajaväestöä välineiden hankinnassa ja vakuutuksessa, kalasataman perustamisessa, kalanhintojen vakauttamisessa säilöntäteollisuuden ja jäähdytyslaitteiden avulla, kalanviljelyksessä ja ryöstökalastuksen lopettamisessa, saariston sähköistämisessä sekä sosiaalisten ja terveydellisten olosuhteiden parantamisessa huomioonottaen saaristoväestön erikoiset olosuhteet.

Kuten kaikkien työtätekevien niin myös työtätekevän maatalousväestön elinedut vaativat suurpääoman ylivallan poistamista ja kansantalouden kansan-

valtaista suunnitelmallisuutta. Vain työläisten ja talonpoikain yhteisen taisteluliiton avulla tämä päämäärä saavutetaan

V

Tähänastinen valtiotalous on perustunut pääasiassa niiden tulojen varaan, joita valtio saa v e r o t u k s e n muodossa. Raskaimman taakan ovat saaneet kantaa palkannauttijat ja muut kaupunkien sekä maaseudun pieneläjät, kun taas suuromaisuuksien, suurtuotanto- ja liikelaitosten sekä suurten metsätulojen verotus on jäänyt suhteellisesti paljon pienemmäksi. Verotusjärjestelmä on meillä niinkuin muissakin kapitalistimaissa muodostunut hyvin monimutkaiseksi ja tulkinnanvaraiseksi. On useita verotuskohteita ja erilaisia veroja, mikä lisää verotuksen toimeenpanomenoja ja siten myös kansalaisten verorasituksia.

Ratkaiseva huojennus verotukseen voidaan saada aikaan vain toteuttamalla SKDLn kansallistamisohjelma. Kuitenkin on välttämätöntä suorittaa korjauksia myös itse verotusjärjestelmään. Kunnan ja valtion verotustoiminta on yhdistettävä ja yksinkertaistettava siten, että on olemassa vain yksi yhtenäinen, alueelliset eroavaisuudet ja veronmaksajien maksukyvyn huomioiva tulovero. Välttämättömyystarvikkeiden välillinen verotus on poistettava ja toimeentulolle välttämättömät tulot jätettävä verotuksen ulkopuolelle korottamalla verotettavan tulon alaraja samalla kun veron asteittain kohoavaa käyrää jyrkennetään. Tällöin asteikon on kuitenkin oltava sellainen, ettei se estä työntekijäin ansiomahdollisuuksien ja työn tuottavaisuuden kohoamista. Palkkatuloa on verotettava lievemmin kuin vieraan työvoiman ja keinottelun avulla hankittua tuloa. Aviopuolisoita on verotettava erikseen ja yksinäisille henkilöille määrätty erikoisvero poistettava sekä myönnettävä heille riittävä perusvähennys, mikäli heillä on huollettavia, samalla kun suuriperheisten verohelpotuksia lisätään. Varattomien vanhuksien, alaikäisten, perheellisten leskien, invalidien ym. heihin verrattavien henkilöiden palkkatulot ja eläkkeet on vapautettava tuloverosta.

Omaisuus on saatettava myös kunnallisen verotuksen kohteeksi ja omaisuusverotus uudistettava siten, että omaisuuden verovapaata alarajaa korotetaan ja verotusta lievennetään sellaisen omaisuuden kohdalla, jota sen omistaja ja hänen perheensä käyttää työvälineenä elatuksen hankkimiseen. Toimeentulolle välttämättömän tulon ja omaisuuden yli menevältä osalta on verotusta asteittain lisättävä. Maatalouden verotus on uudistettava asteittain kohoavaksi kokonaishehtaarimäärien pohjalle alue-, sijainti- ja muiden tuotantoedellytysten mukaisin luokituksin. Omaisuuden ansiottomaan arvonnousuun, omaisuuden tuottamattomana pitämiseen sekä suuriin tuloihin kohdistuva tarkkailu ja suhdanneverotus on saatettava riittävässä laajuudessa voimaan. Loistoasunnoista ja muusta todellisesta ylellisyydestä on perittävä asteittain kohoavaa ylellisyysveroa.

Liikevaihtoveroa on yleisesti käytettävien kulutustarvikkeiden osalta tuntuvasti vähennettävä ja poistettava se kokonaan elintarvikkeista sekä ravitsemus- ja palvelusluontoisilta liikkeiltä ja siihen saakka kunnes liikevaihtovero kokonaan poistetaan, on sen kanto siirrettävä tuotanto- ja tukkukauppa-asteelle.

VI

Maamme sosiaalinen lainsäädäntö jäi itsenäisyysaikana taloudelliseen kehitykseen verrattuna varsin vajavaiseksi. Vasta sotien jälkeen saatiin SKDLn vaikutuksesta aikaan eräitä huomattavia parannuksia, mutta monet tärkeät uudistukset ovat vieläkin toteuttamatta. SKDLn sosiaalipoliittisen ohjelman lähtökohtana on vaatimus, että jokaiselle työtätekevälle kansalaiselle on turvattava oikeus työhön, toimeentuloon, lepoon ja sivistykseen.

Sosiaalilainsäädäntömme hajanaisuus on saatava poistetuksi säätämällä yhtenäinen sosiaalivakuutuslaki, joka tarjoaisi vanhuksille, sairaille, työkyvyttömille ja leskille riittävän yhteiskunnallisen huollon ja johon kuuluisi myös yleinen sairausvakuutus vapaine lääkärin- ja hammaslääkärinhoitoineen. Invaliidien huolto, olkoon vamma saatu siviili- tai sotilastoimissa, on sen puitteissa järjestettävä yhtenäisesti kaikkia invaliideja koskevaksi. Suurten kansantautien, kuten tuberkuloosin, reumasairauksien, sydäntaudin ja hermostohäiriöiden parantamiseksi on valtion toimenpiteitä laajennettava. Tuberkuloosipotilaiden jälkihuolto on järjestettävä ja ammattitautien vastustamista edelleen kehitettävä. Kansaneläkelaitos olisi muodostettava yleisen sosiaalivakuutuksen perusrahastoksi.

Yleisillä varoilla tuetun tai hoidetun asuntotuotannon voimakasta lisäämistä on jatkettava niin asutuskeskuksissa kuin varsinaisella maaseudullakin. Asunto-oloja on kehitettävä terveydellisiä näkökohtia ja viihtyisyyttä vastaavalle tasolle.

SKDL vaatii tinkimättömästi, että samasta työnsuorituksesta on maksettava sama palkka iästä ja sukupuolesta riippumatta. Kunnollisen toimeentulon edellyttämä minimipalkka sekä kaikkia työaloja koskeva riittävä vuosiloma on lailla turvattava. Työaikaa on pyrittävä palkkaa pienentämättä lyhentämään ensisijassa työaikalain ulkopuolella olevien työntekijäryhmien osalta sekä terveydelle vaarallisissa töissä, mutta myös muilla työaloilla rinnan tuotannon kohoamisen kanssa. Tuotantokomiteat on saatava lailla pysyviksi elimiksi ja niiden laajuutta ja vaikutusvaltaa samalla lisättävä. Luottamusmiesten asema on lailla turvattava ja ammattientarkastus saatava yhtenäiseksi.

Äitiys- ja lastenhuolto on laajennettava myös maaseutua koskevaksi ja järjestettävä se lakisääteisesti siten, että äideille turvataan riittävät palkalliset vuosi- ja synnytyslomat ja lomanviettomahdollisuudet sekä perustetaan lastentarhoja ja -seimiä kuntiin ja suurimpien työpaikkojen yhteyteen.

VII

Myös yleinen kunnallinen äänioikeus maassamme on työväestön taistelun tulos. Vasta v. 1917 vallankumouksen vaikutuksesta saatiin porvaristo myöntymään yleiseen ja yhtäläiseen äänioikeuteen myös kunnallisvaaleissa. Siitä ja pitkälle kehitetystä kunnallisesta itsehallinnosta huolimatta on kuitenkin sekä kunnallishallinnossa että lainsäädännössä vielä runsaasti puutteellisuuksia.

Kunnallista itsehallintoa on lainsäädännön kautta kehitettävä ja laajennettava siten, että kunnallisista elimistä muodostuu paikallisia kansanvallan toimeenpano- ja valvontaelimiä ja että kunnille tarjoutuu edellytykset nykyistä menestyksellisemmin toimia työtätekevää väestöä painavien epäkohtien poistamiseksi sekä paikallisten sivistys- ja sosiaalisten olojen parantamiseksi. Verotus on uudistettava ohjelmamme verotusta koskevan kohdan mukaisesti. Kuntien taloudellisia mahdollisuuksia on lisättävä sekä kunnallista liiketoimintaa laajennettava ja kunnallista asuntorakennustuotantoa valtion tukemana voimakkaasti edistettävä. Työttömyyden aiheuttamat rasitukset on siirrettävä kokonaan valtion ja työnantajain kannettaviksi. Kunnan- ja kylätiet on otettava valtion haltuun. Kunnallisesta virkavaltaisuudesta on pyrittävä vapautumaan tehostamalla luottamushenkilöiden suorittamaa viranhaltijain tarkkailua ja asettamalla tärkeimmät kunnalliset virat määräajoin vaaleilla täytettäviksi.

Jotta myöskin heikossa taloudellisessa asemassa olevat kunnat voisivat tarjota jäsenilleen samanlaisia sivistys- ja sosiaalisia etuja kuin varakkaatkin kunnat, on niitä valtion myöntämillä avustuksilla tuettava. Edistyksellisiä henkisiä harrastuksia sekä urheilu-, nuoriso- ja raittiustoimintaa on riittävästi avustettava.

VIII

Maamme virkakoneisto ja erikoisesti oikeuslaitos rakentuvat epädemokraattiselle ja vanhoilliselle pohjalle. Virkamieslainsäädäntömme perustuu Ruotsin vallan ja tsarismin aikaisiin säädöksiin. Korkein oikeus ei vain täydennä itseään vaan myös nimittää muiden tuomioistuinten tuomarit. Virkamiesten erottamattomuudesta ja käytännössä olevista nimitys- ja ylennysperusteista johtuu, että virkapaikkojen saaminen ja säilyttäminen ei riipu ahkeruudesta ja kyvystä. Virkamiehistö on eristäytynyt kansasta, ja nimenomaan poliittisissa oikeusjutuissa on oikeuslaitos räikeästi osoittanut taantumuksellisen luokkaluonteensa.

SKDL vaatii, että maamme virkakoneisto on puhdistettava kelvottomista, virkavaltaisista ja kansanvallalle vihamielisistä aineksista. Virastojen työtehoa on lisättävä luopumalla virkamiesten erottamattomuudesta ja antamalla virkavuosien sijasta kyvylle ja taidolle ratkaiseva merkitys virkanimitysasioissa. Virkamiehet on saatava ymmärtämään tehtävänsä kansan palvelijoina. Koko virkakoneisto on uudistettava kehittämällä kansan omaa osanottoa maan eriasteisessa hallinnossa.

Oikeudenkäyntilaitoksessa on valinnaisuusperiaatetta sovellettava laajassa mitassa. Korkeimman oikeuden ja korkeimman hallinto-oikeuden kokoonpano on ainakin osittain jätettävä eduskunnan tehtäväksi. Kihlakunnan- ja raastuvanoikeuksien jäsenten vaalissa on kunnan elimille varattava riittävä vaikutusvalta. Alempien oikeusasteiden jäseninä tulee lakimiesten ohella olla myös samoin valtuuksin varustettuja maallikkojäseniä.

IX

Maamme itsenäisyysajan puolustusvoimat muodostuivat vuoden 1918 kansalaissodan valkoisesta armeijasta. Sen tehtäväksi tuli alunperin, paitsi sotaisen hyökkäyshengen vaaliminen ja sodanvalmistelu sosialistista Neuvostoliittoa vastaan, myös porvariston taloudellisten etuoikeuksien ja poliittisen luokkaherruuden turvaaminen työtätekevien luokkien demokraattisia ja sosialistisia pyrkimyksiä vastaan. Itsenäisyysajan ensimmäisillä vuosikymmenillä puolustusvoimista, so. niiden korkeimmasta johdosta, muodostui suorastaan valtio valtiossa, joka muitten oikeiston ulkoparlamentaaristen voimakeskusten ohella sekaantui maan perustuslaillisten hallitus- ja lainsäädäntöelinten toimintaan ja ajoi jopa omaa ulkopolitiikkaansakin. Maan luonnottomaan ulkopoliittiseen etuvartioasemaan vedoten taantumus myös jatkuvasti lisäsi sotilasmenojen taakkaa kansan harteilla, niin että ne v. 1938 muodostivat lähes neljänneksen koko valtion talousarviosta.

Sotapolitiikan romahduksen jälkeen lakkautettiin suojeluskunnat, joilla porvariston aseellisena luokkajärjestönä oli ollut maan puolustuslaitoksessa tärkeä, kohtalokas osa, ja itse säännöllisten puolustusvoimain miesvahvuutta ja aseistusta rajoitettiin. Kansamme ulkoista ja sisäistä turvallisuutta uhkaavien vaarojen lisääntyessä on välttämätöntä perinpohjaisin uudistuksin kehittää puolustusvoimat Neuvostoliiton kanssa solmimamme ystävyys- ja avunantosopimuksen hengen mukaisesti todelliseksi kansanarmeijaksi, joka olisi rauhan ja kansanvallan tuki. Armeijan mies- ja aseistusvahvuutta sekä henkeä koskevia rauhansopimusehtoja on tinkimättä noudatettava. Kaikki yritykset armeijan käyttämiseksi taantumuksen välikappaleena sekä suojeluskunta- ja lottajärjestön henkiinherättämiseksi ja naisten asevelvollisuuden aikaansaamiseksi on jyrkästi torjuttava. Armeijan järjestysmuotoa on kehitettävä siten, että kansan valvontaa ja vaikutusvaltaa siihen lisätään. Armeijan tarkoituksiin käytettävien varojen valvonnan aikaansaamiseksi on luotava tarvittavat elimet. Armeijassa suoritettavassa koulutuksessa ja kasvatuksessa on noudatettava kansanvaltaisia periaatteita ja siihen kykenemättömät tai siitä kieltäytyvät upseerit erotettava. Uuden päällystön kouluttamisessa on erikoisesti edistettävä työläis- ja talonpoikaisnuorison koulutusmahdollisuuksia. Asevelvollisuuttaan suorittaville on varattava mahdollisuus vaikuttaa olojensa järjestelyyn joukko-osastoissa. Asevelvollisuusaika, armeijan vahvuus ja puolustusvoimain koko toiminta sinä aikana, kun vakinainen armeija vielä on olemassa, on järjestettävä maamme taloudellista kantokykyä vastaavaksi.

X

Itsenäisyysajan ensimmäiset vuosikymmenet ovat merkinneet myös kulttuurielämän kapitalisoitumista, luovan henkisen työn joutumista suurpääomasta riippuvaksi sekä samalla henkisen työn tekijäin suurten joukkojen proletarisoitumista ja kulttuuritaantumusta. Suurpääoman valta on kahlehtinut sivistyksen leviämistä, vääristänyt ja kaupallistanut kulttuurielämän, yllyttänyt sen välityksellä nousukasmaisia, pikkuporvarillisia taipumuksia sekä loitontanut sivistyneistön varsinaisesta kansasta ja sen pyrkimyksistä. Se on myös tukenut kirkollisessa elämässä esiintyvää ahdasmielisyyttä, käyttänyt uskontoa poliittisiin tarkoituksiin ja koko kansallisen kasvatusjärjestelmän voimalla luonut psykologisia edellytyksiä poliittiselle taantumukselle ja sotapolitiikalle.

Suomen Kansan Demokraattinen Liitto näkee näinollen erään päätehtävänsä puhdistavassa ja luovassa kulttuuritaistelussa, jolla kulttuurielämä vapautetaan suurpääoman holhouksesta ja uudet perusteet lasketaan kansankunnan henkiselle kasvatukselle ja viljelykselle. SKDL työskentelee tieteellisen maailmankatsomuksen levittämiseksi ja puolustaa täydellistä uskonnonvapautta kuten ajatuksenvapautta ylipäänsäkin.

SKDL tunnustaa ruumiillisen kulttuurin suuren merkityksen ja tukee kansan ruumiillisen kunnon kohottamista pannen pääpainon kansalliskiihkosta vapaan joukkourheilun laajentamiselle.

SKDL pitää uuden demokraattisen Suomen yhtenä perusedellytyksenä kulttuurin tekemistä koko kansan omaisuudeksi, kulttuurityön johdon ottamista edistyksellisen valtion käsiin, kulttuurin hengen demokratisoimista sekä sivistyneistön ja kansan lähentämistä SKDLn aikaisemmin hyväksymän yksityiskohtaisen kulttuuriohjelman mukaisesti.

* * *

Työtätekevien yhteiset ammatilliset, osuustoiminnalliset, urheilu-, kulttuuri- ym. järjestöt ovat muodostuneet huomattaviksi tekijöiksi maamme taloudellisessa, poliittisessa ja kulttuurielämässä. Koska SKDLn mielestä työväenliikkeen suuret päämäärät voidaan toteuttaa vain työväen yhtyneellä joukkovoimalla, se toimii pontevasti yhtenäisyyden puolesta työväen joukkojärjestöissä ja vastustaa jyrkästi niissä esiintyviä hajoituspyrkimyksiä.

Vuoteen 1918 saakka Suomi kulki monessa suhteessa kehityksen eturivissä, mutta monet kansat ovat sen jälkeen meidät sivuuttaneet. Koko maailmassa on tapahtumassa kansanvallan läpimurto, jonka ulkopuolelle emme saa jäädä. Sodanjälkeiset vuodet ovat osoittaneet, että vain SKDLn viitoittamalla tiellä voidaan maamme ja kansamme tulevaisuus turvata. SKDL kutsuu kaikkia käsien ja aivojen työntekijöitä kaupungeissa ja maaseudulla nyt hyväksymämme ohjelman pohjalla liittymään yhteen rauhan, maamme itsenäisyyden ja riippumattomuuden turvaamiseksi ja kapitalismin riistosta vapaan, kukoistavan ja edistyksellisen Suomen luomiseksi.

SKDLn II edustajakokouksen päätöslauselma

Suomen Kansan Demokraattisen Liiton Helsingissä 28. 6.—1. 7. 1949 pidetty liittokokous, perehdyttyään huolellisesti nykyiseen poliittiseen ja taloudelliseen tilanteeseen, toteaa:

Ihmiskunnan käytettävissä olevien tuotantovoimien jättiläismäinen lisääntyminen, teollisuuden rationalisoiminen ja uudet keksinnöt tarjoavat maailman kansojen käytettäväksi erinomaiset edellytykset yleisen aineellisen hyvinvoinnin kohottamiseen ja sivistyksellisen tason nostamiseen. Vastoin tervettä järkeä nämä suotuisat edellytykset kapitalistisen talousjärjestelmän maissa kuitenkin kääntyvät vastakohdakseen yhä tihenevien teollisuuspulien, työttömyyden, alipalkkaisuuden ja köyhyyden aiheuttajiksi.

Näin ollen se väliaikainen kevennys, joka toisen maailmansodan jälkeen oli todettavissa kapitalististen maiden talouselämässä, on nyt päättynyt. Tehtaiden sulkeminen, työttömyyden kasvu ja menekkivaikeudet osoittavat, miten kapitalistiselle talousjärjestelmälle ominaiset järkytykset jälleen vaarantavat ruumiillisen ja henkisen työn tekijäin samoin kuin maaseudun pieneläjäin toimeentuloa.

Oman maamme talouselämän riippuvaisuus kapitalistisen talouspiirin markkinoista aiheuttaa sen, että muualla jo alkanut talouspula menekkivaikeuksien ja työttömyyden muodossa esiintyy täällä samoin seurauksin kuin muuallakin.

Tämän rinnalla Neuvostoliiton ja uusien kansandemokratioiden taloudellinen kehitys osoittaa, että talouspulat ovat vältettävissä, jos suurten teollisuus- ja luottolaitosten omistusoikeus yksityisiltä henkilöiltä ja suuryhtymiltä poistetaan ja ne siirretään yhteiskunnalliseen omistukseen.

Liittokokous on kuitenkin hyvin tietoinen siitä, että riittävän suuri osa kansastamme ei vielä ole kypsynyt ymmärtämään tämän toimenpiteen välttämättömyyttä, joten se ei välittömästi ole toteutettavissa. Mutta tässäkin vaiheessa, keventääksemme kansamme vähäväkisten kärsimyksiä, liittokokous pitää tarpeellisena, että ulkomaisia kaupallisia suhteita huomattavasti laajennetaan Neuvostoliiton ja talouspulista vapaiden uusien kansandemokraattisten maiden kanssa, ja että edellytykset tällaisiin sopimuksiin rakennetaan parantamalla suhteitamme Neuvostoliittoon, jotka suhteet nykyisen hallituksen valtakaudella ovat arveluttavasti viilentyneet.

Liittokokous asettuu niin muodoin jyrkästi vastustamaan työtätekevän kansanosan elintason ja palkkojen alentamista, koska sellaisilla kapitalistisen järjestelmän kannattajien suosittelemilla keinoilla ei talouspulaa voida torjua. Kulutuksen supistuminenhan päinvastoin johtaa vuorostaan tuotannon supistumiseen, työttömyyteen ja nälkään.

Työväestön nauttimat oikeudet ja kyky puolustaa itseään ovat riippuvaisia siitä järjestyneenä toimivasta voimasta, joka sillä silloinkin on käytettävissään. Liittokokous tuomitsee sen vuoksi jyrkästi sellaisen tietoisesti suoritetun työväen järjestövoiman hajoituspolitiikan, jota sosdem-oikeistojohto maassamme nykyisin harjoittaa, ja joka varsinkin ammatillisen liikkeen kohdalla on saanut vaarallisia ja tuhoisia muotoja.

Erityisen suurta huolestumista herättää sekä liittomme jäsenistön ja varmaan kaikkien oikeudentuntoisten kansalaisten keskuudessa järjestyneisiin työläisiin ja heidän johtohenkilöihinsä kohdistuva poliittinen vaino, joka esiintyy viroista ja toimista eroittelemisina, poliisivallan käyttämisenä lakossaolevia työläisiä vastaan ja lapualaiskauteen vivahtavana oikeudellisena mielivaltana.

Liittokokous kehoittaa kaikkia SKDLn aatteiden kannattajia työskentelemään tarmokkaasti sellaisen työväen yhteisrintaman hyväksi, joka tähtäytyy suurpääoman yhteiskunnallisen ylivallan heikentämiseen ja poistamiseen, ja voimakkaasti toimii työtätekevien etujen puolustamiseksi. Kerrassaan vahingollisena työväestölle liittokokous pitää sosdem-puolueen nykyisen puoluejohdon käytännössä jatkuvasti ilmenevää yhteisrintamaa maamme suurpääomaa edustavien taantumuspiirien kanssa.

Liittokokous kiinnittää tarkkaa huomiota kansojen välisissä voimasuhteissa jatkuvasti tapahtuvaan kehitykseen ja sen vaikutukseen oman maamme oloihin, ja toteaa:

että Neuvostoliiton ja uusien kansandemokratioiden voiman ja vaikutusalueen kasvu, samoinkuin 500-miljoonaisen Kiinan kansan vapaustaistelun onnellinen kehitys, ovat suuresti heikentäneet imperialististen valtioiden kansainvälistä vaikutusvaltaa;

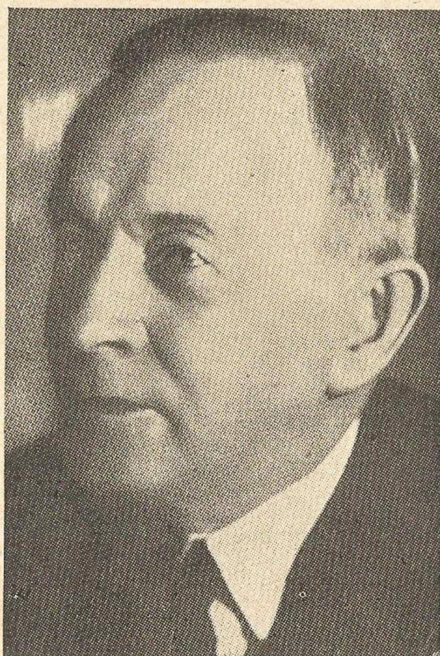
että nämä muutokset on Suomen kansan jo maantieteellisen asemansa vuoksi huomioitava, ja tarkoin vältettävä sellaista politiikkaa, joka saattaa vaarantaa valtiollisen itsenäisyytemme ja riippumattomuutemme tai huonontaa suhteitamme suureen itäiseen naapuriimme taikka kietoa maamme kapitalistisen talousjärjestelmän maailmanrauhaa vaarantavaan seikkailupolitiikkaan;

että kansojen säästämiseksi uuden sodan kärsimyksiltä, on voimakkaasti tuettava sitä rauhantyötä, joka kansainvälisessä laajuudessa sai järjestetyn muodon Pariisissa äskettäin pidetyssä suuressa rauhankongressissa;

että nykyisen hallituksen, jonka politiikka on ollut taantumuksen voimistumiseen tähtäävä, olisi väistyttävä mahdollisimman nopeasti, ja tilalle muodostettava kansamme kaikkia edistyksellisiä voimia edustava uusi hallitus, joka takaa kansanvaltaiset oikeudet, rakentaa hyvät suhteet Neuvostoliittoon ja torjuu suurpääoman itsekkäät pyrkimykset.

Näiden ja periaateohjelmassamme lähemmin määriteltyjen tavoitteiden toteuttamista silmälläpitäen liittokokous kiinnittää SKDLn kannattajien huomiota erityisesti läheneviin presidentin valitsijamiesvaaleihin, koska niiden tuloksista miltei ratkaisevasti riippuu politiikkamme vastainen kehitys. Tässä tarkoituksessa liittokokous kehoittaa maamme koko kansanvaltaista väestöä tarmokkaasti toimimaan kansallemme onnellisen tuloksen saavuttamisen hyväksi.

O. W. Kuusisen tervehdys Suomen Työväenpuolueen perustamisen 50-v. juhlille

Suomen valtiollisen työväenliikkeen puolivuosisataisena juhlapäivänä lähetän veljellisen tervehdyksen Suomen Kommunistiselle Puolueelle, Suomen Kansan Demokraattiselle Liitolle ja maan koko työväenluokalle.

Toverit! Suomen työväenliikkeen koko historia on osoittanut, että porvarillinen demokratia, jota sosialidemokraattinen puolue kannattaa, ei ole mitään kansanvaltaa eikä ikinä pelasta köyhälistöä kapitalistien riistosta ja sorrosta.

Porvarillinen demokratia ei estänyt Suomessa edes työväen pahimpien verivihollisten lapualaisten ja IKL:n riehuntaa, eikä se estänyt sotasyyllisten sisärengasta hommaamasta Suomeen Hitler-Saksan sotaväkeä ja syöksemästä Suomen kansaa mielettömään sotaan Hitlerin rinnalla. Porvarillinen demokratia vain salasi kansalta näiden suurrikosten valmistelun. Kuinka voi sellaiseen "demokratiaan" nykyäänkään luottaa. Eikö se nykyäänkin päinvastoin peittele kansalta ja eduskunnalta taantumuksellisten valtaherrain hämäriä, turmiollisia vehkeitä?

Työtätekevällä kansalla ei ole vallitsevasta porvarillisesta demokratiasta mitään turvaa eikä paremman elämän toivoa. Sen on kokemus täysin osoittanut ja siksi on kansan syvien rivien elinetujensa ja tulevaisuutensa nimessä kiellettävä kaikki kannatuksensa porvarillisilta ja sosialidemokraattisilta puolueilta sekä yhdyttävä yhteisvoimin taistelemaan todellisen kansanvallan eli kansandemokratian ja sosialismin voimaan saattamiseksi. Tähän ylevään päämäärään osoittaa selvän tien SKPn ja SKDLn ohjelma, jossa on lähimpänä päävaatimuksena suurteollisuusyhtiöiden ja pankkien kansallistaminen herraskartanoiden ja tukkiyhtiöiden maiden pakkoluovutus sekä kansaa sortavan virkavallan syrjäyttäminen. Tällainen ohjelma on kuten tunnettua viime vuosina toteutettu useissa Euroopan maissa, kansandemokratian maissa, ja näiden maiden kansat astuvat tällä tiellä innostunein mielin eteenpäin. Siis Suomi on nyt jäänyt jälkeen monista onnellisemmista Euroopan maista.

Mutta samanlainen ohjelma on täysin toteutettavissa Suomessakin, jos vain työtätekevä kansa yksimielisyydellään lannistaa porvarillisen taantumusleirin ja tannerilaisten sosialidemokraattien so. sosdemjohtajien vastustuksen. Tämä ei tietenkään toteudu muuten kuin sitkeän ja uhrautuvan taistelun kautta.

Toivotan kaikille Suomen työläistovereille sydämestäni menestystä tässä heidän taistelussaan kansanvallan ja sosialismin puolesta. Tiedän vanhasta kokemuksesta, monivuotisen osallistumiseni nojalla Suomen työväenliikkeeseen, että tämän maan työväki pystyy sitkeästi ja miehekkäästi taistelemaan asiansa puolesta. Ollessani vuonna 1918 Suomen vallankumoushallituksen jäsenenä näin punaisten kaartiemme niin uljaasti kamppailevan oikean asian puolesta, että muisto tästä uljuudesta yhä vieläkin täyttää mieleni sanomattomalla lämmöllä ja ylpeydellä. Ja silloin olisi Suomen työväenluokka voittanut, elleivät Saksan imperialismin sotajoukot olisi tulleet Svinhufvudin verisen taantumushallituksen avuksi.

Suomen työväenluokan taistelua silloin heikensi myös se seikka, ettei vanha työväenpuolue ollut todella vallankumouksellinen puolue. Sen riveissä oli paljon suoranaisia vallankumouksen vastustajia ja pettäjiäkin, jotka, kuten Väinö Tanner silloin saksalaisten pyövelien kehoituksesta yllyttivät työläisiä luopumaan taistelusta.

Nyt on Suomen työväenluokalla todellinen kommunistinen puolue, joka on yli 30 vuoden kestäessä mitä vaikeimmissakin oloissa uskollisesti ja uhrautuvasti taistellut työväen asian puolesta ja mitään vaaroja ja vainoja pelkäämättä. Tähän puolueeseensa voi Suomen työtätekevä kansa täydellisesti luottaa. Mitä pikemmin työkansan laajat kerrokset yhtyvät kommunistisen puolueen taisteluun, sitä

lähempänä on sen suuren toiveen toteutuminen, että Suomenkin työtätekevä kansa pääsee vapaaksi kapitalistisesta luokkasorrosta, pääsee isännäksi omassa maassaan.

Toverit! Suomen työmiehet ja työläisnaiset! Taistelkaa kaikkia juonia vastaan, joilla taantumukselliset valtaherrat ja niiden kätyrit jälleen yrittävät kääntää Suomen ulkopolitiikkaa neuvostovastaisen vihan ja vehkeilyn raiteille. Sellaiset juonet ovat valta-asemansa horjumista pelkäävien kansanvihollisten juonia. Ne on ajoissa lyötävä maahan, sillä tietäähän jokainen, että Neuvostoliittoa on Suomen kansan kiittäminen maan itsenäisyydestä, jonka se sai lahjaksi heti Lokakuun Suuren Sosialistisen Vallankumouksen jälkeen. Neuvostoliitto voitollaan toisessa maailmansodassa pelasti Suomen kansan joutumasta Hitler-Saksan ja fasismin orjuuteen ja Neuvostoliiton ansiosta sai Suomi rauhansopimuksessa arvokkaat takeet itsenäisen kansanvaltaisen kehityksen turvaamiseksi. Valvokoon Suomen työväki tarkasti tämän rauhansopimuksen loukkaamattomuutta, jotta ei enää koskaan voisi menestyä samanlainen peli kuin vuosina 1940—41, jolloin Suomen hallituspiirit julkisuudessa vakuuttelivat aina pysyvänsä uskollisina rauhansopimukselle, mutta samanaikaisesti salaisesti valmistivat liittymistä imperialistien hyökkäyssotaan Neuvostoliittoa vastaan. Taistelkoon Suomen työväki käsi kädessä suuren Neuvostoliiton kansojen, kansandemokratian maiden ja kaikissa muissa maissa olevien rauhanystävien kanssa imperialistista sodanvaaraa vastaan maailmanrauhan turvaamiseksi.

Voitte olla, toverit, vuorenvarmat siitä, että maailman demokraattisen ja imperialistisen leirin välisessä taistelussa tulevat imperialistien sortovoimat kärsimään lopullisen tappion. Eläköön Suomen Työväenluokka ja sen tulevaisuus! Eläköön kansanvallan ja sosialismin voitto!

Moskovassa, 2. 7. 1949.

Georgi Dimitrovin muistolle

Heinäkuun 2 päivänä päättyi Moskovassa Bulgarian kansan vapaustaistelun johtajan, aikamme historiallisiin merkkihenkilöihin kuuluvan vallankumousmiehen, Georgi Dimitrovin elämä.

Georgi Dimitrov ei ollut vain oman kansansa, vaan koko taistelevan kansainvälisen työväenliikkeen ylpeys. Hän oli syntynyt v. 1882 työläisperheessä, jonka kaikki jäsenet osallistuivat aktiivisesti vallankumoukselliseen taisteluun. Kolme Dimitrovin veljeä kaatui taantumuksellisten uhrina, vanhin, kirjatyöntekijäin liiton sihteeri, ensimmäisen maailmansodan aikana etulinjaan vietynä, toinen v. 1917 vallankumoustyönsä vuoksi Siperiaan karkoitettuna, kolmas v. 1925 Bulgarian ohranan kuoliaaksi kiduttamana. Perheen molemmat tyttäret olivat niinikään jatkuvan vainon alaisina.

Jo 15-vuotiaana nuori latojanoppilas Georgi Dimitrov yhtyi työväenliikkeeseen. 16-vuotiaana hän oli Sofian kirjatyöläisten ammattiosaston virkailija ja 18-vuotiaana hänet valittiin ammattiliittonsa sihteeriksi. Kuollessaan hän oli siis ehtinyt yli puolen vuosisadan ajan osallistua työväenliikkeen taisteluun sen vastuunalaisilla johtajapaikoilla, taistellen hellittämättömällä tarmolla opportunistista ja reformistista suuntausta vastaan, puolustaen luokkataistelulinjaa sekä oman maansa että kansainvälisessä työväenliikkeessä.

Oman maansa sosialidemokraattisessa työväenliikkeessä Dimitrov kuului Blagojevin rinnalla vuodesta 1902 ns. "ahdassydämisten" (tesnjakkien) ryhmään, joka v. 1903 erosi reformistiseksi muuttuneesta puolueesta ja muodosti työväenliikkeen vasemmistosiiven. Tämän suunnan edustajana hänet valittiin v. 1904, siis 22-vuotiaana, vastaperustetun Bulgarian Ammattijärjestön sihteeriksi ja hän hoiti tätä tehtävää aina vuoteen 1923. Hänen välittömällä johdollaan Bulgarian työläiset kävivät valtavia joukkotaisteluja vv. 1906, 1910, 1913 jne.

Vv. 1913—23 hän oli Sofian työtätekevien edustajana parlamentissa. Ensimmäisen maailmansodan aikana Dimitrov kuului niihin, jotka taistelivat rohkeasti imperialistista sotaa vastaan niin parlamentissa kuin sen ulkopuolellakin.

Yhtenä ensimmäisistä hän tajusi Venäjän suuren sosialistisen vallankumuksen maailmanhistoriallisen merkityksen ja hänestä tuli neuvostovaltion uskollinen ystävä, joka piti elämäntehtävänään herättää mahdollisimman laajat joukot havaitsemaan maailman ensimmäisen sosialistisen valtion merki-

tyksen koko maailman työtätekevien vapausliikkeelle. Hän perehtyi yhä syvällisemmin bolshevismiin ja sen oppeihin, omaksuen ne vallankumouksellisen toimintansa ohjenuoraksi.

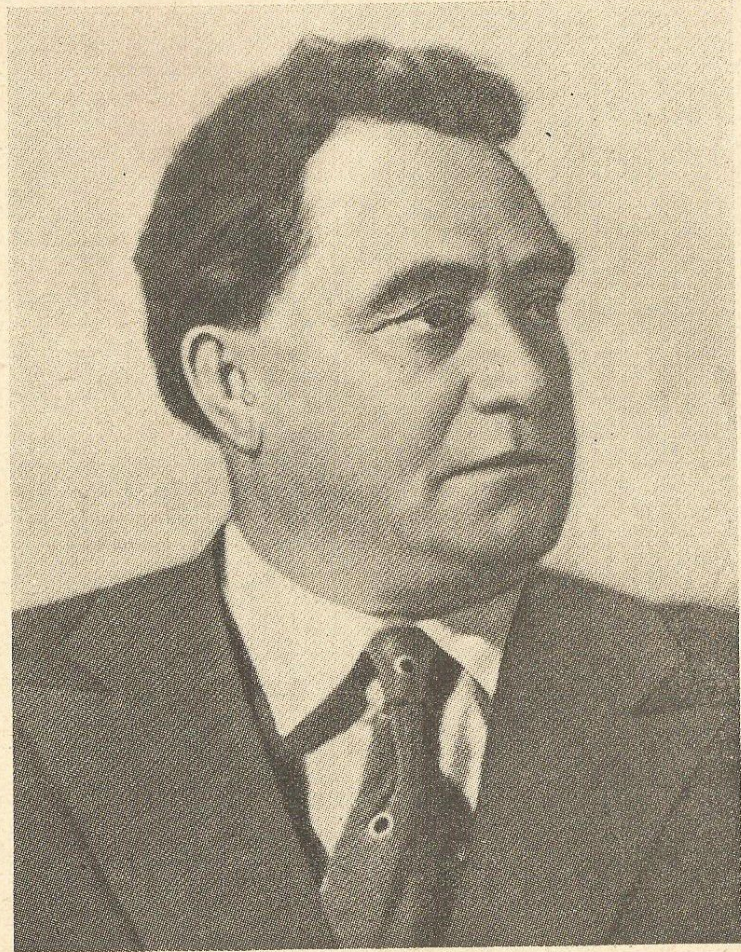
Georgi Dimitrov oli mukana liittämässä "ahdassydämisten" ryhmää v. 1919 Kommunistiseen Internationaleen ja muuttamassa ryhmää kommunistiseksi puolueeksi. 20-luvulla hänen työnsä kävi yhä vaikeammaksi ja vaarallisemmaksi Bulgarian taantumuksen ryhtyessä petomaiseen hyökkäykseen kommunistista liikettä vastaan. Vaino huipentui äärimmilleen v. 1923. Bulgarian taantumusporvaristo oli saman vuoden kesäkuussa suorittanut häikäilemättömän vallankaappauksen, joka synnytti joukoissa raivoisaa vihaa. Syyskuussa se kehittyi kansan kapinaksi, jonka johdossa Dimitrov oli ja jonka porvaristo onnistui provokatoorisin toimin kukistamaan. Poissaolevana kuolemaan tuomitun Georgi Dimitrovin oli pakko poistua maastaan.

Mutta se ei merkinnyt siteiden katkeamista Bulgarian työväenliikkeeseen ja kommunistiseen puolueeseen. Hän oli siihen jatkuvasti kiinteässä kosketuksessa, sen johdossa niinäkin vuosina, jolloin joutui elämään maansa rajojen ulkopuolella.

Maanpakolaisuutensa vuosina Georgi Dimitrov joutui yhä läheisemmin Kommunistisen Internationalen työhön. Jo v. 1921, Internationalen III kongressissa, hänet oli valittu sen toimeenpanevaan komiteaan. Lähivuosina hän osallistui Balkanin kommunististen puolueiden yhteistyöhön ja vallankumouksellisen ammattiyhdistysliikkeen järjestämiseen. V. 1933 hän joutui fasistien käsiin taistelupaikalta, jossa suoritti puoluetyötään, fasististen rosvojen terrorisoimasta Berliinistä. Häntä vastaan nostettiin provokatoorinen syyte valtiopäivätalon murhapoltosta ja hän taisteli syytöstä vastaan tavalla, joka naulasi koko fasistisen järjestelmän häpeäpaaluun. Kuusi kuukautta toveri Dimitrov oli tutkintovankilassa kahlehdittuna, 6 kuukautta valmisteltiin oikeudenkäyntiä, jonka Dimitrov muutti sitten hyökkäykseksi fasismia vastaan. Koko maailma seurasi herpautumattomalla jännityksellä yksinäisen miehen uljasta taistelua, joka antoi rohkeutta fasismin hirmutekojen lamauttamille ihmisille ja nostatti niitä taisteluun fasismia vastaan.

Vapauduttuaan kansainvälisen puolustustaistelun ja ennen muuta Neuvostoliiton avulla natsi-Saksan vankilasta ja siirryttyään Neuvostoliittoon v. 1934 toveri Dimitrovista tuli pian kansainvälisen työväenliikkeen näkyvä lippu ja tunnustettu johtaja. V. 1935 hän piti Kommunistisen Internationalen VII kongressissa pääalustuksen, jossa terävästi ja selkeästi osoitettiin fasismin olemus ja perusteltiin yhteis- ja kansanrintaman välttämättömyys taistelussa uhkaavan vaaran torjumiseksi. Tästä puheesta julkaisemme tässä numerossamme erään osan, joka on vielä tänä päivänä yhtä ajankohtainen kuin 14 vuotta sitten.

Mainitussa kongressissa hänet valittiin myös Kommunistisen Internationalen pääsihteeriksi ja tätä tehtävää hän hoiti vuoteen 1942, jolloin Komintern päätti lopettaa toimintansa. Senjälkeen hän omistautui yhä enemmän Bulgarian työväenliikkeen kysymyksille. Hänen johdollaan muovautui sodan aikana isänmaallinen rintama, joka yhdisti bulgarialaiset Hitler-sodan vastustajat yhteiseen taisteluun. Kun hän loka-

GEORGI DIMITROV

kuun sosialistisen vallankumouksen vuosipäivän aattona vuonna 1945 palasi maahansa, Bulgarian koko työtätekevä kansa tervehti häntä kiistattomana johtajanaan.

Koko se valtava rakennustyö, jota Bulgariassa on sodan jälkeen suoritettu, on tehty Dimitrovin välittömällä johdolla. Paitsi puolueensa pääsihteerinä hän toimi myös ministerineuvoston puheenjohtajana. Hänen johdollaan muovautui ja lujittui kansandemokraattinen valtio, hän johti rakennustyötä, joka tarkoittaa sosialismin perustan pystyttämistä, hän viitoitti kansalleen tietä eteenpäin sen kulkiessa kohti sosialismia. Puhe, jonka hän piti Bulgarian Kommunistisen puolueen edustajakokouksessa viime vuoden joulukuussa ja jossa hän mm. määritteli kansandemokratian olemuksen, on historiallinen asiakirja, jota kansainvälinen työväenliike on tutkiva marxilaisen teorian erinomaisena sovellutuksena aikamme ilmiöihin.

Georgi Dimitrovin rikas elämäntyö ansaitsee oman perusteellisen tutkimuksensa ja arvionsa. Me suomalaiset kommunistit, jotka olemme saaneet kokea hänen viisasta ohjaustaan ja hänen lämmintä ystävyyttään maamme työtätekevää kansaa ja sen puoluetta kohtaan, tunnemme kipeästi hänen poismenonsa. Tiedämme, että parasta kunnioituksenosoitusta toveri Dimitrovin elämäntyötä kohtaan on taistelu niiden samojen päämäärien puolesta, joihin hän yli puolen vuosisadan aikana herkeämättä pyrki, taistelu sosialismin puolesta, taantumuksen ja sodan voimien kukistamiseksi. Siinä taistelussa maamme työtätekevät saavat voimaa ja intoa sanoista, joilla Dimitrov v. 1935 tervehti puolueemme VI edustajakokousta:

"Työväenluokan luja yhteisrintama ja valtava kansanrintama takaavat varmasti Suomen kansan voiton kaikista sorron ja pimeyden voimista"

Ideologisesta taistelusta fasismia vastaan

Osa toveri Dimitrovin alustuksesta kominternin VII kongressissa v. 1935

Puolueittemme fasismin vastaisen taistelun yksi heikoimmista puolista on siinä, että ne eivät reageeraa riittävästi ja ajoissa fasismin demagogiaan ja aina näihin asti ovat suhtautuneet halveksivasti kysymyksiin taistelusta fasistista ideologiaan vastaan. Monet toverit eivät uskoneet, että porvarillisen ideologian niin taantumuksellinen muunnos kuin fasismin ideologia, joka mielettömyydessään monasti lähentelee hulluutta, yleensä kykenisi valloittamaan joukkovaikutuksen. Se oli suuri virhe. Syvälle ulottuva kapitalismin lahoaminen tunkeutuu sen ideologian ja kulttuurin ytimeen, ja laajojen kansanjoukkojen epätoivoinen asema tekee niiden määrätyt kerrokset alttiiksi tuon lahoamisen ideologisten jätteiden tartunnalle.

Tätä fasismin ideologisen tartunnan voimaa emme missään tapauksessa saa aliarvioida. Meidän on, päinvastoin, omasta puolestamme kehitettävä laaja ideologinen taistelu selvän, kansantajuisen todistelun ja oikean, hyvin harkitun suhtautumisen pohjalla kansanjoukkojen kansallisen psykologian erikoisuuksiin.

Fasistit nuuskivat uudelleen jokaisen kansan koko h i s t o r i a n esittääkseen itsensä kaiken sen perijänä ja jatkajana, mikä on ollut jalointa ja sankarillisinta kansan menneisyydessä. Mutta kaikkea sitä, mikä on ollut kansan kansallisille tunteille alentavaa ja loukkaavaa, he käyttävät hyväksi aseena fasismin vihollisia vastaan. Saksassa julkaistaan satoja kirjoja, joilla pyritään vain yhteen päämäärään — Saksan kansan historian väärentämiseen fasistiseen tapaan. Vastaleivotut kansallissosialistiset historioitsijat yrittävät kuvata Saksan historiaa sillä tavalla, että muka jonkun "historiallisen lainmukaisuuden" voimasta kulkee 2000 vuoden aikana punaisena lankana kehityslinja, joka on johtanut S a k s a n kansan kansallisen "pelastajan", "messiaan", tunnetun i t ä v a l t a l a i s syntyperäisen "jefreittarin" ilmestymiseen historialliselle näyttämölle. Näissä kirjoissa kuvataan Saksan kansan menneisyyden suuret toimihenkilöt fasisteina, ja suuret talonpoikaisliikkeet välittöminä fasistisen liikkeen edeltäjinä.

Mussoliini yrittää innokkaasti lyödä mynttiä Garibaldin sankariteoilla. Ranskan fasistit esittävät sankarittarenaan Jeanne d' Arc'ia. Amerikan fasistit vetoavat riippumattomuuden puolesta käytyjen amerikkalaisten sotien traditioihin, Washingtonin, Lincolnin traditioihin. Bulgarian fasistit käyttävät hyväkseen 70-luvun kansallisvapautusliikettä ja kansan rakastamia tämän liikkeen sankareita Vassil Levskiä, Stefan Karadshia jne.

Ne kommunistit, jotka olettavat, että kaikki tämä ei koske työväenluokan asiaa, jotka eivät tee mitään valaistakseen historiallisesti oikein, todella marxilaisesti, leniniläis-marxilaisessa, leniniläis-stalinilaisessa hengessä työtätekeville joukoille heidän oman kansansa menneisyyttä, y h -

distääkseen nykyisen taistelunsa senmenneisyyyden vallankumouksellisiin traditioihin, — nämä kommunistit antavat vapaaehtoisesti fasistisille väärentäjille kaiken, mikä on arvokasta kansanhistoriallisessa menneisyydessä, kansanjoukkojen hämäämistä varten.

Ei! Toverit! Meitä koskee ei ainoastaan nykyisyyden ja tulevaisuuden, vaan myöskin oman kansamme menneisyyden jokainen tärkeä kysymys. Emmehän me, kommunistit, aja työläisten ammattikuntaetujen ahdasta politiikkaa. Me emme ole trade-unionien emmekä keskiajan käsityöläis- ja kisällikiltojen rajoitettuja toimihenkilöitä. Me olemme nykyisen yhteiskunnan tärkeimmän, suurimman luokan — työväenluokan luokkaetujen edustajia, luokan, jonka kutsumuksena on vapauttaa ihmiskunta kapitalistisen järjestelmän vaivoista, joka on maapallon yhdellä kuudesosalla jo kukistanut kapitalismin ikeen ja on hallitsevana luokkana. Me puolustamme kaikkien riistettyjen työtätekevien kerroksien, s. o. kansan valtavan enemmistön elinetuja jokaisessa kapitalistisessa maassa.

Me, kommunistit, olemme porvarillisen nationalismin lepyttämättömiä periaatteellisia vastustajia tämän nationalismin kaikissa muunoksissa. Mutta me emme ole kansallisen nihilismin kannattajia, emmekä koskaan saa esiintyä sellaisina. Työläisten ja kaikkien työtätekevien kasvattamistehtävä proletaarisen internationalismin hengessä on jokaisen kommunistisen puolueen yksi perustehtävistä. Mutta se, joka luulee, että tämä sallii ja vieläpä pakottaa hänet olemaan välittämättä laajojen työtätekevien joukkojen kansallisista tunteista, se on kaukana todellisesta bolshevismista, ei ole mitään käsittänyt Leninin ja Stalinin opista kansallisuuskysymyksessä.

Lenin, joka aina päättävästi ja johdonmukaisesti taisteli porvarillista natoonalismia vastaan, on antanut meille esimerkin oikeasta suhtautumisesta kysymykseen kansallisista tunteista "Isovenäläisten kansallisylpeydestä", joka on kirjoitettu vuonna 1914.

Kas näin hän kirjoitti:

"Onko meille isovenäläisille, tietoisille proletaareille vierasta kansallisylpeyden tunne? Eipä tietenkään. Me rakastamme kieltämme ja isänmaatamme, me ennen kaikkea teemme työtä, kohottaaksemme sen työtätekevät joukot (s. o. 9/10 sen väestöstä) demokraattien ja sosialistien tietoiseen elämään. Meidän on kaikkein raskainta nähdä ja tuntea, miten tsaarin pyövelit, aatelismiehet ja kapitalistit harjoittivat väkivaltaa, sortoa, pilkantekoa oivallista isänmaatamme kohtaan. Olemme ylpeät siitä, että nämä väkivaltaisuudet nostattivat vastarintaa meidän keskuudessamme, isovenäläisten keskuudessa, että tämän keskuudesta nousi Raditšev, dekabristit, 70-luvun porvarissäätyiset vallankumousmiehet, että isovenäläinen työväenluokka loi vuonna 1905 voimakkaan vallankumouksellisen joukkueen, puolueen . . . Me olemme täynnä kansallisylpeyden tunnetta, sillä isovenäläinen kansallisuus on myöskin luonut vallankumouksellisen luokan, on myöskin osoittanut, että se pystyy antamaan ihmiskunnalle suuria näytteitä taisteluista vapauden ja sosialismin puolesta, eikä ainoastaan pogromeja, hirsipuurivejä, kaltereita, suuria nälkälakkoja ja suurta orjamaisuutta, pappien, tsaarin kartanonherrojen ja kapitalistien edessä.

Olemme täynnä kansallisylpeyden tunnetta ja sen takia me erikoisesti inhoamme omaa orjanentisyyttämme . . . ja orjannykyisyyttä, jolloin samat kartanonherrat kapitalistien myötävaikutuksella vievät meitä sotaan, tukahduttaakseen Puolan ja Ukrainan, lannistaakseen demokraattisen liikkeen Persiassa ja Kiinassa, voimistuttaakseen Romanovien, Bobrinskien ja Puriškevitšien koplaa, joka häpäisee meidän isovenäläistä kansallista arvoamme".

Kas täten kirjoitti Lenin kansallisylpeydestä.

Ajattelen, toverit, että minä en menetellyt Leipzigin oikeusjutun aikana väärin, kun fasistit yrittivät herjata Bulgarian kansaa barbaariseksi, ryhdyin puolustamaan Bulgarian kansan työtätekevien joukkojen kansallista kunniaa, työtätekevien, jotka taistelevat itseuhrautuvasti fasistisia vallananastajia vastaan, näitä todellisia barbaareja ja villejä vastaan, ja kun lausuin, että minulla ei ole mitään syytä hävetä sitä, että olen bulgaarialainen, vaan päinvastoin olen ylpeä siitä, että olen Bulgarian sankarillisen työväenluokan poika.

Toverit! Proletaarisen internationalismin on n. s. "mukauduttava ilmanalaan" jokaisessa maassa tunkeakseen juurensa syvälle omaan maahan. Proletaarisen luokkataistelun ja työväenliikkeen kansalliset muodot eri maissa eivät ole ristiriidassa proletaarisen internationalismin kanssa, päinvastoin: juuri näissä muodoissa voidaan menestyksellä puolustaa myöskin proletariaatin kansainvälisiä etuja.

On tietysti kaikkialla ja kaikissa tapauksissa paljastettava ja konkreettisesti osoitettava joukoille, että fasistinen porvaristo toteuttaa yleiskansallisten etujen puolustamisen varjolla oman kansansa sortamisen ja riistämisen, samoin kuin toisten kansojen ryöstämisen ja orjuuttamisen itsekästä politiikkaa. Mutta tähän ei saa rajoittua. Samaan aikaan on välttämättä osoitettava työväenluokan taistelun ja kommunististen puolueiden esiintymisen kautta, että proletariaatti, joka taistelee kaikenlaista orjuutta ja kansallista sortoa vastaan, on ainoa todellinen taistelija kansallisen vapautuksen ja kansan riippumattomuuden puolesta.

Proletariaatin luokkataisteluedut isänmaan riistäjiä ja sortajia vastaan eivät ole ristiriidassa kansan vapaan ja onnellisen tulevaisuuden kanssa. Päinvastoin: sosialistinen vallankumous merkitsee kansakunnan pelastusta ja avaa sille tien korkeampaan nousuun. Kun työväenluokka nykyään rakentaa omia luokkajärjestöjään ja lujittaa asemiaan, kun se puolustaa demokraattisia oikeuksia ja vapautta fasismia vas-

taan, kun se taistelee kapitalismin kukistamiseksi, niin se jo *tällä toiminnallaan* taistelee kansakuntansa tulevaisuuden puolesta.

Vallankumouksellinen proletariaatti taistelee kansan kulttuurin pelastamisen puolesta, kulttuurin vapauttamiseksi mätänevän monopolistisen pääoman kahleista, barbaarisesta fasismista, joka raiskaa sitä. *Vain* proletaarinen vallankumous voi ehkäistä kulttuurin tuhoutumisen, nostaa sen korkeimpaan kukoistukseen todellisena kansan kulttuurina — *muodoltaan kansallisena ja sisällöltään sosialistisena*, mitä meidän silmiemme edessä toteutetaan *Stalinin* johdolla Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitossa.

Proletaarinen internationalismi ei lainkaan ole ristiriidassa eri maiden työtätekevien taistelun kanssa kansallisen, yhteiskunnallisen ja kulttuurisen vapauden puolesta, vaan päinvastoin, se myös turvaa kansainvälisen proletaarisen solidaarisuuden ja taisteluyhtenäisyyden ansiosta tuen, joka on välttämätön voiton saavuttamiseksi tässä taistelussa. *Vain mitä läheisimmässä liitossa* suuren Neuvostoliiton voittaneen proletariaatin kanssa voi kapitalististen maiden työväenluokka voittaa. *Vain* taistellen käsikädessä imperialististen maiden proletariaatin kanssa siirtomaiden kansat ja sorretut vähemmistökansallisuudet voivat päästä vapauteen. *Vain* imperialististen maiden työväenluokan ja siirto- ja riippuvien maiden kansallisen vapausliikkeen vallankumouksellisen liiton kautta kulkee tie proletaarisen vallankumouksen voittoon imperialistisissa maissa, sillä kuten *Marx* meille opetti, "ei voi olla vapaa se kansa, joka sortaa toisia kansoja".

Eiväthän kommunistit, jotka kuuluvat sorrettuun ja riippuvaiseen kansaan, voi menestyksellä taistella kansalliskiihkoa vastaan kansansa riveissä, *elleivät he samanaikaisesti osoita* joukkoliikkeen *käytännössä*, että he teoilla taistelevat kansakuntansa vapauttamiseksi vieraan maan ikeestä. Eivätkä taas, toisaalta, sortavan kansakunnan kommunistit voi tehdä kaikkea välttämätöntä oman kansakuntansa työtätekevien joukkojen kasvattamiseksi internationalismin hengessä, *elleivät käy* päättävää taistelua "oman" porvaristonsa sortopolitiikkaa vastaan, sen orjuuttamien kansojen täydellisen - itsemääräämisoikeuden puolesta. Jos he eivät tätä tee, eivät he myöskään helpota sorretun kansan työtätekeviä voittamaan kansallisia ennakoluulojaan.

Jos me tässä hengessä esiinnymme, jos me kaikessa joukkotyössä vakuuttavasti osoitamme, että me olemme yhtä vapaat niin kansallisesta nihilismistä kuin porvarillisesta nationalismista, niin vain tässä tapauksessa me voimme käydä todella menestyksellistä taistelua fasistien kansalliskiihkoista demagogiaa vastaan.

Sen vuoksi on kaksinverroin tärkeätä leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan oikea ja konkreettinen sovelluttaminen. Se on *ehdottoman välttämätön* edellytys menestykselliselle taistelulle shovinismia vastaan — tuota fasistien ideologista joukkoihin vaikuttamisen *pääasetta* vastaan.

Teorian kysymyksiä

ARMAS ÄIKIÄ:

Oikeistososialidemokratia imperialismin palveluksessa

III. OIKEISTOSOSIALIDEMOKRATIA SOSIALISMIA JA KANSANVALTAA VASTAAN

1. Sosialismin voimien lisääntyminen sodan seurauksena

Toinen maailmansota ja sen jälkeiset tapahtumat, erityisesti neuvostoarmeijan valtavat voitot, jotka johtivat fasismin murskaamiseen, ja sosialistisen Neuvostoliiton vaikutusvallan lisääntyminen aiheuttivat suuria muutoksia edistyksen ja taantumuksen välisissä voimasuhteissa koko maailmassa. Saksan, Italian ja Japanin imperialismin tappio syvensi kapitalismin yleistä kriisiä, heikensi koko imperialistista leiriä, joka tällä hetkellä on huomattavasti heikompi kuin ennen toista maailmansotaa. Demokratian ja sosialismin leiri, imperialisminvastainen leiri taas on vastaavasti voimistunut.

Eräs tärkeimpiä tekijöitä tässä voimasuhteiden muutoksessa on Itä- ja Kaakkois-Euroopan maiden siirtyminen pois imprialistisesta leiristä ja niiden liittyminen demokratian ja sosialismin leiriin. Näiden kansandemokratiain maiden syntyminen poisti imperialismin leiristä lähes 100 milj. ihmistä lisäten samalla määrällä imperialisminvastaisen leirin väkilukua. Nämä 100 miljoonaa ihmistä ovat lähteneet sosialismin rakentamisen tielle, ja varmaa on, että Neuvostoliiton ystävälliseen apuun nojaten näiden maiden kansat siirtyvät sosialistiseen järjestelmään verraten lyhyessä ajassa.

Historia on kumonnut "austromarxismin"

Kansandemokratian maiden syntyminen on kumonnut kaikki opportunistiset ja reformistiset teoriat, joiden mukaan kapitalismista sosialismiin siirtyminen tapahtuisi muissa maissa toista tietä kuin Venäjällä. Erityisesti Otto Bauer ja muut "austro-marxilaiset" sosialidemokraatit todistelivat aikoinaan, että vaikka kapitalisteja vastaan tähdätty proletariaatin diktatuuri, työtätekevien demokratia, olikin vält-

tämätön sosialismiin siirtymisen muoto Venäjällä, ei se muka kelvannut länsimaihin, koska kapitalismi oli näissä maissa vanhempaa ja kehittyneempää. Länsimaiden piti Bauerin ja hänen kannattajiensa mielestä siirtyä sosialismiin "rauhallista", "parlamentaarista tietä", mikä teoreettisesti loppuun asti ajateltuna merkitsisi, että porvariston diktatuuria kannattavat kapitalistit muuttuisivat äkkiä äänestyksessä hävittyään niin suuriksi kansanvallan kannattajiksi, että taipuisivat vapaaehtoisesti luovuttamaan hallussaan olevat tuotantovälineet yhteiskunnalle. Toisen maailmansodan jälkeinen historia on tehnyt pientä pilaa tästä Bauerin teoriasta, sillä kuten tunnettua, tämän "austro-marxismin" nykyiset oppipojat kirkuvat valittaen, että Itä-Euroopan maat ovat lähteneet siirtymään sosialismiin samoin kuin Venäjäkin aikoinaan proletariaatin diktatuurin tietä. Näin kirkuessaan he eivät huomaakaan, että Otto Bauerin teorioiden mukaan ne maat, joita nykyisin nimitetään Itä-Euroopan kansandemokratioiksi, kuuluvat siihen "länsimaailmaan", johon proletariaatin diktatuurin ei pitänyt kelvata. Nyt oikeistososialidemokraatit selittävät, että vaikka proletariaatin diktatuuri kelpaakin Itä-Eurooppaan, ei se kelpaa Länsi-Eurooppaan. Näyttää siis siltä, että "austro-marxismin" väärien teorioiden oikeiksi todistaminen on helppoa. Jokainen maa, jossa kapitalismi kukistuu, julistetaan vain "itämaaksi" ja selitetään, että länsi on kokonaan toista.

Todellisuus nauraa näille yhteiskuntaelämästä irti temmatuille teorioille ja niiden tekijöille. Itä-Euroopan maissa ei siirrytty sosialismin rakentamisen tielle "rauhallisesti", porvarillisen parlamentarismin puitteissa siksi, että sellainen ei kapitalistiluokan väkivaltaisen vastarinnan tähden ole yleensä mahdollista. Mutta etupäässä neuvostoarmeijan suorittama fasismin kukistamisen ja sen lisäksi Itä-Euroopan kansojen voimakas fasisminvastainen taistelu, jossa työväenluokka oli johtavana voimana, synnytti näissä maissa vallankumouksellisen tilanteen, jolloin työtätekevät joukot eivät enää tahtoneet elää entiseen tapaan, eivätkä riistävät luokat voineet jatkaa entistä riistopolitiikkaansa. Saksalaisen fasismin kanssa liittoutuneet ja tappion kärsineet kapitalistit ja tilanherrat menettivät valtansa Bulgariassa, Romaniassa, Unkarissa, Puolassa, Tshekkoslovakiassa, Albaniassa ja Itä-Saksassa. Valtaan nousi työväenluokka, joka oli liittoutunut työtätekevän talonpoikaiston kanssa. Kommunistipuolueiden ja vasemmistolaisten ainesten johtamien sosialidemokraattisten puolueiden yhdistyminen saman yhtenäisen työväenpuolueen puitteisiin teki näiden maiden työväenluokan kyllin voimakkaaksi historiallisen tehtävänsä suorittamiseen, vallan valtaamiseen kapitalistien vastarinnasta, sabotaashista ja salaliittoilusta huolimatta. Väkivaltaa tässä vallankumouksellisessa mullistuksessa käytettiin paljon vähemmän kuin Venäjän vallankumouksessa aikoinaan, mutta se johtui siitä, että Itä-Euroopan maiden porvaristo ei kyennyt tekemään niin tarmokasta ja väkivaltaista vastarintaa kuin Venäjän porvaristo. Sitäpaitsi ulkolaiset suurvallat eivät pystyneet nyt antamaan Itä-Euroopan maiden kapitalisteille apuaan läheskään niin suuressa määrässä kuin ne olivat antaneet aikaisemmin Venäjän vastavallankumouksellisille. Siksi Itä-Euroopan maissa ei toisen maailmansodan jälkeen syttynyt sellaista kansalaissotaa kuin Venäjällä vuonna 1917. Itä-Euroopan maissa käytettiin väkivaltaa vain sen verran kuin pienen kapitalistisen vähemmistön väkivaltaisen vastarinnan, sabotaashin ja salaliittoilun tukahduttamiseksi oli välttämätöntä.

Marxismin-leninismin tie johtaa sosialismiin

Vaikka näissä maissa tapahtuneita mullistuksia ei siis voida sanoa "rauhalliseksi" siirtymiseksi kapitalismista sosialismiin, niin demokraattiseksi tätä siirtymistä voidaan sanoa. Suurteollisuuden kansallistaminen, maareformi, porvarillisen valtiokoneiston murskaaminen ja uuden demokraattisen valtiokoneiston luominen suoritettiin kaikissa näissä maissa työväenluokan johtaman kansan enemmistön joukkovoimalla. Siten luotiin kansandemokraattinen järjestelmä, joka täyttää näissä maissa proletariaatin diktatuurin tehtäviä, on eräs niistä proletariaatin diktatuurin muodoista, joista neuvostodemokratia oli ensimmäinen ja joita historiallinen kehitys tulee epäilemättä synnyttämään enemmänkin, kuten Lenin on ennakolta nähnyt lausuessaan, että

"siirtyminen kapitalismista kommunismiin ei epäilemättä voi olla synnyttämättä poliittisten muotojen suurta runsautta ja monivivahteisuutta, mutta niiden olemus on ehdottomasti oleva yksi: proletariaatin diktatuuri".

Tämä on se tie, marxismin-leninismin osoittama tie, joka on johtanut Neuvostoliiton ja Itä-Euroopan maiden kansat pois kapitalistisesta orjuudesta, vienyt nämä kansat demokratian ja sosialismin leiriin, tehnyt näistä kansoista oman onnensa sepän, oman vapautensa rakentajan.

Itä-Euroopan kansojen siirtyminen sosialismin rakentamisen tielle on antanut Länsi-Euroopan kansoille uuden todistuksen siitä, että kapitalismista sosialismiin siirtyminen on mahdollista vain marxismin-leninismin luokkataisteluteorian valaisemalla tiellä. Sosialismin aate on levinnyt Ranskassa, Italiassa ja kaikissa muissakin Euroopan maissa kansanjoukkojen keskuuteen laajemmalle kuin koskaan aikaisemmin. Kommunistiset puolueet ovat miltei kaikissa maissa kasvaneet joukkopuolueiksi, ja ainakin Ranskassa ja Italiassa työväenluokan enemmistö seuraa niiden lippua. Samaan aikaan kuuluu Kauko-Idästä Kiinan kansanarmeijan voitonmarssin poljento Eurooppaan asti ja todistaa työläisjoukoille samaa: marxilais-leniniläinen luokkataisteluoppi on oikea, sillä historiallinen kehitys tapahtuu sen ennakkonäkemyksen mukaan. Kapitalistisen taantumuksen voimat kärsivät kaikkialla tappioita, sosialismin voimat saavuttavat voittoja.

2. "Demokraattinen sosialismi" jälleen esille

Kapitalismi, joka täten menetti osan valta-alueistaan, tarvitsi näin syntyneessä tilanteessa jälleen opportunistien palveluksia. Oikeistososialidemokraatit saivat kaikissa Länsi-Euroopan maissa tehtäväkseen pidättää työväen-

luokkaa ja sen liittolaisia sosialistisen kehityksen tieltä, mutta sitä ei voitu tehdä avoimesti kapitalismia puolustavalla ohjelmalla. Oli turvauduttava jälleen sellaiseen ohjelmaan, joka käyttäisi runsaasti "demokraattisia" ja "sosialistisia" korulauseita, mutta jonka toteuttaminen merkitsisi käytännössä kapitalismin säilyttämistä, taistelua sosialismin levenemistä vastaan. Sosialismia kannattavat kansanjoukot oli vedettävä petoksen avulla puolustamaan kapitalistista järjestelmää.

Tämän suuren petoksen johtoon astui kohta sodan päättymisen jälkeen Englannin työväenpuolue, jolla oli vankat perinteet kapitalismin palvelemisessa. Heti kohta sodan jälkeen Labour-puolueen johto esitti Englannin kansalle "sosialistisen" ohjelman, joka ymmärrettävistä syistä ei ollut kaikille englantilaisille tunnettu Mac Donaldin "konstruktiivisen", vaan useimmille englantilaisille tuntemattomampi Karl Kautskyn "demokraattisen sosialismin" ohjelma. Englantilaisille kansanjoukoille oli tunnettua, että Mac Donaldin ohjelma ei johtanut sosialismiin, joten sillä ei voinut olla kannatusta Englannissa. Mutta Englannin kansanjoukot eivät tietäneet, että Kautskyn "demokraattinen sosialismi" oli pitänyt sosialismiin siirtymisen valtiona sitä Weimarin tasavaltaa, joka johti Saksassa fasismiin ja kansalliseen romahdukseen, joten oli odotettavissa, että tämä ohjelma saisi Englannissa kannatusta. Attleen, Bevinin ja muiden samankaltaisten työväenpetkuttajien puheiden mukaan Englannin työtätekevien oli vain äänestettävä Labour-puolue enemmistöksi parlamenttiin, jotta sosialismi voitaisiin toteuttaa "rauhallisesti", "demokraattista tietä".

On tunnettua, että Englannin kansanjoukot äänestivät Labour-puolueen enemmistöksi parlamenttiin. Sen perusteella Englannissa on ollut vuodesta 1945 alkaen "työväenhallitus", joka julisti ohjelmakseen "demokraattisen sosialismin" toteuttamisen. Nyt on varsin mielenkiintoista tarkastella tämän ohjelman toteuttamista siitä saatujen kokemusten valossa.

Kansallistaminen Englannissa

Harold Laski, Herbert Morrison ja muut Labour-puolueen teoreetikot väittävät sosialismin rakentamiseksi sitä, että Englannissa on kansallistettu, otettu porvarillisen valtion haltuun, Englannin pankki, hiiliteollisuus ja eräitä muita vähäisempiä teollisuusaloja. O. W. Kuusisen kirjoituksessa "Nykyiset oikeistososialidemokraatit" osoitetaan perustellusti, että nämä kansallistamistoimenpiteet eivät ole sosialismia. Englannin pankin osakkeenomistajat saavat heille maksetun suuren korvauksen lisäksi vielä valtion budjetin takaaman 12-prosenttisen tulon pankkien tuotosta. Kaivosten omistajille maksettiin 165 miljoonan punnan korvaus sen lisäksi, että kaivosten kansallistaminen pelasti heidät vararikosta.

Enempää Englannin pankkien kuin kaivostenkaan johdossa ei ole tapahtunut sellaisia muutoksia, jotka ehkäisisivät kapitalistien vaikutuksen niissä. O. W. Kuusisen kirjoituksessa osoitetaan, että näiden kansallistettujen laitosten johdossa ovat entiset kapitalistit. Kun nämä kapitalistit ovat liittoutuneet muiden alojen kapitalistien kanssa, merkitsee se sitä, että Eng-

lannin kansallistettu teollisuus ei hallitse yksityiskapitalistista teollisuutta, joka käsittää lähes 80 % maan teollisuudesta, vaan yksityiskapitalistinen teollisuus hallitsee englantilaista porvarillista valtiota ja sen kautta myös valtiollistettua teollisuutta. Kysymys ei ole siis sosialismista, vaan valtiokapitalismista, jonka takana on yksityinen monopolikapitalismi, Englannin todellinen herra. Sellaista "sosialismia" on meillä Suomessakin valtion rautateillä ja kaikissa niissä kapitalistiyhtymissä, joiden yhtenä osakkaana on valtio.

Kansallistaminen merkitsee sosialismiin siirtymistä vain siinä tapauksessa, jos kapitalistinen valtiokoneisto on murskattu ja sen tilalle luotu uusi työväenluokan käyttämä valtiokoneisto, joka ei käytä valtiollistettuja tuotantolaitoksia voiton kiskomiseksi tai korvauksen maksamiseksi kapitalisteille, vaan käyttää valtiollistettujen tuotantolaitosten tuoton työväenluokan ja koko työtätekevän väestön elintason parantamiseksi ja koko järjestelmän muuttamiseksi sosialistiseksi. Siten on menetelty Neuvostoliiton ja kansandemokratian maissa, mutta sepä ei miellytäkään Englannin "demokraattisia sosialisteja". He tuomitsevat kansandemokraattisten valtioiden ne toimenpiteet, jotka merkitsevät sosialismiin siirtymistä, aivan samoin kuin he aikoinaan tuomitsivat neuvostotasavallan vastaavat toimenpiteet.

Labouristit puolustavat riistämisen vapautta

Tämä vihamielinen suhtautuminen muissa maissa rakennettuun tai rakenteilla olevaan sosialismiin paljastaakin Englannin labouristit kapitalismin palvelijoiksi ehkä parhaiten kuin mikään muu. Kun Neuvostoliitossa siirryttiin sosialistiseen järjestelmään, niin Englannin "työväenjohtajat" selittivät, että sellainen sosialismiin siirtyminen ei sovi länsimaihin, koska se hävittää kapitalistien vapauden ja vapauttaa vain työläiset. Sama väite toistettiin heti, kun kansandemokratian maat ottivat kapitalisteilta pois vapauden riistää työväenluokkaa ja panivat teollisuuden palvelemaan työtätekevää väestöä. Englannin pääministeri Attlee julisti 11. 4. 1949 Glasgowssa pidetyssä Labour-puolueen kokouksessa STT:n välittämän uutisen mukaan, että Englanti luopuu sodanvalmisteluista demokraattista ja sosialistista leiriä vastaan, jos kommunistit luopuvat taistelusta marxilais-leniniläisen ideologian puolesta. Attlee lisäsi:

"Karl Marx luuli olevansa vapauden esitaistelija ja samaa luulivat myös Lenin sekä bolshevikkivallankumouksen johtajat. Mutta kommunistit ovat unohtaneet kaiken muun ja tuijottaneet vain työläisten vapauttamiseen kapitalistien isännyydestä, näin typistäen vapauskäsitteen. Se olisi naurettavaa, ellei se olisi niin traagillista" (Suomen Sosialidemokraatti, 12. 4. 49).

Tämän naurettavan lausunnon traagillisena sisältönä on se, että siinä vaaditaan kapitalisteille vapautta säilyttää kapitalistinen järjestelmä, mikä merkitsee tietysti työläisten orjuutta. Kapitalistinen yhteiskuntahan ei voi sietää työläisen vapautta, ja yleensä ei ole ajateltavissa, että voitaisiin perustaa yhteiskuntajärjestelmä, jossa kapitalisteilla olisi vapaus orjuuttaa

työväenluokkaa, mutta työväenluokka olisi siitä huolimatta vapaa. Siksi työläisten vapauttamiseksi on hävitettävä heidän orjuuttajiensa vapaus ja siirryttävä sen tuloksena yhteiskuntaan, jossa kapitalismia, työväenluokan ja koko työtätekevän väestön orjuuttajaa ei ole olemassa. Teoreettisesti ajatellen ei mikään muu työväenluokan vapauttaminen ole mahdollista.

Mutta Englannin labouristit eivät tahdo sellaista työväenluokan vapauttamista, joka on mahdollista, vaan sellaista, joka on mahdotonta. Englannin työväenpuolueen johtaja Herbert Morrison sanoo ranskalaiselle l'Aube-lehdelle myöntämässään haastattelussa:

"Innoituksen antajana ei meillä ole marxilainen evankeliumi, vaan kristillisen ihanteen filosofia. Sen vuoksi meidän suuri Labour-puolueemme ei ole oikeastaan vallankumouksellinen, vaan edistyksellisen kehityksen kannattaja ja ennen kaikkea käytännöllinen. Sosialisoimisellamme ei ole muuta päämäärää kuin palvella yleistä etua ja tulokset, joita olemme jo saavuttaneet tässä suhteessa, on tunnustettu yleensä pääasiallisesti koko kansakuntamme etujen mukaisiksi."

(L'Humanité-lehden lainauksen mukaan 7. 5. 49).

Ei siis työväenluokan vapauttaminen, vaan koko kansakunnan, siis myös kapitalistien etujen palveleminen, on Englannin työväenpuolueen johtomiesten ihanteena. Mutta kun kapitalistien etujen mukaista on työväenluokan ja koko työtätekevän kansan riistäminen, sen vapauden kahlitseminen, on aivan luonnollista, että Englannin työväenpuolueen on käytännöllisessä politiikassaan ollut pakko kapitalistien vapauden säilyttämiseksi säilyttää myös palkkaorjuus, ehkäistä työläisten ja sen mukana kaikkien työtätekevien vapauden saavuttaminen.

"Koko kansakunnan etu" on Attleen ja Morrisonin politiikassa vain kapitalistien etu. Siksi he ovat kansallistaneet vain 20 prosenttia Englannin teollisuudesta ja kansallistaneet sen siten, että kapitalistien edut eivät ole tulleet loukatuiksi, kun taas työläisten etuja on loukattu perin pohjin. Tilastot osoittavat, että Englannin suurkapitalistien ja pankkimiesten voitot kasvoivat vuodesta 1945 vuoden 1947 loppuun mennessä 39 prosentilla. Vuoden 1948 ensimmäisellä neljänneksellä ne olivat 150,7 % suhteessa vuoden 1945 vastaavaan aikaan verraten. Työläisten elintaso sitävastoin on huonontunut samana aikana hintojen noustessa enemmän kuin palkat. Finanssiministeri Cripps ilmoitti toukokuun 18 pnä alahuoneessa, että korkeiden hintojen eräänä syynä ovat monopolikapitalistien korkeat voitot. Viime vuonna yhtiöt siirsivät vararahastoon 1.215 miljoonaa puntaa ja jakoivat 730 miljoonaa puntaa voitto-osinkoina, velkojen maksuina jne. Cripps selitti, että jos näitä ylivoittoja olisi supistettu, olisi tuotteiden hintoja voitu laskea. Eräässä aikaisemmassa puheessaan hän selitti, että Englannin työtätekevien on pakko elää vielä vuonna 1952 huonommin kuin toisen maailmansodan aattona.

Laski tunnustaa Neuvostoliiton saavutukset

Asetettakoon näiden "demokraattisen sosialismin" saavuttamien kurjien tulosten rinnalle se, mitä Neuvostoliitto on saavuttanut siirtyessään kapitalismista sosialistiseen demokratiaan. Esitän Neuvostoliiton saavutukset tällä kertaa neuvostolaisen sosialismin tunnetun vastustajan, Englannin Labourpuolueen kuuluisimman teoreetikon, Harold J. Laskin kuvaamina. Teoksessaan "Vapaus nykyaikaisessa valtiossa" Laski tekee mm. seuraavanlaisia tunnustuksia Leninin ja hänen työtovereittensa saavutuksista:

"Siitä huolimatta on totta, että he suorittivat noina vuosina (tarkoittaa neuvostovastaisten interventiosotien vuosia — A. Ä.) **merkittävää uudistustyötä. Enemmänkin, he suorittivat sitä sellaisella tavalla, että kymmenen vuotta tsaarin kukistamisen jälkeen he kykenivät siirtymään tuotantosysteemin täyteen sosialisoimiseen. Viimeksikuluneena kymmenvuotiskautena saavutukset ovat olleet valtavat. Sota on voitettu, työttömyys on hävitetty; lukutaidottomuus on poistettu; Neuvostoliiton kasvava tuotantokyky on hämmästyttävässä ristiriidassa kapitalistisissa valtioissa tahallisesti järjestetyn niukkuuden kanssa. Rikollisten kohtelussa, takapajuisten kansojen tieteellisessä kasvatuksessa, tieteen soveltamisessa teollisuuteen ja maatalouteen, kulttuurin demokratisoimisessa, rotuennakkoluulojen voittamisessa, ja mahdollisuuksien hankkimisessa yksilölle — kykyjen uran aukaisemiseksi täydellisesti — Neuvostoliitto on tänään sivistyksen eturintamassa."** (Laski, Liberty in the Modern State, uusi painos, esipuhe, sivu 40).

Herra Laski arvostelee tämän ohella Neuvostoliittoa sen tähden, ettei se ole hankkinut näitä saavutuksiaan "demokraattisen sosialismin" periaatteiden mukaan yhteistyössä kapitalistien kanssa, vaan on hävittänyt kapitalistiluokan vapaudet. Siihen voidaan vain lisätä, että Neuvostoliitto ei ole hävittänyt ainoastaan kapitalistiluokan vapauksia, vaan yleensä koko kapitalismin, joten näiden historialliseen menneisyyteen siirtyneiden kapitalistien ja heidän apulaistensa vapaudesta huolehtiminen tekee herra Laskin hiukan naurettavaksi. Edellämainittu Laskin lausunto muuten kumoaa nämä vastaväitteet, sillä "tuotantosysteemin täysi sosialisoiminen" merkitsee ei ainoastaan työväenluokan, vaan kaikkien työtätekevien, niin talonpoikaiston kuin sivistyneidenkin kansankerrosten vapauttamista taloudellisesta orjuudesta, toisen ihmisen toista ihmistä kohtaan harjoittaman riiston lakkauttamista. Samoin "kulttuurin demokratisoiminen", josta Laski puhuu, kumoaa väitteet siitä, että Neuvostoliiton sosialismi ei olisi demokraattista. Neuvostoliiton järjestelmä ei rajoita demokratiaa vain suurkapitalistien johtamille omistaville luokille, kuten jokainen porvarillinen demokratia tekee, vaan laajentaa demokratian koko kansaa käsittäväksi sosialistiseksi demokratiaksi. Siinä on asian ydin, jota Laski ja muut "demokraattiset sosialistit" eivät tahdo nähdä, ja siksi he pitävät parempana englantilaista "demokraattista sosialismia", joka säilyttää kapitalismin ja sen ohella työväen palkkaorjuuden kaikki vitsaukset.

Oikeistososialidemokraatit huomauttavat tähän, että "demokraattisen sosialismin" hallitus on ollut Englannissa vallassa vain muutaman vuoden,

joten se ei ole ehtinyt muuttaa kapitalistista järjestelmää sosialistiseksi. Vastahan Neuvostoliittokin siirtyi sosialismin rakentamiseen sitten, kun tsarismin kukistamisesta oli kulunut kymmenen vuotta. Tämä vastaväite kumoutuu helposti.

On huomattava, että koko kapitalistinen maailma julisti Neuvosto-Venäjän saartoon ja järjesti sitä vastaan neljäntoista valtion interventiosodan, minkä vuoksi jälleenrakentamiseen voitiin ryhtyä vasta viisi vuotta tsarismin kukistamisen jälkeen. Englannin "työväenhallitusta" vastaan ei kapitalistimaailma julistanut sellaista saartoa ja jos se olisi sen julistanut, olisi Englanti voinut siirtyä yhteistyöhön Neuvostoliiton kanssa, niinkuin kansandemokratian maat ovat tehneet, ja siihen nojaten se olisi voinut murtaa Englannin kapitalistiluokan vastarinnan, murskata sen byrokraattisen valtiokoneiston ja luoda työväenluokan voimaan turvautuen uuden valtiokoneiston, joka olisi tehnyt mahdolliseksi sosialismin toteuttamisen.

Labour-puolue ei tehnyt sitä, vaan lähti yhteistyöhön kapitalistien kanssa, ja siinä onkin syy, miksi "demokraattisen sosialismin" satu päättyy Englannissa suunnilleen yhtä nopeasti kuin aikoinaan päättyi Mac Donaldin "konstruktiivisen sosialismin" satu. Äskettäin toimitetut kunnallisvaalit osoittivat kansan elintason laskemista propagandassaan hyväksikäyttäneen konservatiivien puolueen riistäneen "työväenpuolueelta" kansan enemmistön kannatuksen. On hyvin todennäköistä, että ensi parlamenttivaaleissa konservatiivinen puolue tulee hallituspuolueeksi ja julistaa "sosialistisen aikakauden" Englannissa päättyneeksi. Kapitalistien vapaudesta huolehtiminen on siis tekevä lopun "demokraattisen sosialismin" petospolitiikasta. Englannin kansa saa havaintoesimerkin siitä, että Karl Kautskyn "demokraattinen sosialismi" ei johda sosialismiin enempää Englannissa kuin se johti siihen Saksassa. Vieläpä se johtaa, kuten Englannissa on johtanut, työväen taloudellisen aseman huononemiseen, kansan leipäpalan pienenemiseen. Huolehtiessaan "koko kansakunnan eduista" oikeistososialidemokratia todellisuudessa puolustaa vain kapitalistien etuja ja saattaa työväen joukot taloudelliseen hätään. Siten Englannin työväenpuolueen "kolmas tie" on aivan tavallinen imperialistisen kapitalismin tie.

Tässä yhteydessä ei liene syytä tarkastella oikeistososialidemokraattien "sosialistista rakennustyötä" muissa maissa, sillä niissähän ei sellaista ole edes yritetty. Skandinavian maiden sosialidemokraattiset hallitukset eivät edes ole aloittaneet kansallistamistoimenpiteitä. Ranskassa "kolmannen voiman" hallitus, jossa oikeistososialistit ovat mukana, on alkanut luopua niistä kansallistamistoimenpiteistä, joihin Ranskassa ryhdyttiin vapautuksen jälkeen. Kaikissa muissakin Länsi-Euroopan maissa oikeistososialidemokraatit puhuvat, propagandassaan "demokraattisesta sosialismista" vain näön vuoksi vaatimatta lainkaan käytännöllisiä toimenpiteitä suurteollisuuden kansallistamiseksi.

Sosialisoimispetos Suomessa

"Kolmas tie"-nimisessä teoksessani olen osoittanut seikkaperäisesti, miten Suomen sosdem.puolueen johto on luopunut siitä "sosialisoimisen" ohjelmasta, jonka se vuonna 1945 kaivoi esiin vanhoista arkistoistaan. Fagerholm julisti jo vuoden 1948 tammikuussa pitämässään puheessa, että "kysymys saa raueta", jos sosdem. puolueen aikoinaan vaatima sosialisoimiskomitea tulee tutkimuksissaan kielteisiin tuloksiin. Sen jälkeen tämän komitean porvarillis-sosialidemokraattinen enemmistö on ilmeisesti tullut kielteisiin tuloksiin, kun taas kansandemokraattinen vähemmistö on päinvastoin sitä mieltä, että suurteollisuuden kansallistaminen olisi hyödyllistä.

Suurteollisuuden kansallistamiseen Suomessa voitaisiin kuitenkin siirtyä vain siinä tapauksessa, jos kansandemokraatit ja sosialidemokraatit yhdistäisivät voimansa ja ryhtyisivät taisteluun tämän kysymyksen läpiviemiseksi, murtaisivat porvariston vastarinnan yhdistyneen työväenluokan ja sen liittolaisten voimin. Sosdem.puolueen johto on kieltäytynyt sellaisesta luokkataistelupolitiikasta ja lähtenyt yhteistyöhön kapitalistien kanssa. Fagerholm muodosti vuoden 1948 heinäkuun lopulla oikeistososialidemokraattisen hallituksen, joka on harjoittanut politiikkaansa kokoomuspuolueen johtaman oikeistoporvariston kannatuksen varassa. On luonnollista, että sellainen "demokraattinen sosialismi" ei voi johtaa sosialismiin. Mutta se on johtanut lyhyessä ajassa kapitalistiyhtymien voittojen lisääntymiseen keskimäärin 58 prosentilla. Vastaavasti työtätekevien taloudellinen asema on huonontunut. Yksistään Fagerholmin hallituskaudella syntynyt työttömyys ja sen yhteydessä tapahtuneet palkkojen alennukset todistavat, että oikeistososialidemokratia ei puolusta edes työväen jokapäiväistä leipää.

Demokratian vihollisia

Eikä oikeistososialidemokratian politiikka ole edes demokraattista. Englannin työväenpuolueen hallitus antaa kapitalisteille kaikki demokraattiset vapaudet, vieläpä se suojelee Mosleyn fasistipuolueenkin vapauksia, mutta kommunisteja vastaan se harjoittaa ajojahtia. Äskettäin saapui tieto, että työväenpuolueen johto on erottanut puolueesta Konni Zilliacuksen ja useita muita vasemmistolaisia sosialisteja, jotka eivät hyväksy Attleen ja Bevinin taantumuksellista politiikkaa. Englannin "työväenhallitus" antaa moraalisen kannatuksensa niille väkivaltatoimenpiteille, joita Ranskan sisäministeri, oikeistolainen sosialidemokraatti Jules Moch, on soveltanut Ranskassa työväen lakko-oikeutta ja mielenosoitusvapautta vastaan. Englannin "työväenhallitus" tukahduttaa siirtomaissa kaikki kansalaisvapaudet ja tukee Kreikassa monarkistis-fasistista hallitusta, joka on riistänyt kansaltaan kaikki demokraattiset oikeudet.

Suomen "työväenhallitus" seuraa esimerkkiä ja kohdistaa väkivaltatoimenpiteensä maamme työläisiä vastaan. Arabian lakkolaisia terrorisoitiin poliisivoimin ja terrorin uhrit pantiin vielä syytteeseen ja tuomittiin maksamaan hyvitystä väkivallan harjoittajille. Perustuslain vastaisesti, lapuanlain nojalla työväeltä riistettyjä työväentaloja ei ole tämän hallituksen aikana palautettu oikeille omistajilleen, vaan ne on annettu sosialidemokraattisille järjestöille tai jätetty porvarillisille järjestöille, joiden haltuun ne aikoinaan anastettiin. Demokratisoitu Valpo lakkautettiin ja sen tilalle perustettiin Suopo väijymään tilaisuutta,

milloin työväenliikkeen vainot voitaisiin aloittaa uudelleen. Annettuaan valtiovallan apua Paperiteollisuuden työntekijäin liitossa toimeenpannulle lapualaiskaappaukselle oikeusministeri Suontausta julisti eduskunnassa avoimesti, ettei menettelytavoista ole väliä, kunhan ne vain palvelevat pääasiaa, oikeistososialidemokraattien tarkoituperiä! Lyhyesti sanoen, Suomen oikeistososialidemokratia on myös Fagerholmin hallituksen teoilla osoittanut, että se ei vastusta ainoastaan sosialismia, vaan demokratiaakin.

Voimme siis tehdä johtopäätöksen, että nykyaikainen oikeistososialidemokratia käyttää "demokraattisen sosialismin" tunnusta kaikissa maissa vain työväenjoukkojen pettämisen tarkoituksessa. Nykyaikainen sosialidemokratia samoinkuin kaikki sen opportunistiset edeltäjät toimii työväenliikkeessä kapitalistiluokan asianajotoimistona, taistelee demokraattista kehitystä ja sosialismia vastaan.

IV. NYKYAIKAISET OIKEISTOSOSIALIDEMOKRAATIT SOSIALI-IMPERIALISTEINA

1. Amerikkalaisen imperialismin maailmanvalloitussuunnitelmat

Hitler hämmästytti aikoinaan maailmaa kirjoittamalla teoksensa "Mein Kampf", jossa julistettiin kursailematta, että saksalaisten yli-ihmisten tehtävänä oli rotuylemmyytensä oikeudella valloittaa koko maailma, perustaa tuhatvuotinen maailmanvaltakunta, jossa saksalaiset olisivat herroja ja kaikki muut kansat orjia. Toinen maailmansota todisti, että sellainen maailman orjuuttamisen suunnitelma ei voi toteutua. Muut kansat yhdistyivät Hitlerin Saksaa vastaan ja kukistivat tämän koko ihmiskunnan vapautta uhanneen imperialistisen hirviön.

Toisen maailmansodan jälkeiset vuodet osoittavat kuitenkin, että Hitlerin laakerit eivät suo yön unta eivätkä päivän rauhaa amerikkalaisille monopolikapitalisteille ja heidän johtajilleen. Yhdysvaltojen imperialistiset poliitikot ovat sodanjälkeisinä vuosina hankkineet sotilaallisia tukikohtia ja sillanpääasemia kaikkialta, missä vain on saatavissa saarenkaistaleita tai niemennenniä. Amerikkalaiset sodanvalmistelijat ovat laatineet Marshall-sopimuksen, jonka tehtävänä on orjuuttaa siihen yhtyneet kansat taloudellisesti. Samoin Amerikan imperialistit ovat muodostaneet sotilaallisia liittoutumia, ensin länsiliiton ja sitten Atlantin-sopimuksen pyrkien ilmeisesti saartamaan Neuvostoliiton ja kansandemokratian maat. Amerikkalaiset kylmän sodan propagandamiehet puhuvat avoimesti kolmannesta maailmansodasta ja amerikkalaiset valtiomiehet tuhlaavat ennenkuulumattoman suuria summia sotilaallisiin menoihin sekä Amerikassa että muissa maissa, jotka ulottuvat Marshall-sopimuksen piiriin. Enemmän kuin puolet Amerikan Yhdysvaltojen budjetin menoista on määrätty sotilaallisiin tarkoituksiin. Sitäpaitsi Kiinassa ja Kreikassa on amerikkalaisten lietsoma kansalaissota raivonnut jo vuosikausia, joskin Kiinassa tämä imperialistinen politiikka näyttää nyt romahtaneen lopullisesti.

Kaikki nämä ilmiöt todistavat, että amerikkalaiset monopolikapitalistit suunnittelevat maailman orjuuttamista samoin kuin Hitler aikoinaan.

Amerikkalainen "Mein Kampf"

Nykyisin nämä amerikkalaiset maailmanvalloitushankkeet ovat kehittyneet niin pitkälle, että niitä on alettu perustella "teoreettisesti" yhtä häikäilemättömästi kuin Hitler perusteli omia maailmanherruuspyrkimyksiään "Mein Kampfissa". Jokin aika sitten maailman kirjamarkkinoille ilmestyi Yhdysvaltojen presidentin erään neuvonantajan, James Burnhamin, kirjoittama teos "Maailmanherruuden puolesta", jota on pidetty amerikkalaisena "Mein Kampfina". Siinä amerikkalaisen imperialismin sotapolitiikkaa perustellaan samoin kuin englantilaisen "filosofin" B. Russellin vastaavanlaisessa teoksessa eräänlaisena historiallisena välttämättömyytenä. Kannattaa hieman viitata tämän kirjan eräisiin ajatuksiin, koska ne todistavat, että kolmannen maailmansodan valmistelijat eivät enää salaa tarkoituksiaan, vaan pitävät tarpeellisena tunnustaa julkisesti, että amerikkalainen imperialismi pyrkii maailmanherruuteen.

Burnhamin teoksessa selitetään avoimesti, että Amerikan talouselämän johtajat pitävät koko maailmaa amerikkalaisen teollisuuden tuotteiden menekkimarkkinoina ja raaka-ainelähteenä. Siksi Yhdysvallat lähettää pääomiaan, talousmiehiään, kauppiaitaan, insinöörejään, vakoilijoitaan ja sotilaitaan kaikkiin maihin perustamaan ja ylläpitämään niissä tehtaita, lentokenttiä, tieverkostoja ja huolehtimaan näiden maiden saattamisesta Amerikan taloudelliseen, poliittiseen ja sotilaalliseen vaikutuspiiriin. Tätä muiden maiden asioihin puuttumista johdetaan Washingtonista.

"Kongressin jäsenet — Burnham kirjoittaa — samoinkuin liikemiehetkin keskustelevat lainojen myöntämisestä Iso-Britannialle, Ranskalle tai Kiinalle aivankuin he saivartelisivat paikallisen pankin varojen lainaamisesta jollekin yritykselle sen sijaan, että käsittäisivät ne maailmanpolitiikan harjoittamisen välineinä, jollaisia ne ovat todellisuudessa."

Tämän maailmanpolitiikan harjoittamisen välineisiin kuuluu myös atomipommi, jolle Burnham omistaa suurta huomiota pitäen varmana, että se luo "aineellisen mahdollisuuden ihmiselämän täydelliseksi hävittämiseksi". Atomipommin omistaminen on Burnhamin mukaan erittäin tärkeää, koska se tekee mahdolliseksi maailmanherruuden saavuttamisen. Tämä amerikkalaisen Hitlerin propagandapäällikkö kirjoittaa:

"Korkeampi mahti, jonka atomiaseet muodostavat, tekee poliittisesti mahdolliseksi sen, että jokin riittävän voimakas valta saavuttaa maailmanherruuden pitämällä hallussaan atomiaseiden monopolia... Mutta atomiaseiden monopoli ei voi olla saavutettavissa muuten kuin maailmanherruuden avulla."

Kun tämän uuden "Mein Kampfin" lukijat on siten saatu kuolemanpelon valtaan selvittämällä, että koko ihmissivistys voidaan hävittää näillä atomiaseilla, on herra Burnham myös armollinen ja lupaa pelastuksen. Hän selittää:

"Maailmanvallalla tarkoitan valtiota, jonka ei välttämättä tarvitse käsittää koko maailmaa fyysillisen laajuutensa puolesta, mutta jonka poliittinen mahti hallitsee maailmaa, mahti, joka on saavutettu osittain pakkokeinoin (todennäköisesti sodan avulla ja ainakin sodanuhalla) ja jossa jokin kansojen ryhmä, jonka ytimenä on jokin olemassaolevista kansakunnista, pitää suurempaa valtaa kuin sille tasavertaisesti kuuluisi."

Tässä on siis hahmoiteltu sievistellen se karkea hitleriläinen ajatus, että jokin kansakunta voisi olla velvollinen hallitsemaan herrakansana muita kansoja. Burnhamin kirjasta käy myös selville, että saksalaiset eivät voi olla sellainen herrakansa, kun taas amerikkalaiset ovat hänen mielestään varsin sopivia hallitsemaan muita kansoja.

Peläten kuitenkin, että orjiksi tarkoitetut kansat pelästyisivät, jos kaikki tämä sanottaisiin julki, amerikkalaisen "Mein Kampfin" kirjoittaja keksii viekkaan sotajuonen, joka kavaluudessa lyö Hitlerin laudalta. Burnham kirjoittaa:

"Sanomattakin on selvää, että maailmanvallan perustamisen yritys ei käy päinsä ilmoittamalla julkisesti, että tarkoituksena on perustaa maailmanvalta. On käytettävä sellaisia mitä sopivimpia fraaseja kuin 'Maailmanfederaatio', 'Maailmantasavalta', 'Maailman Yhdysvallat', 'Maailmanhallitus' tai vieläpä 'Yhdistyneet Kansakunnat'..."

Tuntuu siltä kuin tämä amerikkalainen maailmanvalloittaja olisi Hitleriäkin suurempi kyynikko. Mutta sehän sopii herrakansan jäsenelle, etenkin jos hän on herra Burnhamin tavoin päässyt kerrassaan kiipeämään tämän herrakansan oman orjajärjestelmän yläkerroksiin asti.

Mutta orjiksi tarkoitettujen kansakuntien jäsenille sopii paremmin nöyryys kuin kyynillisyys. Englantilainen B. Russell on antanut näytteen siitä, että orjamielisyys kuuluu entisten merten herrojen nykyaikaisten jälkeläisten hyveisiin. Hän on nimittäin hahmoitellut Burnhamin tavoin tulevaisuudenkuvan Amerikan hallitsemasta orjamaailmasta, jossa Englanti, Russellin oma isänmaa, kuuluisi orjakansojen joukkoon. Russellin mielestä itsenäisten valtioiden aika on mennyt peruuttamattomasti historiaan. Tämä ennen kansallisylpeyttä hehkuneen englantilaisen porvariston rappeutunut jälkeläinen luopuu mielellään maansa itsenäisyydestä ja myy kaikki englantilaiset amerikkalaisten orjiksi, kunhan vain amerikkalaiset sen palkaksi kukistaisivat kommunismin maailmasta...

Siten maailmanherruuden tavoittelijat ovat heittäneet kapitalismin yleisen kriisin järkyttämälle eurooppalaiselle porvaristolle ja sen oikeistososialidemokraattisille palvelijoille toimintaohjelman, jonka periaatteena on kansakuntien suvereenisuuden kieltäminen, kansojen itsenäisyyden halveksiminen, kaikkien maiden alistaminen amerikkalaisen imperialismin palvelukseen.

2. Oikeistososialidemokraattien maanpetospolitiikka

Euroopan rappeutunut porvaristo on joutunut helpolla amerikkalaisten imperialistien lietsoman orjamentaliteetin valtaan. Mutta kansanjoukot eivät ole antautuneet, vaan ovat nousseet kommunistipuolueiden johdolla puolustamaan kansallista vapauttaan, suojelemaan kansakuntien suvereenisuutta ja riippumattomuutta. Siksi oikeistososialidemokraatit ovat saaneet amerikkalaisilta innoittajiltaan uuden tehtävän, sen todistamisen, että kansojen itsemääräämisoikeus on pelkkä ennakkoluulo, joten siitä vapautuminen on välttämätöntä "kansainvälisyyden" nimessä.

Laski selittää kansakuntien suvereenisuuden kuvitelmaksi

Siten Englannin "työväenpuolueen" teoreetikko Harold J. Laski kirjoittaa:

"Olemme astuneet aikakauteen, jossa käy joka päivä yhä selvemmäksi, että kansallisen suvereenisuuden periaate on menettänyt käyttökelpoisuutensa. Hallituksen eräät tehtävät ovat tulleet luonteeltaan niin selvästi kansainvälisiksi, että emme voi luottaa niinsanottujen 'riippumattomien ja tasavertaisten' suvereenisten valtioiden yhteistoimintaan kosmopoliittisen lainsäädännön saavuttamiseksi, mikä on tullut olennaiseksi. Valtioiden 'riippumattomuus ja tasavertaisuus' ei ole ainoastaan oikeudellinen kuvitelma ilman minkäänlaisia juuria poliittisessa todellisuudessa; se on vahingollinen kuvitelma, koska se hämää todellisuutta, johon meidän on tarpeellista kiinnittää huomiota."

(Laski, Liberty in the Modern State, uusi painos, esipuhe, sivu 31.)

Tässä on se teoreettinen perusta, jolta lähtien Englannin ulkoministeri Bevin on tehnyt Englannista, entisestä suurvallasta, Amerikan Yhdysvaltojen ulkopoliittisen satelliitin, joka äänestää YKn kokouksissa siten kuin Amerikan monopolikapitalismin edut vaativat. Laski ei edes erehdy käyttämään väärää termiä. Hän ei puhu niinkään paljon kansainvälisyydestä kuin kosmopoliittisesta lainsäädännöstä. Työväenluokan kansainvälisyyshän ei ole alistumista kapitalistisen suurvallan palvelukseen, vaan eri maiden työläisten yhteistoimintaa kaikkien maiden kapitalisteja vastaan. Alistumista kapitalististen suurvaltojen tahtoon vaatii vain rappeutuneen porvariston kosmopoliittinen maailmankatsomus. Ehkäistäkseen demokratian ja sosialismin voimien kasvun kaikki taantumusporvarit muuttuvat isänmaattomiksi sälleiksi, kosmopolitikoitsijoiksi. Englannin labouristien teoreetikko on siis löytänyt vertaistaan seuraa.

Ryhdyttyään siten "maailmankansalaisena" luovuttamaan kansakuntien suvereenisuutta Amerikan imperialisteille Laski arvostelee Yhdistyneet Kansakunnat-järjestöä siitä, että siihen kuuluvat kansat pitävät liiaksi kiinni vanhentuneesta itsenäisyydestään, hylkäävät "yleismaailmalliset" (tarkoittaa amerikkalaiset) edut ja puolustavat kukin omia etujaan. Siten Laskin mukaan "kansallisen suvereenisuuden periaate ehkäisee laajaa liikettä maailmanhallitusta kohden". Kuinka oikeassa

olikaan Burnham arvellessaan, että amerikkalaisen maailmanvallan perustamissuunnitelmia täytyy salata käyttämällä sellaisia sopivia nimityksiä kuin "maailmanhallitus"! Herra Laski ei kavalla ystävää, vaan käyttää nimenomaan sitä sanaa, joka on hyväksytty tarkoitukseen soveliaaksi.

Kosmopolitismi Ranskassa

Ranskalaiset oikeistososialistit eivät ole brittiläisistä aatekumppaneistaan takapajuisempia. Léon Blum, jonka tunnuslauseena Münchenin sopimuksen päivinä oli "pikemmin orjuus kuin kuolema", on teoksessaan "Ihmiskunnan mittakaavassa" selittänyt, että kansakuntien suvereenisuus on vanhentunut käsite, sillä se haittaa muka kansainvälistä yhteistyötä.

"Ei voida ajatellakaan — Blum kirjoittaa — minkäänlaista kansainvälistä järjestöä ilman, että jokainen yksilö luovuttaa osan henkilökohtaista suvereenisuuttaan, että jokainen valtio luovuttaa osan kansallista suvereenisuuttaan."

Ranskan oikeistososialistien äänenkannattajassa "Populairessa" Blum ja hänen puoluetoverinsa ovat kehitelleet näitä ajatuksia niin pitkälle, että niitä voitaisiin nimittää kansallisen petoksen sofistiseksi teoriaksi. Vedoten Ranskan taloudellisen aseman heikkouteen Léon Blum selitti eräässä artikkelissaan, että "Yhdysvallat olisi saatava ottamaan käsiinsä yleismaailmallisen talouden säilyttäminen", millä tarkoitettiin ilmeisesti kapitalismin säilyttämistä. Ranskan oikeistososialistinen teollisuusministeri lausui jo vuonna 1947 eräässä puheessaan: "Kohtalomme on sidottu Amerikan kohtaloon." Hänen puoluetoverinsa Deferre täydensi tätä tunnuslausetta lausumalla: "Mitä hyvää on vapaudesta, jos meiltä puuttuu leipä?" Ja itävaltalainen oikeistososialisti Karl Renner toistaa Blumin ajatuksia todistellen, että "kansallista taloutta" ei enää ole. Sen tilalle on kehittynyt "maailmantalous", jonka kehittämisestä on myös päätettävä "maailman mittakaavassa". Vieläpä Renner, joka muuten on marxilaisuuden kiivas vastustaja, puolustaa tätä amerikkalaisten imperialistien maailmanherruuden oikeutusta perustelevaa teoriaansa Karl Marxin kansainvälisyyden opilla. Salaten, että Marx puhui työväenluokan kansainvälisyydestä taistelussa kapitalismia vastaan, jesuiitta Renner kirjoittaa Amerikan taloudellista herruutta tarkoittaen: "Karl Marx opettaa meille, että kansainvälisyyden aate on toteutumassa."

Myös Léon Blum on koettanut käyttää hyväkseen Marxin kansainvälisyyden oppia perustellessaan tätä imperialistista kosmopolitismin oppia. "Populairessa" 6. 1. 1948 julkaisemassaan artikkelissa hän selitti, että Yhdysvaltojen ja Neuvostoliiton välillä on olemassa "kolmas voima". Se on "sosialismi", joka on "vanhan Euroopan, erityisesti Länsi-Euroopan päätoivona". Sen pitäisi muodostua "sosialististen internationalen" vaikutuksesta "Iso-Britannian ja Ranskan ympärille". Samassa artikkelissa tämä "kolmannen voiman" sofisti kuitenkin paljastaa, että tämä "kansainvälinen kolmas voima" olisi oleva Yhdysvaltojen politiikan apuvälineenä. Blum kirjoittaa:

"Yleismaailmallisen yhteisön normaalinen toiminta edellyttää tällä hetkellä Euroopan taloudellista jälleenrakentamista, ja Euroopan jälleenrakentaminen edellyttää, voidaan sanoa, vaatii Yhdysvaltojen apua."

Joku Boris Nikolajevski ylisti Ranskan oikeistososialistien aikakauslehdessä "Revue Socialistessa" joulukuussa v. 1947 Hilferdingin neuvostovastaisia kirjoituksia, joilla muka todistettiin, että johtava osuus kansainvälisissä asioissa siirtyy entistä enemmän Yhdysvalloille". Samassa aikauslehdessä Marcel Pivert suunnittelee "sosialistista Eurooppaa", joka "restauroisi Euroopan talouden USAn strateegiset edut huomioonottaen". Pitäen kommunistipuolueiden politiikkaa kansakuntien itsenäisyyden puolustamiseksi naurettavana Marcel Pivert riemuitsee:

"Tästä alkaen amerikkalainen suurkapitalismi ajaa valtavalla traktorillaan Euroopan balkanisoinnin kannattajien niin mielellään tukeman takapajuisen feodaalisen opposition yli."

Samainen Pivert muistaa myös, ettei Burnham salli asioiden nimittämistä muuten kuin sopiviksi katsotuilla sanoilla, ja siksi tässä artikkelissa vaaditaan "Euroopan sosialististen Yhdysvaltojen" muodostamista.

"Euroopan Yhdysvallat"

Kaiken tämän propagandarummutuksen jälkeen Amerikan Yhdysvallat ja sen satelliitit ovat ryhtyneet sanoista tekoihin. Ensin perustettiin Marshall-sopimuksen lisäksi Englannin ja Ranskan "kansainvälinen kolmas voima", sotilaallinen länsiliitto. Sen jälkeen solmittiin Atlantin sotasopimus, ja lopuksi on perustettu myös "Euroopan Yhdysvallat". Kymmenen ulkoministeriä, jotka edustivat Ranskaa, Isoa-Britanniaa, Italiaa, Belgiaa, Luxemburgia, Alankomaita, Ruotsia, Norjaa, Tanskaa ja Irlantia, perustivat toukokuun alkupäivinä Lontoon kokouksessaan eräänlaisen "Euroopan Yhdysvallat". Tälle sopimukselle, joka on eräs rengas Amerikan Yhdysvaltojen takomassa Neuvostoliiton ja kansandemokratianmaiden saartoketjussa ja näyttelee suurta osaa kolmannen maailmansodan valmisteluissa, ovat kaikkien maiden oikeistososialistit antaneet kannatuksensa. Bevin, Spaak, André Philip, Guy Mollet, Léon Jouhaux, Renner ja lukuisat muut oikeistolaiset sosialidemokraatit ovat puolustaneet kapitalististen valtioiden muodostamaa "Euroopan Yhdysvallat"-nimistä liittoutumaa "askeleena sosialismia kohden" ja osallistuneet siten valtavaan kansojen pettämisyritykseen.

Lenin osoitti jo v. 1915 julkaisemassaan artikkelissa, että "Euroopan Yhdysvallat" ei kapitalismin vallitessa ole mahdollinen muuten kuin taantumuksellisten kapitalistivaltojen liittona joko sosialismia vastaan Europassa tai näiden kapitalistivaltioiden siirtomaaetujen suojelemiseksi muita siirtomaavaltoja vastaan. Nykyisin tilanne on siinä suhteessa aivan selvä: "Euroopan Yhdysvallat", josta puuttuvat Neuvostoliitto ja kansandemokratian maat, on Euroopan kapitalistivaltojen liitto Euroopan alistamiseksi Amerikan imperialismin johtoon taistelussa sosialismia vastaan. Kannattaessaan tätä taantumuksellista liittoutumaa oikeistososialidemokraatit esiintyvät pelkästään amerikkalaisten maailmanherruuden tavoittelijain käskyläisinä.

Oikeistososialidemokraattien käyttämänä sana "kansainvälinen" merkitsee samaa kuin kosmopoliittinen, ja sitä he

käyttävät tukahduttaakseen kansojen itsemääräämispyrkimykset, auttaakseen amerikkalaista imperialismia alistamaan herruuteensa siirtomaakansojen lisäksi myös itsenäiset kansakunnat, vahvistaakseen sitä sotaliittoutumaa, jota Yhdysvallat varustavat Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan. Samoin oikeistososialidemokraatit kannattavat kaikissa maissa amerikkalaisten maailmanherruuden tavoittelijain sotaa Kiinan kansaa ja yleensä Aasian ja Afrikan kansoja vastaan, kansoja, jotka käyvät taistelua vapautuakseen imperialististen valtojen orjuudesta, saavuttaakseen täyden kansallisen riippumattomuutensa.

Rauhanliikkeen vastustajat

Täten oikeistososialidemokratia on muuttunut kansainvälisten sodan voimien palvelijaksi, joka koettaa yhtä innokkaasti kuin sen imperialistiset käskijätkin ehkäistä kansojen taistelua rauhan puolesta.

Tämä näkyy erityisen havainnollisesti siitä vihamielisestä suhteesta, jonka oikeistososialidemokratia omaksui Pariisissa pidettyyn rauhanpuolustajien maailmankongressiin. Vain vasemmistososialidemokraatit ja yksityiset sosialidemokraattiset intelligentit, jotka ovat enemmän tai vähemmän oppositiossa omiin puolueisiinsa, osallistuivat tähän kongressiin. Amerikkalainen virallinen propaganda leimasi tämän rauhanpuolustajien kongressin, jossa oli kommunistien lisäksi edustajia miltei kaikista nykyaikaisista vapaamielisistä porvarillisistakin suuntauksista, vieläpä kirkollisistakin piireistä, kommunistiseksi kongressiksi. Samoin menettelivät oikeistolaiset sosialidemokraatit kaikissa maissa. Vieläpä Englannin Labour-puolueen johto ryhtyi rankaisemaan niitä henkilöitä, jotka olivat osallistuneet rauhanpuolustajien kongressiin tai antaneet sille muuten kannatuksensa. Konni Zilliacuksen ja hänen tovereittensa erottaminen Labour-puolueen jäsenyydestä ja muistutuksen antaminen monille kymmenille labouristeille oli ennen muuta rankaisutoimenpide näiden henkilöiden sodanvastaisen toiminnan ehkäisemiseksi. Vastustaessaan kaikkea yhteistyötä kommunistien kanssa ja kannattaessaan yhteistyötä taantumuksellisen porvariston kanssa oikeistososialidemokraattiset johtomiehet kaikissa maissa palvelevat kolmannen maailmansodan valmistelijoita, amerikkalaisia imperialisteja.

Tuorein todistus tästä oikeistososialidemokratian sotaisesta politiikasta on toukokuun 13—14 päivinä Baarnissa Hollannissa pidetyn "kansainvälisen sosialistikonferenssin" päätös Italian sosialistisen puolueen erottamisesta oikeistososialidemokraattien kansainvälisestä yhteistyöstä. Kuten tunnettua, Italian sosialistipuolue on taistellut yhdessä kommunistien kanssa maansa riippumattomuuden puolesta, vapauttaakseen Italian amerikkalaisesta holhouksesta, tehdäkseen tästä maasta vapaan kansandemokraattisen tasavallan. Comisco, oikeistososialidemokraattien kansainvälinen järjestö, toisen internationalen surkastunut jälkeläinen, teki kaikkensa pakottaakseen Italian sosialistipuolueen luopumaan yhteistyöstä kommunistien kanssa, luopumaan rauhanrintamasta, siirtymään amerikkalaisen imperialismin palvelukseen. Italian sosialistipuolue ei taipunut tähän painostukseen, vaikka sen johto olikin vuoden ajan keskustalaisten käsissä. Tässä kuussa pidetyssä puoluekokouksessa Nennin johtama vasemmistosiipi sai puolueessa jälleen enemmistön, ja sama puoluekokous vastasi Comiscon paimenkirjeeseen, että Italian sosialistit jatkavat taistelua työväenliikkeen yhtenäisyyden puolesta ja voimistavat myös taisteluaan rauhan puolesta. Sen vuoksi Comisco erotti Italian sosialistipuolueen oikeistososialidemokraattien kansainvälisestä yhteistyöstä, ja Italian sosialistipuolue vastasi siihen erottamalla puolueesta pikkuista vähemmistöä edustavan Romitan, joka on tehnyt työtä puolueen hajoittamiseksi.

Tapaus on ilahduttava kansainvälisen työväenliikkeen etujen kannalta, sillä se merkitsee, että amerikkalaisen imperialismin palveluksessa olevat oikeistososialidemokraatit ovat kärsineet vakavan tappion Italiassa ja työväenliikkeen yhtenäisyyden kannattajat saavuttaneet siellä suuren voiton. Mutta tapaus on myös kuvaava esimerkki siitä, miten oikeistososialidemokraatit ovat kaikissa maissa kadottaneet kansalliset kasvonsa muuttuen Amerikan imperialistien kosmopoliittisiksi kauppamatkustajiksi. Comisco pitää tunnuslauseinaan "vapautta" ja "demokratiaa", mutta se ei siedä omissa riveissään muita kuin sellaisia puolueita ja ryhmiä, jotka luopuvat täydellisesti vapaudestaan määrätä omista asioistaan, oman politiikkansa suunnasta, ja mikäli jonkin sosialidemokraattisen puolueen enemmistö ei taivu vähemmistön diktatuuriin, sikäli vähemmistö osoittaa "demokratiansa" laatua mainitun Romitan tavoin kehoittamalla puolueen vähemmistöä perustamaan uuden puolueen. Todellinen vapaus ja demokratia eivät sovi niille, jotka ovat myyneet ruumiinsa ja sielunsa amerikkalaisesta dollarista.

3. Suomalaiset dollaridemokraatit

Puhuaksemme tässä yhteydessä myös suomalaisista oikeistososialidemokraateista on sanottava, että he eivät teoreettista ajattelua halveksivan Väinö Tannerin oppilaina ole esittäneet "kansallisen suvereenisuuden vanhentumisen" teoriaa yhtä selvästi kuin Laski, Blum tai Renner. Mitäpä he sillä oikeastaan tekisivätkään! Suomen oikeistososialidemokratian johtajat osallistuivat Hitlerin liittolaisina toiseen maailmansotaan, mikä merkitsi sitä, että he jo silloin hylkäsivät sekä teoriassa että käytännössä Suomen kansallisen suvereenisuuden puolustamisen. He kävivät sotaa Suomen itsenäisyyden hävittämiseksi, Suomen yhdistämiseksi suur-Saksaan, mikä epäilemättä olisi tapahtunut, jos Hitler, Mannerheim ja Tanner olisivat voittaneet sotansa. Siten meidän pienen maamme oikeistososialidemokraatit joutuivat oikeastaan näyttämään tietä suurten maiden oikeistososialidemokraateille. Väinö Tanner voi tänään sanoa Laskille ja Blumille ylpeästi, että he ovat myöhästyneet kieltäessään kansojen suvereenisuuskäsitteen vasta toisen maailmansodan jälkeen, jolloin hän, Väinö Tanner, on ehtinyt jo olla muutaman vuoden vankilassakin samasta asiasta!

Toisen maailmansodan jälkeen Suomen valtion johtohenkilöt yleensä tunnustivat, että Suomen itsenäisyyden ja riippumattomuuden edut vaativat vanhan neuvostovastaisen ulkopolitiikan hylkäämistä ja ystävyyssuhteiden aikaansaamista Suomen ja Neuvostoliiton välillä. Lännen suurvallat olivat aikaisemmin käyttäneet Suomea sillanpääasemana taistelussaan Neuvostoliittoa vastaan, mikä tosiasiassa merkitsi, ettei Suomi silloin voinut harjoittaa itsenäistä ulkopolitiikkaa, vaan joutui vahingoittamaan omia etujaan toimien milloin anglo-amerikkalaisten, milloin saksalaisten etujen etuvartiona Neuvostoliittoa vastaan. Jos Suomen sosialidemokraattinen puolue olisi pitänyt tärkeänä Suomen kansallista suvereenisuutta, olisi sen pitänyt tuomita kaikki vanhat neuvostovastaiset seikkailunsa Suomelle turmiollisina ja lähteä kannattamaan Suomen ja Neuvostoliiton ystävyyden politiikkaa. Vain siten se olisi voinut vaikuttaa siihen suuntaan, että Suomi ei olisi jälleen suistunut anglo-amerikkalaisen imperialismin puskurina epäitsekkään ulkopolitiikan tielle.

Tannerilainen sosialidemokratia tuomitsee itsenäisen ulkopolitiikan

Mutta tunnettua on, että Suomen sosdem-puolueen johto ei lähtenyt kannattamaan sellaista suomalaista, neuvostoystävällistä ulkopolitiikkaa. Päinvastoin, se nousi taisteluun Suomen kytkemiseksi jälleen lännen imperialistien talutusnuoraan.

Väinö Tanner oli luonnollisesti ensimmäinen sosialidemokraatti, joka ryhtyi välirauhansopimuksen solmimisen jälkeen suunnittelemaan taantumusvoimien vastahankaliikettä julistaen, että ”rauha voi olla raskaampi kuin sota”. Tämän parantumattoman sotaseikkailijan jouduttua vankilaan, lännen imperialistien ensimmäisiksi asianajajiksi sosialidemokraattisen puolueen sisällä tulivat Väinö Leskinen, Unto Varjonen ja myöhemmin Karl-August Fagerholm, joilla kaikilla ovat aina olleet lujat henkilökohtaisetkin siteet Skandinaviaan ja sieltä Englantiin ja Amerikkaan. Matkustellen tämän tästä Skandinaviassa ja pitäen yhteyttä siellä toimiviin kansainvälisiin juonittelijoihin nämä herrat ensimmäisinä alkoivat puhua ja kirjoittaa siitä, että Suomen ei pitänyt *ensisijaisesti* parantaa suhteitaan Neuvostoliittoon — niinkuin tasavallan vanhoillinen presidentti Paasikivikin oli v. 1941 myöntänyt — vaan suhteita oli parannettava ”kaikkiin ilmansuuntiin”. Tämä teoriapahanen on sittemmin ollut perustana oikeistososialidemokraattien käytännön politiikalle, joka on tähdännyt suhteiden huonontamiseen Neuvostoliittoon päin ja niiden lujittamiseen lännen imperialistimaihin, mikä merkitsee asteettaista vanhaan sotapolitiikkaan palaamista.

Tosin Suomi ei ole voinut liittyä Marshall-sopimukseen eikä solmia muita Neuvostoliittoa vastaan tähdättyjä sopimuksia, koska se merkitsisi liian häikäilemätöntä rauhansopimuksen ja Suomen ja Neuvostoliiton keskeisen ystävyys- ja avunantosopimuksen rikkomista. Mutta Väinö Leskinen teki kuitenkin aikoinaan ehdotuksen, jonka mukaan Suomen olisi ilman muuta pitänyt liittyä Marshall-sopimukseen. Samoin oikeistososialidemokraattien koko propagandakoneisto on ollut anglo-amerikkalaisen maailmanvaltapolitiikan palveluksessa. Maamme oikeistososialidemokraattien eräänlaisena ihannemaana tuntuu olevan kapitalistinen Amerikka, jossa valtaa pitävät suurkapitalistien tukemat porvarilliset puolueet ilman, että valtioelimissä olisi edes työväenpuoleen oppositiota. Samoinkuin Suomen sosdem-puolueen johto aikoinaan palveli autaumuksella Hitleriä, samoin se nyt pyrkii tekemään Suomesta amerikkalaisen imperialismin vasallin.

Fagerholmin hallituksen amerikkalaispolitiikka

SKP:n julkilausumassa todettiin aikoinaan, että Fagerholmin hallitus on muodostettu anglo-amerikkalaisten imperialistipiirien toivomuksesta. Nyt tämä hallitus on ollut maamme suurporvariston sille antaman kannatuksen varassa vallassa jo vuoden ajan, ja koko sen politiikka on osoittautunut amerikkalaispolitiikaksi, joka vahingoittaa Suomen kansan perusetuja.

Talouspolitiikassaan Fagerholmin hallitus on lujittanut suhteita anglo-amerikkalaiseen pulatalouteen ja saattanut Suomen kansantalouden pulan partaalle. Ennen Fagerholmia Suomen teollisuustuotanto nousi sodanjälkeisinä vuosina jatkuvasti, mutta heti Fagerholmin hallituksen muodostamisen jälkeen taloudellinen nousu alkoi hidastua. Vuoden 1948 toisen vuosipuoliskon teollisuustuotanto oli jo alhaisempi kuin ensimmäisen vuosipuoliskon. Tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen teollisuustuotanto oli Kansallis-Osake-Pankin taloudellisessa katsauksessa esitettyjen tilastojen mukaan pienempi kuin viime vuoden viimeisen neljänneksen. Tämän taloudellisen kehityksen pysähtymisen seurauksena on ollut laaja työttömyys (yli 50.000 työtöntä), joka kesäksi on vähentynyt, mutta nousee todennäköisesti syksyllä, ellei talouspolitiikan suuntausta muuteta. Syynä tähän alaspäinmenoon on nimittäin ollut ulkomaankaupan yksipuolinen suuntaaminen lännen kapitalistimaihin ja se suurpääoman etujen mukainen talouspolitiikka, jota Fagerholmin hallitus on harjoittanut. Tämä hallitus ei ole käyttänyt niitä mahdollisuuksia, joita ulkomaankaupan suuntaaminen suuremmassa määrässä Neuvostoliittoon ja Itä-Euroopan kansandemokratian maihin olisi tarjonnut ja joiden hyväksikäyttö olisi tehnyt mahdolliseksi itsenäisen, Suomen kansan etujen mukaisen talouspolitiikan harjoittamisen. Pitäen tärkeänä amerikkalaisen maailmanvaltapolitiikan tukemista Fagerholmin hallitus on siis jatkuvasti vahingoittanut Suomen kansantalouden etuja.

Sisäpolitiikassaan Fagerholmin hallitus on ryhtynyt matkimaan Amerikan imperialismin terroripolitiikkaa. Tosin välirauhansopimus ja rauhansopimus ovat palauttaneet Suomen kansalaisille heidän perustuslailliset oikeutensa, mutta amerikkalaisen kommunisminvastaisen lapuanliikkeen innoittamana sisäministeri Simonen on kohottanut poliisikapulansa Suomen työläisten lakko-oikeutta vastaan, mikä kävi selvästi ilmi Arabian lakkoselkkauksen aikana. Oikeusministeri Suontaustan suojeluksella poliisimielivallan uhreja sitten tuomittiin raastuvanoikeudessa. Fagerholmin hallitus nousi perustuslakia vastaan jo silloin, kun se kieltäytyi

luovuttamasta lapuanliikkeen aikana anastettuja työväentaloja takaisin niiden omistajille. Paperiteollisuuden työntekijäin liitossa suoritettu lapualaiskaappaus, jossa huligaanit turvautuivat murtoonkin, sai oikeusministeri Suontaustan suojeluksen. Vieläpä herra Suontausta julisti eduskunnassa Vihtori Kosolan äänellä, että kommunistit puhuvat liian hanakasti menettelytavoista ja niiden laillisuudesta, kun taas hänellä on pääasiana se, että Paperiliitto on joutunut sosialidemokraattien haltuun! Lapuanlaki, joka Suomessa kumottiin vuonna 1944, on siten jälleen saapunut Amerikan kautta Suomen hallituksen toimintaa ohjaamaan.

Ulkopolitiikassaan Fagerholmin hallitus on kruunannut tämän amerikkalaislinjansa ja luopunut Suomen etujen valvomisesta niin selvästi, että sen huomaa kuka tahansa. Rauhansopimus kieltää neuvostovastaisen propagandan harjoittamisen, mutta pääministeri on julkisissa puheissaan suorastaan ylistänyt porvarillis-sosialidemokraattisen lehdistön ulkopoliittista kirjoittelua, joka on suureksi osaksi neuvostovastaista propagandaa. Jouduttuaan edustamaan Suomessa Amerikan ääntä nykyiset ministerit ovat joutuneet samalla käymään kylmää sotaa Neuvostoliittoa vastaan noottienvaihdonkin alalla saaden tämän tästä nootteja ja vastaten niihin tavalla, joka ei tyydytä Neuvostoliittoa. Sitävastoin angloamerikkalaisia imperialisteja Fagerholmin hallitus tyydyttää erinomaisesti juuri sen vuoksi, että se tekee orjamielisesti, mitä nämä muukailaiset käskevät.

Voidaan siis sanoa, että Fagerholmin hallitus on ohjannut käytännöllistä politiikkaansa englantilaisen puoluetoverinsa Harold Laskin periaatteiden mukaan. Pitäen kansallisen suvereenisuuden käsitettä "vanhentuneena" se on ryhtynyt mukauttamaan Suomen politiikkaa anglo-amerikkalaisen maailmanvaltapolitiikan etuihin, hyväksyen kokoomuspuolueen kansallisen petoksen politiikan omakseen ja muuttuen siten amerikkalaisen imperialismin nöyräksi palvelijaksi.

Sosdem-puolueen johto hyväksyy täydellisesti hallituksensa harjoittaman kansallisen petoksen politiikan. Vieläpä puolueen junttamiehet kiiruhtavat toisinaan ministeritovereittensa edellekin pyrkiessään vahingoittamaan Suomen etuja. On kiistatonta, että pitkäaikainen rauha olisi Suomelle edullista, mutta ilmeisesti juuri siksi, että amerikkalaiset sodanvalmistelijat vaativat vasalleiltaan kansojen rauhantaistelun sabotointia Suomen sosdem-puolueen johto tuomitsi Pariisissa pidetyn rauhanpuolustajain maailmankongressin ja asettui päättävästi kannattamaan kolmannen maailmansodan valmistelijoita. Ryhdyttyään toteuttamaan Suomessa amerikkalaisten imperialistien etujen mukaista politiikkaa Suomen oikeistososialidemokratia on mennyt niin pitkälle, että se koettaa vointinsa mukaan vahingoittaa myös rauhan asiaa. Muistellen Väinö Hakkilan vuonna 1941 pitämää puhetta, jonka mukaan Suomen "luonnolliset rajat" ovat jossakin Venäjän alueilla, Väinö Leskinen ja Unto Varjonen hourailevat kenties vielä nytkin suur-Suomesta ja edustavat siis sosiali-imperialismia, joka on sieluineen ja ruumiineen maailmanherruuteen pyrkivän amerikkalaisen imperialismin palveluksessa.

4. Johtopäätöksiä

Taistelu oikeistososialidemokratiaa vastaan liittyy olennaisena osana kommunistisen puolueemme taisteluun työtätekevien taloudellisten etujen, demokraattisen kehityksen, sosialismin ja rauhan puolesta. Pitäen silmällä tämän taistelun menestymistä meidän on tunnettava oikeistososialidemokratia sen historiallisessa kehityksessä, tiedettävä, mitä se on ollut, mitä se on nyt ja mikä on sen tulevaisuus.

Ensinnäkin on muistettava, että erilaiset opportunistiset suunnat, joita me nykyisin nimitämme oikeistososialidemokratiaksi, ovat kapitalismin imperialistisen vaiheen tuotteita. Imperialismin kausi on tehnyt kapitalisteille mahdolliseksi käyttää ylivoitoistaan osan työväen yläkerrostuman ja erityisesti työväenjohtajien lahjomiseen ja yleensä sen harhakuvitelman synnyttämiseen, että työväen asemaa voitaisiin parantaa ratkaisevasti kapitalismin oloissa ja kapitalistinen järjestelmä muuttaa sosialistiseksi eräänlaisen kasvatustyön tuloksena, vetoamalla kaikkiin kansanluokkiin, vieläpä läheisessä yhteistyössä kapitalistien kanssa. Lähdettyään tämän harhakuvitelman merkeissä taisteluun vallankumouksellista luokkataistelulinjaa vastaan oikeistososialidemokratia kaikkine vivahduksineen on joutunut palvelemaan kapitalistiluokkaa, hajoittamaan työväen taistelurivejä, ehkäisemään kansojen historiallista kulkua sosialismiin, tekivätpä sen edustajat sitä tietoisesti tai tiedottomasti, suoranaisessa petostarkoituksessa tai omien harhaluulojensa uhreina. Luokkataistelun logiikka on tehnyt oikeistososialidemokratiasta taantumuksellisen voiman niin suuressa määrin, että se on muuttunut kaikissa maissa amerikkalaisten maailmanvaltasuunnitelmien edistäjäksi, joutunut kieltämään sekä kansojen suvereenisuuden periaatteet että työväenluokan kansainvälisyyden periaatteet edustaen orjamaisesti vain niitä käsityksiä, jotka palvelevat kolmannen maailmansodan valmistelijoita, amerikkalaisia imperialisteja. Työväenluokan kansainvälisyyden kieltäminen on johtanut oikeistososialidemokratian myös kansalliseen petokseen, tehnyt siitä kansojen itsemääräämisoikeutta kunnioittavien periaatteiden vihollisen. Toisen maailmansodan aikana Suomen sosdem-puolueella oli yksinään kammottava kunnia kavaltaa kansamme ja syntymämaamme edut saksalaisen imperialismin hyväksi, mutta nyt kaikkien maiden oikeistososialidemokratia on pestautunut amerikkalaisen imperialismin palvelukseen. Tämä merkitsee sitä, että oikeistososialidemokratiaa vastaan on käytävä taistelua myös kansalliselta pohjalta yhdistämällä se luonnollisesti työväenluokan kansainvälisyyden periaatteisiin.

Toiseksi on pidettävä mielessä, että oikeistososialidemokratia, joka on imperialistisen kauden tuote, tuhoutuu siellä, missä imperialismin asemat tuhoutuvat. Mutta se tuhoutuu taistelussa, kuten imperialismikin, ja sen tuhoaminen on mahdollista vain työväenluokan voimien yhdistämisen tuloksena. Venäjän bolshevikit pystyivät johtamaan sosialistisen vallankumouksen voittoon sen vuoksi, että he kykenivät lyömään hajalle pikkuporvarilliset puolueet, menshevikit ja muut nykyaikaisia oikeistososialidemokraat-

teja vastaavat porvariston apuvoimat. Toisen maailmansodan jälkeen sellainen työväenluokan voimien yhdistäminen taistelussa imperialismia vastaan tapahtui Itä-Euroopan kansandemokratian maissa. Vasemmistolaisten sosialidemokraattien ja kommunistien yhteistyön tuloksena näissä maissa murskattiin oikeistososialidemokratia ja muodostettiin yhtenäinen työväenliike, jonka teoreettisena perustana on marxismin-leninismin luokkataisteluoppi. Se teki näissä maissa mahdolliseksi porvarillisen valtiokoneiston murskaamisen ja kansandemokraattisen valtiokoneiston luomisen, teki mahdolliseksi kapitalismista sosialismiin siirtymisen, mikä vie oikeistososialidemokratialta lopullisesti pohjan pois, tuhoaa näistä maista sen yhteiskunnalliset juuret.

Huomattavasti toisin on kehitys tapahtunut Ranskassa ja Italiassa, joissa työväenluokan enemmistö seuraa jo kommunistipuolueiden lippua, mutta oikeistososialidemokratialla on vielä huomattava vaikutusvalta. Joka tapauksessa näidenkin maiden kokemus osoittaa, että työväen luokkavoimien yhdistyminen johtaa oikeistososialidemokratian heikkenemiseen. Luokkataistelun kärjistyminen näissä maissa johtaa oikeistososialidemokraatit asettumaan entistä avoimemmin imperialistien palvelukseen ja tekee mahdolliseksi kommunistisille puolueille nostattaa laajat työväenjoukot taisteluun oikeistososialidemokratian murskaamiseksi imperialisminvastaisessa taistelussa, jossa ei voi olla mitään "kolmatta voimaa".

Siten oikeistososialidemokratia on jatkuvasti heikentynyt. Ensimmäisen maailmansodan aikana se vallitsi toisen internationalen petoksen johdosta kaikissa muissa maissa paitsi Venäjällä, ja Venäjälläkin sen kannattajat olivat hyvin vaikutusvaltaisena voimana vuoteen 1917 asti, jolloin bolshevikit saivat ratkaisevan voiton pyyhkien venäläisen oikeistososialidemokratian pois historiasta. Ensimmäisen ja toisen maailmansodan välisenä aikana sosialidemokraattiset puolueet hallitsivat Euroopan työväenluokan enemmistöä, mikä omalta osaltaan edisti toisen maailmansodan syttymistä. Mutta toisen maailmansodan jälkeen oikeistososialidemokratian on täytynyt luovuttaa asemansa koko Itä-Euroopassa, ja se edustaa tällä hetkellä verraten pientä voimaa Ranskassa ja Italiassa. Kommunististen puolueiden voima on vahvistunut vastaavasti kaikkialla, missä oikeistososialidemokratia on lyöty hajalle, ja sen hajallelyöminen on laajentanut demokratian ja sosialismin valta-alaa melkoisesti tai luonut mahdollisuudet niiden valta-alan laajentamiseksi entistä enemmän.

Tämän kehityksen tuloksena oikeistososialidemokratia on jäänyt vallitsevaksi voimaksi vain Iso-Britannian ja Skandinavian työväenliikkeessä. Sillä on myös huomattava merkitys imperialismin avustajana Länsi-Euroopan pienissä maissa, Belgiassa, Hollannissa, Itävallassa ja Länsi-Saksassa, joskin se on heikentynyt näissä maissa toisen maailmansodan edelliseen aikaan verraten. Näiden maiden luokkaan kuuluu myös Suomi, jossa oikeistososialidemokratia on heikentynyt suuresti sodanedelliseen aikaan verraten, mutta taistelee vielä kommunistisen puolueen kanssa työväenluokan enemmistöstä. Joka ta-

pauksessa kehityksen yleinen suunta osoittaa, että oikeistososialidemokratia on jo useissa maissa hävinnyt yhdessä taantumusporvariston muiden tukipuolueiden kanssa ja kulkee kaikkialla lopullista tuhoaan kohden.

Kolmanneksi on korostettava, että oikeistososialidemokratian asemat murtuvat nopeimmin siellä, missä kommunistinen puolue on parhaiten tehtäviensä tasalla. Erityisesti meidän suomalaisten kommunistien on muistettava, että sosialismin ensimmäisen maan, Neuvostoliiton, läheisyys ja sen taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen voiman sekä arvovallan kasvu viime aikoina on luonut meille kaikki edellytykset oikeistososialidemokratian petospolitiikan paljastamiseen, sen eristämiseen työväenjoukoista ja lopulta sen hajalle lyömiseen.

Suomen sosdem-puolueen viimeaikainen liittoutuminen kokoomuspuolueen ja yleensä porvarillisen taantumuksen kanssa on voimistanut sitä väliaikaisesti, mutta se on samalla antanut meille mahdollisuuden työväenjoukkojen irroittamiseen tannerilaisen sosialidemokratian vaikutusvallasta. Yhdistämällä taitavasti teoreettisen ohjaustyön ja käytännöllisen taistelun oikeistososialidemokratiaa, kotimaisen ja ulkolaisen taantumuksen "kolmatta voimaa" vastaan me voimme murentaa tannerilaisen sosialidemokratian asemat ja luoda perustan luokkataistelussa syntyvälle työväen voimien yhdistämiselle.

Tehtävänämme on siis taistelussa työväen taloudellisten etujen puolesta osoittaa, että oikeistososialidemokratia ei aja työtätekevien kansanjoukkojen, vaan suurpääoman etuja. Tehtävänämme on taistelussa demokratian laajentamiseksi ja kehittämiseksi todistaa, että oikeistososialidemokratia ei ole demokraattinen liike, vaan taantumuksellinen, porvarillista demokratiaa ja siten myös porvariston diktatuuria kannattava liike, joka käyttää demokratia-sanaa vain kilpenään todellisten kasvojensa kätkemiseksi. Tehtävänämme on taistelussa rauhan puolesta osoittaa, että tannerilainen sosialidemokratia palvelee sodan voimia, tekee kaikkensa Suomen sitomiseksi anglo-amerikkalaisten maailmanherruuden tavoittelijain sotavaunujen eteen. Tehtävänämme on lopuksi taistelussa sosialismin puolesta näyttää toteen, että oikeistososialidemokratia ei meillä enempää kuin muuallakaan pyri sosialismiin, vaan toimii sosialismin vihollisten välikappaleena niiden taistelussa kapitalismin säilyttämiseksi.

Jos me pystymme kohtalaisestikaan täyttämään nämä tehtävät, luomme me samalla perustan maamme työväenliikkeen ja kaikkien demokraattisten voimien yhdistämiselle, hankimme edellytykset demokratian ja sosialismin voitolle sekä takeet Suomen ja Neuvostoliiton kansojen läheiselle ystävyydelle ja yhteistyölle, annamme valtavan panoksen Suomen rauhan suojelemiseksi.

Kansainvälinen työväenliike

HARRY POLLIT:

Labouristinen "sosialismi" Blackpoolin konferenssin valossa

Päätunnus, jonka merkeissä Labour-puolueen 48. vuosikonferenssi Blackpoolissa kulki, oli kapitalismin puolustelu sosialismia vastaan. Se päämäärä luonnollisesti peitettiin kommunisminvastaisiin hyökkäyksiin, mutta puhuivatpa "Daily Herald" ja taantumukselliset labourjohtajat Blackpoolin konferenssista mitä tahansa, tosiasia jää tosiasiaksi: monet puolueen paikallisten järjestöjen edustajat palasivat kotipaikoilleen alakuloisina, kyllästyneinä, tyytymättöminä ja suuttuneina siihen häikäilemättömään petturuuteen, jota konferenssissa esiintyi.

Nämä edustajat tietävät, miksi labourpuolue kärsi niin vakavan poliittisen tappion kunnallisvaaleissa huhti-toukokuussa. He tuntevat elinkustannusten kohoamisesta johtuvan taakan, jonka kokee jokainen työläisperhe. He ymmärtävät teollisuustyöläisten kasvavan tyytymättömyyden merkityksen ja, mikä tärkeintä, he tietävät myöskin, että kaikkien Englannin poliittisessa ja taloudellisessa tilanteessa ilmenevien uusien ilmiöiden pohjana on kapitalistinen politiikka, jota labourpuolueen taantumukselliset johtajat toteuttavat heidän tahtoaan vastaan.

Jos näiden paikallisten järjestöjen edustajien äänet olisivat voineet vaikuttaa konferenssiin (heidän edustamiensa järjestöjen kanssa ei neuvoteltu konferenssin päiväjärjestysky-symyksestä ja edustajistojen vähemmistöjä, miten huomattavia tahansa ne ovatkaan, ei tavallisesti oteta huomioon) ja jos heitä ei olisi peloiteltu suurten ammattiliittojohtajien taholta, jotka kontrolloivat miljoonia ääniä, niin Blackpoolin konferenssi olisi voinut saada aivan toisen luonteen.

Sillä hetkellä, kun konferenssi erotti labourpuolueesta Zilliacuksen ja Solley'n samanaikaisesti kun se hyväksyi äärimmäisen taantumuksellisia päätöksiä sisä- ja ulkopolitiikan kysymyksistä, kävivät rautatieläiset, satamatyöläiset ja merimiehet ratkaisevaa luokkataistelua elintasonsa alentamista vastaan, kansainvälisen ammatillisen solidaarisuuden puolustamiseksi, sotilaiden lakon murtajina käyttämistä vastaan.

Sellainen aave vainosi labourpuolueen taantumuksellisia johtajia.

Kommentoidessaan Zilliacuksen ja Solleyn erottamista labourpuolueesta kirjoitti "Ekonomist"-lehti kesäkuun 11 päivän numerossaan seuraavaa:

"Heidät eroittaneiden herra Deakinin ja herra Sam Watsonin näytelmä .... oli riittävä saamaan jokaisen herkän sosialistin tuntemaan pahoinvointia."

Mutta Blackpoolin konferenssia seurasi myös toinen ja peloittavampi aave — aave, jonka läsnäolon tunsivat kaikki, vaikka siitä ei kertaakaan avoimesti mainittu eikä tietystikään ryhdytty minkäänlaisiin toimenpiteisiin sen karkoittamiseksi. Se oli lähestyvän taloudellisen pulan aave.

Siitä huolimatta, että pulaa edistävät tekijät kypsyivät kaiken todennäköisyyden mukaan jo v. 1948, labourpuolueen johto viime vuonna pidetyssä konferenssissaan pyrki vielä kieltämään sen uhkan ja antoi käsityksen, että tulevaisuuden näköalat ovat mitä parhaimmat. V. 1949 tilanne on kuitenkin aivan toinen.

Tänään on lähes 5 miljoonaa työtöntä USAssa, lähes 3 miljoonaa Italiassa, $1^1/_4$ miljoonaa Länsi-Saksassa ja $^1/_4$ miljoonaa pienessä Belgiassa. Englannissa ovat viennin alentuminen huhtikuussa 22,5 miljoonalla punnalla ja kauppabalanssin passiivinen saldo, joka samassa kuussa nousi 44 miljoonaan puntaan, kaikkein vakavimpina varoituksina vaikeuksista, jotka uhkaavat hallituksen vientikamppailua.

Tietävätkö labourjohtajat, mitä tapahtuu? Epäilemättä tietävät. Onko heillä suunnitelma tilanteesta ulospääsemiseksi? Tietysti on.

Heidän suunnitelmansa ei ole hyökkäyssuunnitelma rikkaita vastaan, aseistusmenojen supistamiseksi, kaupankäynnin kehittämiseksi Neuvostoliiton, kansandemokratian maiden ja uuden Kiinan kanssa.

Se on "suunnitelma", joka, vaikka se peitettiinkin Blackpoolissa demagoogisten korulauseiden taakse, on suunnattu ratkaisemaan kapitalismin kärjistyvät ristiriidat työtätekevien laskuun, suorittamaan hyökkäyksen työläisten palkkoja vastaan, lisäämään heidän riistoaan ja vähentämään heidän yhteiskunnallista turvaansa. Mutta labourjohtajat ovat valmiit mieluummin noudattamaan sellaista politiikkaa kuin politiikkaa, joka liittyy kapitalismin kukistamiseen. Labourjohdon "suunnitelma", kuten hiljattain ollut lakkoalto osoitti, tulee kohtaamaan yhä kasvavaa vastarintaa työläisten taholta.

Ei ole mitään ihmeteltävää siinä, että labourhallituksen politiikka saa suurpääoman täydellisen tuen: se vastaa sitä, mitä itse monopolistitkin propagoivat.

Pääasiallisin ohjelmaluontoinen poliittinen asiakirja, joka Blackpoolin konferenssille esitettiin, oli valmistettu labourpuolueen toimeenpanevassa komiteassa. Labourjohto ei sallinut tehtävän minkäänlaisia korjauksia tähän asiakirjaan. Puolueeseen kuuluvien järjestöjen demokraattinen oikeus ehdottaa omia päätöslauselmiaan, jotka liitettäisiin konferenssin työjärjestykseen ja joutuisivat siten käsittelyyn, oli päättäväisesti hylätty, ja teeskennelty yhteys edustajien kanssa oli sen röyhkeää pettämistä. 215 päätöslauselmasta, jotka ehdotettiin liitettäväksi konferenssin päiväjärjes-

tykseen, otettiin käsiteltäväksi vain neljä. Asiakirjan nimi on "Labour puolue luottaa Englantiin". Mutta mihin Englantiin se uskoo? Siitä puhuu selvästi se tosiasia, että koko asiakirjassa ei ole sosialistisen teorian ja käytännön jälkeäkään.

Kommentoidessaan tätä asiakirjaa "Times" voi 13. huhtikuuta täydellä syyllä sanoa:

"Tulevana vuonna tulee puolueettomalle valitsijalle ilmeisesti vaikeammaksi kuin koskaan aikaisemmin tehdä valinta eri vastapuolten välillä vain niiden ohjelmia lukemalla."

Kuin vahvistaakseen edellä olevan herra Morrison, puhuessaan Blackpoolissa Labourpuolueen politiikasta, ilmoitti pitkien mystillisten pohtimisten "maamme sielusta, hengestä ja kunniasta" jälkeen seuraavaa:

"Ne olivat onnellisia aikoja ulkoasiainministeri herra Bevinille, joka alkaa nyt nähdä tuloksia ja saavutuksia, sellaisia kuin Atlantinsopimus, Länsiliitto, Euroopan neuvotteleva järjestö, saksalainen liitto-hallitus, brittiläisen kansakunnan ystävyyden laajeneminen ja siirtomaiden taloudellinen, yhteiskunnallinen ja poliittinen edistys."

Jokaista näistä labourpolitiikan" saavutuksista" kannattaa täysin Churchillin vanhoillinen puolue, sillä juuri se politiikka on johtanut työläisten työpalkan jäädyttämiseen, elinkustannusten nousuun, siirtomaasodan leviämiseen Malaijilla ja taloudelliseen ja poliittiseen riippuvaisuuteen USAsta.

Myöhemmin Morrison ilmoitti:

"Yksityisyritteliäisyyden on tunnustettava, että sen olemassaolon ainoa oikeutus sisältyy siihen, että sen on oltava toimiva, taloudellinen, todella tuottava ja työskenneltävä yhteiseksi hyväksi. Me tulemme vaatimaan siltä sitä ja tulemme olemaan valmiit auttamaan sitä."

Itse asiassa morrisonit auttavat kapitalisteja saamaan sellaisia valtavia voittoja, että erään taantumuslehden kirjeenvaihtaja voi täydellä oikeudella sanoa: "Blackpool ei pelästyttänyt Cityä".

Seuraavien tosiasioiden tarkastaminen antaa mahdollisuuden ymmärtää, miksi City ei yhtään pelkää attleita, bevinejä ja morrisoneja.

Ennen labourhallituksen valtaantuloa vuonna 1945 korot, prosentit ja voitot nielaisivat 33 % kansallistulosta.

Viimeisenä kolmena vuonna voitot ovat suurentuneet, mutta rikkauksien verottamista on rajoitettu, minkä tuloksena vuonna 1948 korot, prosentit ja voitot tekivät jo 36 % kansallistuloista.

Vuonna 1949 voitot ylittivät vieläpä vuoden 1948 ennätysluvun, jolloin voittojen summa oli 2.922 miljoonaa puntaa. 467 suuryhtymän, joiden toimintaa "Ekonomist" eritteli vuoden 1949 ensimmäisellä neljänneksellä, voitot (verojen maksamisen jälkeen) kasvoivat 14 %lla — 90,9 miljoonasta punnasta vuonna 1948 103,9 miljoonaan puntaan vuonna 1949. Yksistään palkkasumma, joka maksettiin näiden yhtymien johtajille, lisääntyi 4,8 milj. punnasta 6,3 milj. puntaan.

Laajalti mainostettu ulkoasiainministeri herra Ernst Bevinin puhe oli standartipuhe, jonka hän on pitänyt labourpuolueen ja ammattiliittojen kongresseissa siitä lähtien kun hänestä tuli Englannin nykyisen onnettoman tilanteen eräs pääluojista. Aina on yksi ja sama valitteleva sävy, aina on syytöksiä toisten osoitteella, aina on ihmettelyä, miksi hänen omia vakuuttelujaan ei ymmärretä, ja kaiken sen punaisena lankana on mateleminen amerikkalaisten imperialistien edessä.

Bevin tarkastelee valtavia muutoksia kansainvälisessä tilanteessa, muutoksia, jotka ilmenevät imperialisminvastaisen, demokraattisen leirin jättiläismäisessä menestyksessä ja jatkuvassa lujittumisessa, imperialismin pelästyneen edustajan näkökannalta.

Monet konferenssin riviedustajista esittivät vastalauseensa labourjohtajien kapitalismia tukevaa politiikkaa vastaan. He haluaisivat että puolue toteuttaisi toisenlaista, Neuvostoliitolle ja kansandemokratian maille ystävällistä ulkopolitiikkaa. He olivat työpalkan jäädyttämispolitiikkaa vastaan, vasemmistolabouristien Zilliacuksen ja Solleyn erottamista vastaan, He kutsuivat levittämään todellisen sosialismin aatteita. Mutta taantumukselliset ammatilliset toimitsijat ja puolueen huippukerros yhteisvoimin alistivat heidät.

Mutta taantumuksellisten labourjohtajien on vielä otettava huomioon sellaisten protestiesitysten merkitys. Labourpuolueen sisällä tulee esiintymään yhä enemmän vastalauseita ja "kapinoita".

Blackpoolin konferenssi vielä kerran osoitti, että labourhallituksella ei ole minkäänlaista Englannin pulmakysymysten ratkaisupolitiikkaa tavallisten ihmisten etujen mukaisesti. Se osoitti, että päinvastoin labourhallituksen tie on monopolikapitalismin lujittumisen tie, uuden sodan lietsomisen tie.

Blackpoolin konferenssin jälkeen nousee Englannin kommunistisen puolueen eteen, voimakkaammin kuin koskaan ennen, tehtävä oikein suhtautua labourpuolueen rivijäseniin auttaakseen heitä vakuuttautumaan siitä, että ei voida saavuttaa churchilliläisten vanhoillisten tappiota edessä olevissa yleisissä vaaleissa, tekemättä loppua vanhoillisesta politiikasta työväenliikkeessä, että on välttämätöntä muuttaa nykyisin vallalla oleva kyllästymismieliala aktiiviseksi taisteluksi asuntojen rakentamisen puolesta, työpalkkojen kohottamisen puolesta ja sellaisen politiikan puolesta, joka takaa rauhan ja turvaa etenemisen sosialismiin johtavalla tiellä.

AIMO AALTONEN:

Voittojen tie

Tshekkoslovakian Kommunistisen puolueen IX puoluekokous kokoontui Prahassa 25—29 päivinä toukokuuta kuluvaa vuotta. Kokouksen työhön osallistui 2068 edustajaa edustaen 2.311 tuhatta jäsentä ja kandidaattia, sekä 1.500 kokousvierasta, näiden joukossa 55 edustajaa 30 veljespuolueesta. Ulkomaisista vieraista mainittakoot NKP (b):n edustajat toverit Malenkov, Suslov ja Judin, Italian kompuolueen johtaja toveri Togliatti, Ranskan delegation johtaja toveri André Marty, Englannin Kommunistisen Puolueen johtaja toveri Pollit sekä Kiinan ja kaikkien kansandemokraattisten maiden veljespuolueiden edustajat.

Kongressin mittasuhteet olivat valtavat ja sen järjestely erinomaista. Erityistä tämän kokouksen valmistelussa on se, että jo puoli vuotta sitten oli kaikkialla maassa alkanut kamppailu kongressin merkeissä. Miljoonat työtätekevät kaupungissa ja maaseudulla ryhtyivät taisteluun tuotannon kohottamiseksi solmimalla sosialistisen kilpailun sopimuksia ja muodostamalla iskuriryhmiä. Talonpojat lisäsivät tuotteiden luovutuksia valtiolle, edistyksellinen sivistyneistö kamppaili omalla rintamallaan, koulujen opettajat ja oppilaat taistelivat samoin parempien tulosten puolesta. Tällaisen valtavan liikkeen merkitystä on arvosteltava lähinnä siltä kannalta, miten se on vaikuttanut työtätekevien ajattelutavan muuttumiseen uusissa olosuhteissa.

Kongressin avaus oli mieliinpainuva ja juhlallinen. Tasavallan presidentin ja puolueen puheenjohtajan toveri Gottwaldin saapuessa kokoukseen puhkesi salissa valtava suosionosoitusten myrsky, josta ei tahtonut tulla loppua. Puolueen parhaimmiston kunnianosoitus puolueen ensimmäiselle miehelle oli samalla tunnustus koko puoluejohdolle sen suorittamasta suurimerkityksellisestä työstä Tshekkoslovakian hyväksi. Toveri Nosek luonnehtikin avauspuheessaan IX puoluekokouksen "voittojen kongressiksi" — voittojen, jotka on saavutettu toveri Gottwaldin ja hänen lähimmän työtoverinsa, puoluesihteeri Slanskin johdolla.

Lukuisat Tshekkoslovakian kansalliseen rintamaan kuuluvien puolueiden, eri järjestöjen, laitosten ym. edustajat toivat kongressille esittämissään tervehdyksissä julki syvän kunnioituksensa Kommunistista puoluetta ja sen johtoa kohtaan. Kansanpuolueen edustaja lausui, että kommunistit eivät ole käyttäneet minkäänlaista väkivaltaa, vaan kansa on antanut heille vapaissa vaaleissa runsaan kannatuksensa. Tshekkoslovakian sosialistisen puolueen edustaja totesi, että helmikuun tapaus loi edellytykset kaikkien edistyksen voimien yhtymiselle kommunistien johdolla.

Ulkomaisten vieraiden esiintymisestä on ennen muita mainittava toveri Malenkovin tervehdys Tshekkoslovakian kansalle ja sen etujoukolle, Kommunistiselle puolueelle, joille hän toivoi uusia voittoja kansandemokratian ja maan riippumattomuuden vahvistamisessa, kansantalouden ja kansallisen kulttuurin kohottamisessa, ystävyyden, yhteistyön ja keskinäisen avun lujittamisessa kansandemokratioiden ja Neuvostoliiton kesken, rauhan ja turvallisuuden vahvistamisessa imperialisteja vastaan. Kiinan Kommunistisen puolueen edustaja luki Mao Tse Tungin kongressille lähettämän sähkösanoman, jossa hän toivotti Tshekkoslovakian kommunisteille uusia voittoja sosialismin perustan rakentamisessa.

Keskitetyssä ja ytimekkäässä selostuksessaan toveri Gottwald luonnehti tilanteen kehittymisen ja puolueen toiminnan VIII puoluekokouksen jälkeisenä aikana ja määritteli puolueen edessäolevat tehtävät.

VIII puoluekokouksen tärkein ohje puolueelle ja sen johdolle, lausui toveri Gottwald, oli kehoitus estää kaikki taantumuksen yritykset entisyyden palauttamiseksi ja pitää huoli siitä, että työtätekevien valta, kansanvalta, laajenee ja vahvistuu.

Lausunnossaan toveri Gottwald jakoi VIII puoluekokouksen jälkeisen ajan 1948 helmikuuta edeltäneeseen ja sen jälkeiseen kauteen. Helmikuuta edeltäneellä kaudella kohdistettiin keskeinen huomio 2-vuotissuunnitelman toteuttamiseen, jota 1947 sattunut kato suuresti haittasi. Ohjelmaan sisältyi lisäksi m. m. uuden kansandemokraattisen perustuslain valmistaminen, ensimmäisen maareformin tarkistaminen, kansallistettujen finanssi- ja teollisuuslaitosten organisoiminen sekä joukko tärkeitä sosiaalipoliittisia uudistuksia. Sisäpolitiikan alalla oli vakaannutettava tshekkien ja slovakkien keskinäiset suhteet, uudistettava poliisihallinto kokonaisuudessaan, vahvistettava ja vakiinnutettava kansalliskomiteat ja saatava niiden kautta laajat työtätekevien joukot aktiivisesti osallistumaan valtion hallintaan.

Ulkopolitiikan alalla oli välttämätöntä lujittaa suhteita Neuvostoliittoon ja kansandemokratioihin.

Taantumus, sen mukana oikeistososialidemokraatit, jarrutti ja sabotoi kaikin keinoin jälleenrakennustyötä käyttäen m. m. häikäilemättä hyväkseen kuivuuden johdosta syntyneitä vaikeuksia. Se yllytti talonpoikia kieltäytymään luovuttamasta tuotteita markkinoille ja vehkeili länsimaisten taantumuspiirien kanssa myyntisulun järjestämiseksi viljelystuotteille siinä toivossa, että kansa nälkiintyneenä asettuisi kansallista rintamaa vastaan. Taantumuksellisten toiveet eivät täyttyneet kansan suhteen ja sitä paitsi Neuvostoliitto möi edullisilla ehdoilla viljaa ja rehua Tshekkoslovakialle niin paljon, että päästiin vaikean ajan yli.

Helmikuussa 1948 taantumus teki epätoivoisen yrityksen voimasuhteiden muuttamiseksi tasavallan hallinnossa ja kapitalismin palauttamiseksi maassa. Perussyynä tähän yritykseen oli

pyrkimys hinnalla millä hyvänsä estää kansandemokraattisen perustuslain hyväksyminen ja uusien vaalien pelko.

Yritys oli jo edeltäpäin tuomittu epäonnistumaan ja sen alkuunpanijat ovat paenneet ulkomaille isäntiensä luo harjoittaen nyt sieltäkäsin häpeällistä toimintaa isänmaataan vastaan, ollen jopa valmiita sotaan vieraan valtakunnan turvissa omien yksityisten etujensa ajamiseksi.

Helmikuun jälkeen Kommunistinen puolue on lunastanut antamansa vekselin: On hyväksytty uusi perustuslaki ja kansanvakuutus, tarkistettu ensimmäinen maareformi ja suoritettu kansallistamisen toinen vaihe. Kokonaan kansallistettu on jo ulkomaankauppa, tukkukauppa ja rahalaitokset, teollisuuslaitoksista on kansallistettu 95 %, 2-vuotissunnitelma toteutettu teollisuudessa 101,3 %:lla. Maataloudessa suunnitelma täytettiin kuivuuden takia 80,5 %:lla.

Toukokuun vaalit merkitsivät valtavaa voittoa kansalliselle rintamalle. Helmikuun tunnuksesta: "Eteenpäin, ei askeltakaan taaksepäin. Eteenpäin kohti sosialismia!" on tullut kansanjoukkojen lippu.

Kansan hyvinvointia on voitu jatkuvasti parantaa. Työttömyyttä ei ilmene. Yleinen kansanvakuutus takaa pysyvän toimeentulon kaikille työkyvyttömille. Kulttuurin alalla on tapahtunut nopeaa kehitystä. Hallinnon ja armeijan demokratisointi antaa mahdollisuuden kansalle osallistua laajassa mitassa maan hallintaan.

Lähiajan tehtävät toveri Gottwald kiteytti kymmeneen kohtaan, jotka muodostavat Tshekkoslovakian kommunistien suuren toimintaohjelman. Niissä esitetään seuraavaa:

1. Kaikilla kansantalouden aloilla on täytettävä viisivuotissuunnitelma eikä ainoastaan määrän, vaan myöskin laadun osalta.

2. Samanaikaisesti, kohottamalla tuotannon tasoa ja alentamalla tuotantokustannuksia, voidaan parantaa väestön elintarvike- ja teollisuustarvikemuonitusta. Tässä onkin peruseroavaisuus kansandemokraattisen ja kapitalistisen järjestelmän välillä. Kapitalismin aikakaudella tuotannon kasvu synnyttää pulan ja työttömyyden, kun taas kansandemokraattisessa järjestelmässä tuotannon kasvu edistää työtätekevien elintason nousua.

3. On kehitettävä ja lujitettava kansantalouden yhteiskunnallista, sosialistista lohkoa, rajoitettava ja tungettava pois kapitalistisia aineksia. Kansallistetun ja yhteiskunnallistetun tuotannon on saatava yhteiskunnallisessa elämässä yhä suurempi osuus, myöskin jakeluverkoston alalla. Tämä politiikka ei ole tähdätty pientuottajia vastaan.

4. On johdettava sosialismiin myöskin maaseutu, pien- ja keskivarakas talonpoika, eristettävä rikkaat. Valtiotalouksien, kunnallisten ja muiden yhteiskunnallisten järjestöjen on saatava sellaiset muodot, että ne osoittavat käytännössä pien- ja keskivarakkaalle talonpojalle sosialistisen suurtalouden edut maataloudessa.

5. On lujitettava ja parannettava kansandemokraattisen valtion koneistoa, jotta se pystyisi suorittamaan ne kaikki tehtävät, jotka nousevat eteen kuljettaessa sosialismia kohti. Paikallisten, alueellisten ja piirien kansalliskomiteain työssä on vielä puutteita, niiden työtä on parannettava. Kansalliskomiteoiden työtä on alinomaa valvottava ylhäältä alas asti.

6. Kokemus opettaa, että sosialismia rakentaessaan työtätekevien on luotava ja kasvatettava oma sivistyneistönsä, joka nousee heidän keskuudestaan. Sen vuoksi tullaan edelleen jaajentamaan koulu ja kurssiverkostoa, jonka avulla etevät ja lahjakkaat työläisten ja talonpoikain lapset voivat nopeassa tahdissa opiskella, jotta he voisivat sitten asettua vastuunalaisille paikoille talouteen, yhteiskunnalliseen hallintoon, Kansallisen turvallisuuden osastoihin, armeijaan ja yleensä yhteiskunnalliseen elämään.

7. Kansallinen rintama jää edelleenkin poliittiseksi osoittimeksi kaupungin ja maaseudun työtätekevien välisestä liitosta tiellä sosialismiin. Siinä onkin ero ennen helmikuun tapahtumia toimineen Kansallisen rintaman ja nykyisen Kansallisen rintaman välillä. Ennen helmikuun tapahtumia Kansallinen Rintama syrjäytti taantumuksen painostuksesta yhteiskunnallisten asioiden hoidosta sellaiset joukkojärjestöt kuin ovat Vallankumouksellinen ammattiyhdistysliike, Pienviljelijäin liitto, osuuskauppaliike, nuorisoliike, urheilu ym. Helmikuu osoitti, että osa vanhasta Kansallisesta rintamasta oli muuttunut taantumuksen äänitorveksi ja aseeksi kapitalismin jälleenpalauttamiseksi maahan. Uudestisyntyneen Kansallisen rintaman merkitys on aivan päinvastainen. Sen tarkoituksena on tehdä tyhjäksi kaikki kapitalismin palauttamisyritykset ja viedä kansandemokraattinen yhteiskunta sosialismiin. Uudestisyntynyt Kansallinen rintama onkin tähän asti suorittanut tätä tehtävää.

8. Ei ole hetkeksikään unohdettava, että tie sosialismiin on ja tulee olemaan helmikuun tapahtumien jälkeenkin luokkataistelun tie. Vaikka taantumus tuli lyödyksi helmikuussa, se on kuitenkin olemassa eikä sitä ole voitu kokonaisuudessaan poistaa. Taantumus on vain vaihtanut muotoa ja taistelumenetelmiä. Ennen se peitteli omaa valtionvastaista oppositiotaan olematta itse hallituksessa ja sabotеerasi tasavallan rakennustyötä kutakuinkin julkisesti. Nyt se on painunut maan alle, toimii illegaalisesti. Sen päämuotoihin kuuluu vakoilu, sabotaasi, repivä propaganda, terroriteot ja kaikenlaiset taantumukselliset salaliitot. Kaikkien hyväätahtovien ihmisten, kaikkien uudestisyntyneen Kansallisen rintaman järjestöjen tehtävänä on eristää taantumus.

9. Rauhallisen rakennustyön hengessä kulkee myös maan ulkopolitiikka, joka on tähdätty rauhan säilyttämiseksi ja tasavallan valtiollisen itsenäisyyden säilyttämiseksi. Ulkopoliittinen linjamme on selvä, lausui Gottwald. — Me tiedämme ystävämme, tiedämme, kehen voimme luottaa ilossa ja surussa. Se on meidän suuri vapauttajamme, Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto, ja suuri ystävämme Generalissimus Stalin. Me tiedämme, mistä meidän on kiittäminen Neuvostoliittoa. Tiedämme, kuka

puolusti meitä Münchenin aikana, maaliskuun ratkaisevina päivinä 1939, miehityksen ja sodan raskaina päivinä. Tiedämme, kuka eniten vuodatti verta palauttaakseen meille vapauden, tiedämme, mistä vapaus tuli muistorikkaana vuonna 1945. Me tiedämme, kenelle olemme kiitollisia suuresta avusta kansantasavallan rakennusvaiheessa ja sodanjälkeisten vaikeuksien poistamisessa. Ja siksi, että me kaikki tiedämme tämän, ei kukaan eikä mikään voi meitä erottaa Neuvostoliitosta.

10. On suojeltava ja kasvatettava Tshekkoslavakian Kommunistisen puolueen yhtenäisyyttä, voimaa ja aktiivisuutta. Ilman puoluetta ei olisi kansandemokraattista valtaa. Ilman puoluetta ei olisi ollut voittoisaa helmikuuta. Ilman puoluetta ei olisi takeita siitä, että emme luisu pois sosialismin tieltä. Tshekkoslovakian Kommunistisessa puolueessa olennoituu työväenluokkamme yhtenäisyys ja sen johtava osuus kaikilla yhteiskunnallisen elämän aloilla. Sitä suurempi on puolueemme vastuu, meidän kaikkien vastuu.

Puolueen päälinja tulee olemaan *sosialismin rakentaminen* maassamme. Tehtävä ei ole helppo, mutta se voidaan toteuttaa, lausui toveri Gottwald lopuksi.

Katsaus "Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta"-lehden numeroihin 11 ja 12

Lehden 11. numeron pääkirjoitus "Taistelu rauhan puolesta on kaikkien kansojen asia" osoittaa aluksi, että maailmantapahtumat ovat täysin vahvistaneet sen arvion, jonka Kominform antoi kansainvälisestä tilanteesta päätöslauselmassaan syyskuussa 1947. Yhä selvemmin ovat eroittautuneet toisistaan kahden keskenään taistelevan leirin — imperialistisen ja demokraattisen leirin voimat. Imperialistisen leirin asemat heikkenevät, kun taas demokraattisen leirin asemat voimistuvat ja lujittuvat. Neuvostoliiton johtaman demokraattisen leirin voimien lujittuminen ja sen johdonmukainen rauhanpolitiikka aiheuttaa katkeraa vihaa maailmanherruuteen pyrkivien englantilais-amerikkalaisten imperialistien keskuudessa. Ollen kykenemättömiä estämään voittoisan sosialismin maan, Neuvostoliiton voimien kasvua, kansandemokratian maiden kehitystä ja kapitalististen maiden kansojen taistelua vapauden puolesta, luulevat englantilais-amerikkalaiset imperialistit voivansa asevoimin säilyttää ja sanella herruutensa. Kirjoituksessa viitataan 600 miljoonaa ihmistä edustaneeseen rauhanpuolustajien kongressiin, sen päätökseen taistella k a i k i n k e i n o i n rauhan puolesta. Rauhaa ei voida suojata vain yhden maan ponnistuksin. Se on maailman kaikkien kansojen asia. Se ei ole lyhytaikainen kamppailu, vaan jokapäiväistä ja sitkeää työtä, jota suorittavat edistyksen voimat kaikissa maissa, paljastaen sodanlietsojia ja heidän oikeistososialidemokraattisia apureitaan. Rauhan ja kansojen turvallisuuden asia voittaa, jos rauhaa puolustavat voimat liittyvät lujasti yhteen.

Samassa numerossa on julkaistu hieman lyhenneltynä toveri G o t t w a l d i n Tshekkoslovakian kommunistisen puolueen äskeisessä edustajakokouksessa pitämä suuri puhe sosialismin rakennustyöstä Tshekkoslovakiassa. Puhe, jossa yksityiskohtaisesti selostetaan maassa käytyä taistelua kansanvallan puolesta, helmikuun tapahtumia ja niiden merkitystä, taloudellisen rakennustyön alalla saavutettuja voittoja sekä puolueen ja valtion edessä olevia tehtäviä, päättyy sanoihin: "Puolueen päälinjana tulee olla sosialismin rakentamisen linja meidän maassamme. Se on korkea päämäärä, jonka saavuttaminen ei tule olemaan helppoa. Tiedämme, että tällä tiellä on meidän voitettava suurempia esteitä kuin aikaisemmin. Mutta me voitamme nämä esteet ja tulemme päämäärään."

*

Unkarin työtätekevien puolueen pääsihteeri Mathias R a k o s i kirjoittaa aiheesta "Jugoslavian trotskilaiset imperialismin iskujoukkona". Kirjoituksessa todetaan, että Titon koplakunnasta on tullut sosialistisen rakennustyön ja kansainvälisen rauhanrintaman vihollisten leirin aktiivisimpia iskujoukkoja. Jugoslavian trotskilaiset eivät enää, kuten aikaisemmin, puhu "väärinkäsityksistä" ja "vääristä tiedoista", vaan ovat heittäneet nuo teoriat syrjään käyttökelvottomina, etsien yhä avoimemmin tukea länsimaisilta imperialisteilta. Jugoslavia myy imperialisteille ennen kaikkea strategisia raaka-aineita, värimetalleja j.n.e., saaden vastikkeeksi sellaisia materiaaleja ja koneita, joiden vienti sosialismia todella rakentaviin kansandemokratian maihin on ankarasti kielletty. Nykyinen Jugoslavia on tyypil-

linen poliisivaltio, jossa trotskilainen koplakunta pitää yllä herruuttaan Gestapolta lainatuin menetelmin. Me tervehdimme veljellisesti niitä sankareita, jotka uhrautuvasti taistelevat sortajia vastaan. Tiedämme, että näiden sankareiden rinnassa palaa sama liekki ja sama päättäväisyys, joka sai heidät suorittamaan niin paljon sankaritekoja taistelussa fasismia vastaan. Tämä liekki on takeena siitä, että katalien sosialismin pettureiden hirmuinen järjestelmä ei tule olemaan pitkäaikainen. Se on hukkuva, ja Jugoslavian työtätekevä kansa tulee palaamaan sosialismia rakentavien kansojen suureen perheeseen.

*

Kiinalainen kommunistinen teoreetikko L i u S h a o T s h i tulee laajassa kirjoituksessaan "Internationalismi ja nationalismi" seuraavaan periaatteelliseen johtopäätökseen: "Kaikkien maiden sorrettujen kansojen, kaikkien maiden proletariaatin ja kansandemokraattisten voimien tulee yhtyä Neuvostoliiton ja Itä-Euroopan kansandemokratian maiden kanssa tuottaakseen tappion amerikkalaisten imperialistien maailmanherruussuunnitelmille, siirtomaakansojen sortosuunnitelmille, ja ratkaistakseen kansallisuuskysymyksen, s.o. vapauttaakseen kaikki sorretut kansat ja tehdäkseen lopun monopolistisesta pääomasta... Vain tällä tavoin voivat kommunistit tänään ratkaista kansallisuuskyysmyksen".

*

Lehden 12. numero kiinnittää johtavassa kirjoituksessa huomion kommunististen ja työväenpuolueiden aatteellisen työn suureen merkitykseen. Se valtava historiallinen rakennustyö, jota kansandemokratian maissa suoritetaan sosialismin poliittisen ja taloudellisen perustan laskemiseksi, liittyy eroittamattomasti aatteelliseen taisteluun mätää porvarillista maailmankatsomusta vastaan, työtätekevien joukkojen sosialistiseen kasvatukseen. Kapitalistisissa maissa, joissa työväenluokka käy sitkeää taistelua oikeuksiensa, rauhan ja vapauden puolesta, on kommunististen puolueiden oltava mahdollisimman hyvin aatteellisesti aseistautuneita, sillä vain siten ne voivat menestyksellä esittää työväenluokan etujoukon osaa. Aatteellinen taistelu on luokkataistelua. Aatteellisen ja poliittisen taantumuksen keskuksena on nykyään Amerikan Yhdysvallat. "Marshallin suunnitelman" orjuuttamissa kapitalismin maissa koetetaan työtätekeviä nykyään saastuttaa "amerikkalaisuuden" myrkyllä, niissä istutetaan amerikkalaista gangsteri-"kulttuuria", irstailu-"kulttuuria", sotapsykoosin ja moraalisen raaistumisen "kulttuuria". Nyt, jolloin kapitalismin maissa ovat olemassa kaikki objektiiviset mahdollisuudet työväenluokan voitolle ja kansandemokratian maissa kaikki edellytykset sosialismin rakentamiselle, riippuu voitto ratkaisevalla tavalla kommunististen voimien aatteellisesta aseistuksesta ja karaistuneisuudesta. Tämän vuoksi on työntekijäin marxilais-leniniläinen kasvatus kaikkien kommunististen ja työväenpuolueiden tärkeimpiä tehtäviä. Marxilais-leniniläinen ideologia, joka ilmaisee nykyajan edistyksellisimmän luokan, proletariaatin etuja ja sen kulttuuria, on vastustamaton voima taistelussa imperialismin mätää kulttuuria vastaan, sosialismin voiton puolesta.

Italialainen kommunisti Mauro S c o c c i m a r r o tekee yhteenvetoa siitä, mitä Italian kansa on saanut kokea oltuaan vuoden "Marshallin suunnitelman" ikeen alla. Tämä suunnitelma, jonka de Gasperin hallitus otti vastaan pelastavana ankkurina, voi muuttua sille sen kaulaan ripustetuksi kiveksi, joka painaa sen pohjaan. Kristillis-demokraattisen puolueen politiikka on samaa politiikkaa, jota fasismi toteutti aikoinaan. Se johtaa maan ulkomaisen imperialismin orjuuteen, sotaseikkailuihin, taantumukseen, tuotannon alenemiseen, työttömyyteen ja kurjuuteen. Laajojen joukkojen suuttumus ja vastarinta tätä politiikkaa vastaan on yhä lisääntymässä. Niitä johtaa oppositio ja ennen kaikkea kaksimiljoonainen kommunistinen puolue liitossa sosialistisen puolueen kanssa.

Kirjoituksessaan "Marxilaisuuden viholliset" paljastaa P. J u d i n Titon koplakunnan kelvottomat yritykset puolustella katalaa petospolitiikkaansa marxilais-leniniläisellä teorialla, osoittaen, että tuolla porvarillis-nationalistisella joukkiolla ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa. Mistä marxilaisuudesta voi olla puhe silloin, kun Titon ja Rankovitshin koplakunta on tuhonnut huomattavan osan Jugoslavian kommunistisia kaadereita, teljennyt kymmeniä tuhansia vankiloihin ja keskitysleireihin, ammuttanut tuhansia kommunisteja. Samanaikaisesti se on ottanut puolueeseensa suuren joukon entisiä fasisteja, kulakkeja, keinottelijoita ja poroporvareita, tehden siitä pyöveli Rankovitshin välikappaleen ja polkien lokaan kaikki kommunistisen, marxilais-leniniläisen puolueen periaatteet.

*

G. M a r o s a n kirjoittaa Unkarin työväenluokan yhtymisen vuosipäivästä. Vuosi sitten — kesäkuun 12 pnä 1948 oli Unkarin kommunistisen ja sosialidemokraattisen puolueen yhtymiskongressi. Se teki päätöksen näiden kahden työväenpuolueen yhtymisestä yhdeksi Unkarin työtätekevien puolueeksi. Unkarin työväenliikkeen hajaantuminen tapahtui ensimmäisen maailmansodan aikana sosialidemokraattisessa puolueessa enemmistönä olleiden opportunistien mentyä porvariston leiriin. Vuonna 1919 työväenluokan yhtenäisyys palautui sosialistisen vallankumouksen nimessä. Silloin Unkarin työväenluokka valloitti ensi kerran valtiovallan ja loi neuvostotasavallan. Mutta tällöin ei tehty välttämätöntä pesäeroa oikeisto-opportunisteista ja horjuvista keskustalaisista, mikä oli yksi vallankumouksen traagillisen tappion pääsyitä. On kulunut vuosi siitä, kun kommunistinen ja oikeistosiivestä puhdistautunut sosialidemokraattinen puolue yhtyivät. Tämän yhtymisen tärkeimmät tulokset ovat seuraavat. Unkarissa, samoinkuin muissakin maissa, joissa yhtyminen on tapahtunut marxismin-leninismin pohjalla, ei siitä olet tullut vain voimien pelkkä yhteenlaskettu summa, vaan se on moninkertaistanut näitä voimia ja suuresti vahvistanut työväenluokan osuutta kaikilla valtiollisen ja yhteiskunnallisen elämän aloilla. Yhtyminen merkitsi kansandemokratian lopullisen voiton varmistumista. Se on lujittanut työläisten ja talonpoikien liittoa ja työväenluokan johtavaa osuutta siinä. Työväenluokan yhtyminen on lopullisesti lyönyt demokratian vihollisilta pois maaperän jalkojen alta. Unkarin kansa on astunut vankasti sosialismiin johtavalle tielle. Ei ole myöskään toteutunut se yhtymisen vastustajien "ennustus", että kommunistit "nielaisevat" sosialidemokraatit. Entiset sosialidemokraatit muistelevat nyt hymyillen noita vihollisten "ennustuksia". Tosiasia on, että yhtyminen on tehnyt mahdolliseksi ja jouduttanut monien entisestä sosialidemokraattisesta puolueesta tulleiden arvokkaiden työntekijäin kehitystä. Vuoden aikana on erilaisilla puolueen kursseilla ja seminaareissa koulutettu enemmän entisiä sosialidemokraatteja kuin 30 vuoden aikana sosialidemokraattisessa puolueessa. Entiset sosialidemokraatit ovat nousseet huomattavalle sijalle kaikilla puolue- ja valtioelämän aloilla. Unkarin, Romanian, Tshekkoslovakian, Bulgarian ja Puolan työväenluokan yhtyminen osoittaa ainoan oikean tien työväenliikkeelle muissa maissa taistelua varten imperialismia vastaan, sosialismin puolesta.

Kirja-arvosteluja

Erään sosdem-puolueen aatteellisen vararikon tunnustus

Työkansan Sanomissa selostettiin 21. 6. 49 eräitä puolia tri Juhani Paasivirran kirjasesta ”Suomen poliittisen työväenliikkeen kehitys”. Oikeistososialidemokraattisen tekijän omasta suusta saadaan kuulla, että nykyinen tannerilainen sosdem-puolue on täydellisesti hyljännyt vanhan sosdem-puolueen marxilaisen aatepohjan ja että SKP, joka on omaksunut tämän aatepohjan, on vanhan työväenliikkeen aatteellinen perijä. Samalla todettiin, että mainittu kirjanen sisältää runsaasti ja suuriakin virheitä. Tässä on tarkoituksena kiinnittää huomiota näihin teoreettista laatua oleviin suuriin virheisiin.

Selvästi virheellinen on jo alkusanoissa (s. 6.) esitetty väite, että ”... Venäjällä tuli olemaan Suomen työväenliikkeen kehitykselle toisarvoinen merkitys. Venäläistä vaikutusta voi havaita vasta v:sta 1917 lähtien...” — Näin sanoessaan tekijä kokonaan sivuuttaa niin oleellisen tärkeän tapahtuman kuin vuoden 1905 vallankumousliike ja siihen liittynyt Suomen suurlakko seurauksineen, eduskuntauudistus näihin luettuna, vaikka hän toisaalla (s. 22/23) näitä selostaakin. Yleistävä johtopäätös on jyrkässä ristiriidassa selostettujen tosiasioiden kanssa.

Tekijä puhuu useampia kertoja paheksuvassa mielessä vanhan sosdem-puolueen ”oikeaoppisesta marxilaisuudesta” selittämättä kuitenkaan täsmällisesti, mikä hänen mielestään olisi tämän ”oikeaoppisen” ja muun marxilaisuuden välinen ero. Mutta koska mainitun ”oikeaoppisuuden” päätunnusmerkkinä esitellään luokkataisteluoppi, niin voitaneen pitää ilmeisenä, että tekijä paheksuessaan ”oikeaoppista marxilaisuutta” paheksuu marxilaisuutta ylimalkaan. Tuomion perustelut saattavat olla näinkin hatarat:

> ”Porvariston summittainen arvioiminen — marxilaisideologian oikeaoppisia ajatuslinjoja seuraten — ’taantumukselliseksi massaksi’ . . . täytyi ajan pitkään käytännöllispoliittisena toimintaperusteena osoittautua käyttökelvottomaksi.” (s. 32—33)

Koska sitaateissa oleva ”taantumuksellisen massan” oppisana tiettävästi on peräisin Lassallen kirjoituksista, niin tekijä mahdollisesti on halunnut sälyttää ”oikeaoppisen marxilaisuuden” harteille sen lassallelaisten väitteen, että ”työväenluokan rinnalla kaikki muut luokat ovat vain taantumuksellista massaa”.

Käsitellessään tätä väitettä ”Gothan ohjelman arvostelussaan” Marx osoitti, että se on vallan muuta kuin Kommunistisen Manifestin toteamus: ”Kaikista luokista, jotka nykyään ovat porvaristoa vastaan, on vain proletariaatti todella vallankumouksellinen luokka.” Marx leimasi mielettömäksi Lassallen käsityksen, että esim. käsityöläiset, pienteollisuudenharjoittajat ja talonpojat olisivat työväenluokkaan verrattuina vain taantumuksellista massaa, ja katsoi Lassallen vääräntäneen Kommunistista Manifestia ”kaunistellakseen liittoaan yksinvaltiuden kannattajien ja suurtilallisten kanssa”.

Marxilaisilla ei ole tapana luonnehtia mitään väestöryhmää ”taantumukselliseksi massaksi”. Sitävastoin täkäläiset oikeistososialidemokraattiset johtajat esim. vuonna 1936 Aleksi Aaltosen suulla sanoutuivat irti demokraattisesta yhteistyöstä väittäen, että sosdem-puolue ”suuntaa taistelunsa kaikkia porvarillisia ryhmiä vastaan”, ja ”taantumuksellista massaa” ovat nykyään arvattavasti kaikki ruotsalaiset porvarit ja maalaisliittolaiset, jotka eivät hyväksy kokoomus- ja sosdem-puolueen yhteistä diktatuurihallitusta. Marxia mukaillen voidaan sanoa, että Aleksi Aaltosen tapaiset oikeistososialidemokraatit harjoittavat demagogiaansa kaunistellakseen liittoaan suurkapitalistien ja suurtilallisten kanssa.

*

Tri Paasivirran oleellisin ja samalla paljastavin teoreettinen sekaannus kuitenkin koskee demokratian eli kansanvallan käsitettä. Esim. sivulla 49 hän puhuu ”kansanvaltaisesta, parlamentaarisesta ajatustavasta” mainiten Tannerin, Paasivuoren ja Taavi Tainion nimet takeina siitä,

> ”että omaksuttua toimintaperiaatetta tultaisiin käytäntöön soveltamaan ja asettumaan väkivaltaisiin taistelukeinoihin nähden jyrkästi vastustavalle kannalle” (s. 50).

Eräs toinen kohta kuuluu näin:

> ”. . . sosialidemokraattisen puolueen oli pysyttävä toiminnassaan kansanvaltaisella pohjalla ja hyljättävä köyhälistöndiktatuuri. Työväenliikkeen lopullinen päämäärä, sosialistisen yhteiskunnan luominen, katsottiin voitavan saavuttaa parlamentaarisin toimintamuodoin.” (s. 52)

Samat ajatukset toistuvat pitkin matkaa:

> ”Sosialidemokraattisen käsityskannan perussisältönä oli, että sosialistiseen talous- ja yhteiskuntajärjestykseen siirryttäisiin aatteellisen kehityksen tietä demokratian ja parlamentarismin tarjoamia toimintamuotoja käyttäen.” (s. 58)

> ”Sosialidemokraattisen **puolueen johto**... katsoi sekä sosialidemokratian periaatteen että tarkoituksen-

mukaisuusnäkökohtien vaativan, että puolue pidättyi omaksumasta kumouksellisia taistelukeinoja ja orientoitui tinkimättömästi parlamentaariselle toimintalinjalle. Sen mielestä... jyrkän luokkataistelun tie, osoittautui avuttomaksi silloin, kun tuli kysymykseen työväenluokan taloudellisten olojen parantaminen.” (s. 66—67)

> ”Lapualaiskausi tuli sosialidemokraattiselle puolueelle merkitsemään tärkeää kehitysvaihetta. Sen keskuudessa alkoi vakiintua tällöin mielipide, että *demokratia* ei ollut ainoastaan tarkoituksenmukainen poliittinen menettelytapa, vaan sinänsä arvokas *periaate*... Kansanvaltaisen ajatustavan varaukseton omaksuminen syvensi sosialidemokraattien parlamentaarista näkemystä: teoreettisilla oppilauselmilla ei enää ollut entisenkaltaista määräävää merkitystä...” (s. 84).

> ”Kun suhteet Neuvostoliittoon olivat katkenneet... asettui sosialidemokraattinen puolue sen käytettävissä olevin keinoin taistelua tukemaan käsittäen, että kysymyksessä oli... kansanvaltaisen valtiojärjestyksen puolustaminen.” (s. 88)

Tekijä ei suinkaan väitäkään olevansa marxilainen tai marxilaisen teorian tuntija. Päinvastoin, koko hänen kirjasensa on avomielinen historiikki siitä, millaisin etapein ja kuinka täydellisesti nykyinen sosdem-puolue on luopunut marxilaisuudesta. Hänen perusvirheensä demokratia-käsitteeseen nähden on siinä, että puhutaan vain demokratiasta *yleensä*, jonka oleellinen ilmennys puolestaan olisi porvarillisen demokratian parlamentti-laitos. Jos tri Paasivirta olisi tutustunut marxismiin, niin hän olisi ollut selvillä siitä, että demokratia ilman väkivaltaa, ilman diktatuuria, on teoreettinen mahdottomuus ja että kysymys voidaan asettaa vain: kenelle, mille luokalle demokratiaa — kenelle, mille luokalle diktatuuria? Toisessa tapauksessa kapitalistisen porvariston kannalta parlamentaarista tai parlamentaaritonta demokratiaa — työväenluokan kannalta

kapitalistisen porvariston diktatuuria. Toisessa tapauksessa kapitalistisen vähemmistön kannalta proletariaatin diktatuuria — työtätekevän enemmistön kannalta demokratiaa eli kansan valtaa, proletaarista demokratiaa, kansandemokratiaa.

Tri Paasivirran käsitesekaannukset ovat samoja, joita esiintyy kaikilla Tingsteneillä, Laskeilla, Röpkeillä ja muilla heihin verrattavilla akateemisen valtiotieteen suuruuksilla, joten sentähden eivät edelläesitetyt lainaukset olisi olleet tarpeen. Mutta tri Paasivirta ei ole mikään tavanomainen oikeistososialidemokraattinen kenttäagitaattori, ja hänen historiikkinsa tannerilaisen sosialidemokratian kehityksestä "kansanvaltaisessa ajatustavassa" on mielenkiintoinen ja arvokas siinä suhteessa, että se niin havainnollisesti kuvastaa nykyisen sosdem-puolueen ideologista antautumista porvaristolle: Luokkasodassa kärsityn tappion jälkeen luopuminen taistelusta porvariston diktatuuria vastaan ja sitten lapualaisterrorin vallitessa porvariston diktatuurin korottaminen "sinänsä arvokkaaksi periaatteeksi", jonka "puolustamiseksi" muutamaa vuotta myöhemmin ryhdytään kaikin "käytettävissä olevin keinoin" sotaan sosialismin maata vastaan.

Sellainen on sosdem-puolueen aatteellinen haaksirikko avomielisen oikeistososialidemokraatin kuvaamana.

*

Kun on tutustunut tri Paasivirran käsityksiin "oikeaoppisesta marxilaisuudesta" ja "sosialidemokraattien parlamentaarisen näkemyksen syvenemisestä", niin ei enää pahasti hämmästy esim. seuraavanlaisia mielipiteitä SKDL:stä:

"Aikaisemmasta kannanotostaan poiketen he (kommunistit) osallistuivat valtiopäivätyöhön ja hallitusvallan käyttöön... tähdennettyään aikaisemmin, että 'ministerisosialismi' merkitsi luokkataistelun hylkäämistä, kommunistit asettuivat vallitsevissa olosuhteissa tätä turmiollisena pitämäänsä toimintalinjaa seuraamaan... Ilmeisesti he... kallistuivat siihen kannanottoon, että 'valtiovallan valtaaminen' oli mutkattomimmin tapahtuva turvautumalla kansanvallan tarjoamiin toimintamuotoihin." (s. 91)

Tätä kohtaa tri Paasivirran teoksesta on hyvin vaikea parhaimmalla tahdollakaan saada sovitetuksi tiedemiesrehellisyyden puitteisiin. Valtiopäivätyötä koskevan lauseen jatkoksi olisi hyvin sopinut sanoa esim. että "aikaisemmasta kannanotostaan poiketen" kommunistit ovat sodan jälkeen pysytelleet vankiloiden ja keskitysleirien ulkopuolella. Hallitukseen osallistuminen määrätyissä olosuhteissa on ennenkin ollut kommunistien mielestä aiheellista, kuten nähdään esim. Kominternin VII kongressin päätöksistä. Millerandilainen ministerisosialismi eli osallistuminen hallitukseen kapitalistiluokan asian ajamiseksi työväenluokkaa vastaan, jollaista oikeistososialidemokraatit harrastavat, luonnollisesti merkitsee luokkataistelun hylkäämistä, kun sitävastoin kommunistien hyväksymä osallistuminen hallitukseen työväenluokan asian ajamiseksi kapitalistiluokkaa vastaan tietenkin merkitsee työväenluokan taistelun tehostamista.

Kun tekijä puhuu "valtiovallan valtaamisesta" turvautumalla "kansanvallan tarjoamiin toimintamuotoihin", niin on syytä asettaa hänen mietittäväkseen seuraava Kommunistisen Manifestin lause:

"Ensimmäinen askel työväen vallankumouksessa on proletariaatin nousu hallitsevaksi luokaksi, demokratian valloittaminen."

*

Tri Paasivirralla on epäilemättä pätevyyttä todistamaan sosdem-puolueen aatteellisesta rappeutumisesta. Mutta marxilaisuudesta hän ei tunne edes aakkosia, mikä tietenkään ei ole miksikään kunniaksi sosdem-puolueen nuorimmalle akateemikko-polvelle, mutta on jälleen ilmaus puolueen aatteellisesta rappiotilasta.

M. R.

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

KOMMUNISTI

Julkaisija: Suomen Kommunistinen Puolue

N:o 7. Heinäkuu 1949

SISÄLTÖ:

Teorian kysymyksiä:

Kansainvälinen työväenliike:

Kirja-arvosteluja:

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitus 75 823, toimitussihteeri 75 738, konttori 76 549. Postisiirtotilin nro 8792.
Toimituskunta: Pää- ja vast. toimittaja Matti Janhunen, toimitussihteeri Sulo Suvanto; Aili Mäkinen, Inkeri Lehtinen, Tuure Lehén, Ilsko Lassila, Kauko Heikkilä, Elli Parkkari, Toivo Karvonen, Mirjam Suvanto.
Tilaushinnat: 1/1 vsk. 440: —, 1/2 vsk. 220: —, 1/4 vsk. 110: —. Ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumeron hinta 40:—.

N:

OKSET I

446 siv. Hinta 105:—

J. STALIN:

TEOKSET II

463 siv. Hinta 105:—

Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen historia

412 siv. Hinta 150:—

KANSANKULTTUURI OY

Hinta 40:—

Helsinki 1949. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön kirjapaino